

SVITANJA

ŽENSKA OPĆA GIMNAZIJA, BROJ 8, PROSINAC 2015.

20 GODINA

**IMPRESSUM
SVITANJA**

Školski list Ženske opće gimnazije Družbe sestara milosrdnica

IZDAVAČ:
Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica s pravom javnosti, Zagreb

Gundulićeva 12

www.zog.hr

ured@gimnazija-druzbesestaramilosrdnica-zg.skole.hr

ODGOVORNA UREDNICA:
s. Danijela Dinjar, ravnateljica

GLAVNA UREDNICA:
Magdalena Lugarić, 3. b

UREDNIŠTVO:
Lea Biankini, 3. b
Klara Brzović, 3. c
Lucija Vrančić, 4. b

UREĐNIČKO VIJEĆE UČENICA:
Emma Majstorović, 1. a
Marija Radoš, 1. b
Dora Androić, 2. b
Arijana Akmadža, 3. a
Ivana Kunić, 3. a
Mateja Pismarović, 3. a
Lucija Vrdoljak, 3. a
Marta Bičanić, 3. b
Sara Spinčić, 4. a

UREĐNIČKO VIJEĆE PROFESORA:
Irena Marija Vojvodić, prof.
Iva Baričević, prof.
Donata Mikić, prof.

LEKTURA I KOREKTURA:
Donata Mikić, prof.
Roberta Strlić, 3. a

GRAFIČKA OBRADA:
Lucija Vrančić, 4. b

TISAK:
Stega-tisak d.o.o.
Časopis izlazi jednom godišnje
Naklada: 500 primjeraka
ISSN: 1331-5986

06

PRO DEO ET PATRIA

12

TEMA BROJA

26

ŽIVOT ŠKOLE

48

ŠKOLA PUNA TALENATA

60

ENGLISH CORNER CLUB

62

IZVAN ŠKOLSKIH ZIDINA

76

MODNA ŽOGICA

80

ZABAVNE STRANICE

GLAVNE UREDNICE

Riječi

Dragi čitatelju,

S uzbudnjem Vamjavljamo da će nakon mračnog doba, kroz koje svi prolazimo bar jednom u svom životu, a koje je za naša Svitana trajalo tri duge godine, Svitana napokon ugledati svjetlo dana i zablistati, nadamo se, u punom sjaju. Novi dan donosi Svitana prepuna događaja kroz koje je naša škola prošla u protekle tri godine. Pokušali smo obuhvatiti što više njih, ali u školi poput naše, koja svojim učenicama pruža i više nego dovoljno zajedništva, putovanja, zanimljivih projekata i proslava, to i nije najlakši posao. Unatoč tome, udružili smo učeničke i profesorske snage te puno dobre volje i pomogli smo Svitanjima ugledati danje svjetlo. Tema je ovog broja 20. obljetnica naše škole i zbog toga smo ove stranice ispunili izvještajima dodatnih aktivnosti kojima smo obilježili taj rođendan, naravno, bit će ih još jer godina još nije gotova, no o tom možete čitati u sljedećem broju. Ovdje započinje Vaše putovanje sa Svitanjima, od povijesti škole, preko suradnji, okupljanja, putovanja, talenata, pjesama, eseja, do zabavnih stranica i modne žogice. Putujte i zabavite se s nama. Sretan put!

MAGDALENA LUGARIĆ, 3. B

ODGOVORNE UREDNICE

RIJEČI

Prilikom vraćanja u prošlost uvijek se javljaju sjećanja i uspomene, uglavnom one lijepе. I dobro je da je tako jer to je poticaj za napredak u budućnosti. Tako se i ja vraćam u prošlost i gledam ŽOG u njenih 20 godina postojanja u našoj suvremenoj i suverenoj Hrvatskoj. Ovim brojem školskog lista „Svitana“ želimo zahvaliti prvenstveno dragom Bogu, bez kojega ništa ne bi bilo moguće u ljudskom životu, trima dosadašnjim ravnateljicama: s. Miroslavi Bradica, s. M. Berislavi Grabovac i s. M. Elizabeti Peršić koje su svojim predanim radom dovele ŽOG do ovog trenutka, a upravo su one sada i naše poglavarice te vjerujemo da će i ubuduće pratiti rad Gimnazije. Posebna zahvala ide onima koje su imale viziju i hrabrosti otvoriti gimnaziju školske godine 1995./1996.: pokojnoj časnoj majci Agneti Tadić Šutra i tadašnjoj ministrici znanosti, obrazovanja i športa gospođi Ljilji Vokić. Zahvaljujem i Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa te Gradskom uredu za obrazovanje, kulturu i šport na finansijskoj potpori za pokrivanje troškova tiskanja ovog školskog lista i organizacije proslave 20. obljetnice rada Gimnazije. „Pro Deo et Patria“ geslo je naše škole od njenih početaka još davne 1926. godine i prati nas sve do današnjih dana, s prekidom od 1945. do 1995., i u svako je vrijeme aktualno. Iako se u našim učionicama izmjenilo dvadeset generacija, to je misao vodilja svih djelatnika i učenica naše škole. Nadamo se da će ga i naše vrijeme opravdati te zato s vama dijelimo barem dio naše svakodnevice.

S. M. DANIJELA DINJAR, RAVNATELJICA

MEĐURELIGIJSKA KULTURA

BOGATSTVO I ZAJEDNIŠTVO RAZLIČITOSTI

Nastava pod nazivom Međureligijska kultura održava se već treću godinu. Cilj je ove nastave bolje upoznati religijske zajednice, njihovo vjersko, kulturno i javno djelovanje, posebno vjerske gimnazije s kojima želimo ostvariti bolji kontakt i potaknuti međureligijski dijalog naših učenika, što je i glavni cilj ove nastave.

Zajedničkom komunikacijom uočiti koje su to predrasude koje imamo jedni o drugima, što nas spaja i po čemu smo različiti i specifični, što nas čini drukčjima u odnosu na druge škole, jesmo li diskriminirani u društvu... Govorili smo o raznim temama kao što su moralna, vjerska, kulturna... pitanja te upoznali i politički i kulturni život zajednica.

Nastava se održavala pod vodstvom profesorice Jakice Lovrić, vjeroučiteljice. Patricije Mađer i profesorice Vesne Šiško, kojima

vanjem, povješću te sinagogom koja se nalazi u sklopu centra. Imali smo puno pitanja na koja je strpljivo odgovarala. Bilo je ovo predivno iskustvo. Doći ćemo opet.

U sklopu nastave posjetili smo i iransku ambasadu. Nezaboravno iskustvo i prekrasni domaćini. Zahvaljujemo ambasadoru, gospodinu Mohammadu Taherian Fardu što nas je primio i cijelom atašeū na

islamsku gimnaziju dr. Ahmeda Smajlovića posjetili smo 23. travnja. Žogice su bile pune dojmova. Razgledavanje centra bilo je iscrpljeno. Tema su našeg susreta bila prava žena. Djevojke islamske gimnazije pripremile su se i izvrsno vodile dijalog. Počastile smo se i domaćim kolačima. Ovim putem zahvaljujemo islamskom centru i poštovanoj gospodi Nermiri Botonjić, koja vodi grupu učenica te ravnateljicu Mevludiju ef. Arslaniju, koji je pokazao veliku radost i želju za suradnjom naših škola. Bili ste prekrasni. Rado se vraćamo. Zahvaljujemo profesorici Vesni Šiško što je bila s nama.

Dana 12. studenog 2014. godine posjetile smo Židovsku osnovnu školu Hugo Kon. Škola se nalazi na Katarininiom trgu 2. Uz lijepu dobrodošlicu njihove učiteljice, dobili smo i poseban pozdrav na hebrejskom jeziku. U prijateljskom ozračju svi smo se predstavili i upoznali, a zatim saznali puno o povijesti njihove škole i hebrejskom jeziku, koji ju čini posebnom i zanimljivom. Učenici su priredili posebno iznenadjenje i čitali tekstove na hebrejskom, a zatim smo svi zajedno i zapjevali. Također smo razgledali cijelu školu i upoznali se s ostalim zaposlenicima i učenicima. Tijekom razgovora, izmjenili smo iskustva i priče te također saznali da nisu svi učenici koji pohađaju židovsku školu židovi, već ju pohađaju i djeca drugih vjerskih opredjeljenja. Učiteljica nas je upoznala s mnogim blagdanima i prehranbenim navikama te običajima škole. Sigurna sam da smo puno naučili tijekom cjelokupnog posjeta i da će nam ove zanimljive informacije zauvijek ostati u sjećanju.

zahvaljujemo na ovom divnom iskustvu. Dakle, gdje smo sve bili i što smo naučili?!

Posjetili smo Židovsku zajednicu Bet Izrael i zahvaljujemo voditeljici knjižnice mr.sc. Juliji Koš, koja nas je iscrpljeno upoznala sa zajednicom u Zagrebu njenim djelo-

iscrpnim predavanju. Razgovarali smo o temi prava žena i školovanju u Iranu. Saznali smo puno o iranskoj kulturi i temama koje nas povezuju. Na kraju su nas počastili iranskim slasticama i spremili poklone. Tko bi poželio više. Nismo se mogli rastati.

Učiteljica nas je upoznala s mnogim blagdanima i prehrabnenim navikama te običajima škole. Sigurna sam da smo puno naučili tijekom cjelokupnog posjeta i da će nam ove zanimljive informacije zauvijek ostati u sjećanju.

Bili smo i u posjetu srpskoj pravoslavnoj crkvi Preobraženja Gospodnjeg u Zagrebu. Gdje nas je đakon crkve upoznao s poviješću ove crkve i djelovanjem Pravoslavne Crkve u Zagrebu. Crkvu je obnavljana po nacrtnim Hermanna Bollea. Saznali smo da je na tom mjestu nekada bila crkva sv. Margarete te je po njoj Margaretska ulica dobila naziv. Grkokatolička crkva sv. Ćirila i Metoda na Gornjem gradu u Zagrebu bila je također nezaboravno iskustvo. Sagrađena u neobizantskom stilu prema nacrtnu Hermanna Bollea. Preporučamo posjet ovim crkvama. Valja napomenuti da je ranije bio posjet i Srpskoj pravoslavnoj općoj gimnaziji Kantakuzina Katarina Branković, s kojima smo razvili odličan odnos, imali smo susret s njihovim učenicima te vodstvom škole. Zahvaljujemo našoj prof. Ireni Vojvodić koja nam je dogovorila posjet, a koja je profesorica u obje škole. S nama je bila i naša vjeroučiteljica prof. s. Patricia Mađer. Bili smo lijepo primljeni, a pozdravio nas je i ravnatelj Slobodan Laljić i vjeroučitelj pravoslavnog vjeroučitelja prof. Zoran Radić. Domaćini su nam najprije pokazali prostor škole te kapelu svetog Save. Susret je započeo kratkom prezentacijom u kojoj smo prikazali djelovanje naše škole. Zatim smo vrlo brzo u opuštenoj atmosferi s učenicima pravoslavne gimnazije otvorili diskusiju. Budući da smo mi učenici vjerskih škola, govorili smo o predrasudama koje imamo jedni o drugima. Kakav je naš status u društvu i kako nas drugi vide. Jesmo li doživjeli kakve neugodnosti s obzirom da idemo u vjersku školu(...)? Čini li nas to posebnima, drugičijima?

Međureligijska kultura završila je zajedničkim projektom „Hrana i post u vrijeme blagdana“. Mogli bismo reći kako se dogodio povijesni susret učenica i učenika škola grada Zagreba koje su osnovale vjerske zajednice. Domaćin susreta bila je Ženska opća gimnazija. U četvrtak 19. ožujka 2015. zajedničkom susretu nazočilo je preko 60 mladih iz sljedećih škola: Židovska osnovna škola Lauder Hugo Kon, Islamska gimnazija dr. Ahmeda Smajlovića, Srpska pravoslavna opća gimnazija Kantakuzina Katarina Branković i Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica. U želji da razvijamo međusobno zajedništvo, toleranciju i poštivanje drugoga i drugačijeg u izvrsnoj atmosferi naučili smo puno o običajima četiri vjerske zajednice. Učenici i njihovi mentorji pripremili su prigodni stol s hranom, a nakon prezentacija nastavili smo s ugodnim druženjem i blagovanjem donesene hrane. Nadamo se nastavku suradnje koja je pokazala rezultate kroz ove dvije godine koliko se provodi projekt „Međureligijska kultura“.

VALENTINA PJJETLOVIĆ, 4. A
BENEDETA ŽRNIĆ, 3.B
MARIJA PAJTLAR, 3.B

BL. ALOJZIJE STEPINAC

Alojzije Stepinac peto je od osmero djece u obitelji Penić. Rodio se 8. svibnja 1898. u selu Brezariću nedaleko od Zagreba. Kršten je sljedećeg dana na ime Alojzije Viktor. Godine 1924. odlučuje se za svećeničko zvanje. U Rimu je 1930. godine zaređen za svećenika. Mladu misu slavio je u crkvi Santa Maria Maggiore. Papa Pio XI. imenuje ga nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. Bio je tada najmlađi biskup na svijetu s 36 godina života i nepune četiri godine svećeništva. Iste je godine zaređen za biskupa u zagrebačkoj katedrali. Nastoji se što češće susretati s klerom i potiče ih na aktivnije sudjelovanje u Katoličkoj Crkvi. Osniva nove župe, njih 14 u Zagrebu. Za vrijeme II. svjetskog rata javno osuđuje rasna, ideološka i politička progona. Zahtijeva poštivanje svake osobe, bez razlike u vjeri, narodnosti i spolu. Spašavao je prognane Židove, Srbe, Slovence, Poljake i Hrvate.

U zatočeništvu razvija apostolat pisanja. Napisao je više od 5000 pisama upućenih mnogim biskupima, svećenicima i vjernicima od kojih je sačuvano njih 700. U tim pismima kao i na suđenju i u cijelom zatočeništvu pokazuje iskrenu ljubav prema onima koji su ga progonili i nepravedno optuživali. Molitva za neprijatelje i praštanje svima, stalna je tema njegovih pisama.

Stepinac se također bavio ulogom žena u kršćanstvu. Naglašavao je koliko je važno

ženino dostojanstvo i koliko je žena važna u kršćanstvu, posebno zato što je Bogorodica žena. Pozivao je na to da se žene ugledaju na Majku Božju. Također, bavio se pitanjem ravnopravnosti žena i muškaraca koje se postavlja i dandanas. U jednoj je rečenici objasnio sve: „Žena može biti velika samo kao žena”. Stepinac je dao odgovor jednom za sva vremena. Ako

PROTUSLOVLJE JE
VJEROVATI U BOGA
I BITI PESIMIST!

Stepinčeve govore o ženama gledamo površno, pomislili bismo da se Stepinac zalaže za šutnju i povučenost žene bez prava glasa, ali ako o tim govorima promislimo malo bolje, uočit ćemo koliko Stepinac zapravo poštuje žene i koliku važnost vidi u njima. Stepinac je znao: „Žena je jedno toliko vrijedno i duhovno jako biće kojoj ne pristaje boriti se za neke prolazne, svjetovne stvari, baš kao niti jednom drugom kršćaninu. Svjetovne stvari nas ne mogu daleko odvesti. Uzmimo za primjer mržnju. Mržnja je jedna od tih svjetovnih stvari. Mržnja je uzrok nesrećama i nevoljama u svijetu!“ Kao i u Stepinčevu vrijeme, tako i danas, mržnja razara. Razara obitelji, razara domove. Razara duše, pa i nas same. Sve loše počinje od mržnje. Ali čovjek

se sam okrenuo mržnji, mržnja se uvijek okreće protiv čovjeka i tada se razara sve. Stepinac ističe: „Protuslovje je vjerovati u Boga i biti pesimist!“ Treba vjerovati i ne gubiti nadu. Stepinac ju nikada nije izgubio. Ne sumnjamo u to da mu je bilo teško, ali on se nije predao. Znao je što je njegova zadaća i koje je njegovo poslanje. Znao je da je Krist jedini pravi Put i da ga taj Put neće odvesti na krivu stranu. Stepinac je znao jednu, ali vrlo važnu stvar: „Što god došlo, konačna pobjeda bit će Božja!“

Njegov krepotan život i mučeničku smrt Božji je narod prepoznao i častio već za života, a osobito nakon smrti, unatoč komunističkim zabranama i progonima. Blaženim ga je proglašio papa Ivan Pavao II. u Mariji Bistrici 1998. godine. Iza glavnog oltara zagrebačke katedrale gdje se nalazi grobnica zagrebačkog nadbiskupa, pohranjeni su i zemni ostatci blaženog Alojzija Stepinca.

Blaženoga Alojza Stepinca ništa nije moglo pokolebiti u njegovoj službi za Krista, pa ni sam komunistički režim. Njegove poruke svevremenske su i vrijede za sve generacije. Jedna od njegovih najljepših i najmoćnijih jest ova: „Nema važnije zadaće u životu pojedinca, negoli vlastita duhovna izgradnja“. Plodovi njegova života i rada su brojni su govor, poruke i propovijedi koji žive i dandanas.

PUČKA KUHINJA

POMAGANJE ŽOGICA U PUČKOJ KUHINJI - TREĆI RAZREDI

Tradicionalno se povodom blagdana sv. Vinka Paulskog Ženska opća gimnazija uključuje u projekt solidarnosti – pomaganje i služenje siromasima u pučkoj kuhinji u Gundulićevoj 12.

I ove godine žogice su bile marljive pa su tako zavirile u mamine kuharice i ispekle slastice kojima su se, nakon skromnog ručka, počastili korisnici samostanske pučke kuhinje. S. Tihomira i s. Agnezija s okupljenim korisnicima zahvalile su se u uvodnoj molitvi na Božoj providnosti i udijeljenim darovima.

U veselom društvu, uz smijeh i ispunjenost nakon tek pola održanog posla, pomogli smo oprati suđe kojeg je bilo prilično s ob-

“NE ČINI SE KAO NEKI VELIKI POSAO, ALI OSJEĆAJ KOJI SLIJEDI JEDNOSTAVNO ISPUNJAVA!”

zirom na veliki broj korisnika kojih, kaže s. Tihomira, iz dana u dan ima sve više.

Ne čini se kao neki veliki posao, ali osjećaj koji slijedi jednostavno ispunjava. Vidjeti osmijeh zahvalnosti bolje je nego kad ti kažu hvala. I maloprije upali, blijedi obrazi nakon toplog obroka poprime toplinu. Namršteno čelo, srdit pogled ublaži lijepa gesta. Ma kako se oni samo osjećaju lijepo, ugodno i kako im je draga kad im pružiš ruku, a ne kad ih gordo i gadljivo pogledaš na ulici.

Svi bismo u potrebitima trebali prepoznati Isusa koji neprestano kuca i poziva nas na dobra djela jer vjera bez djela je mrtva.

DOROTEJA VIŠAK, 3. B

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI – 2014.

SHKM

Susret hrvatske katoličke mlađeži (SHKM) susret je mlađih katolika koji se uglavnom održava svake druge godine u jednom od gradova Republike Hrvatske. Prvi susret mlađih organiziran je u Splitu (1996.). Usljedili su Susreti hrvatske katoličke mlađeži u Rijeci (2000.), Osijeku (2002.), Šibeniku (2004.), Puli (2006.), Varaždinu (2008.), Zadru (2010.), Sisku (2012.) i Dubrovniku (2014.).

Za svaki Susret mlađi se pripremaju određenim katehezama i radionicama kako bi što bolje shvatili i živjeli Geslo susreta. Radost, zajedništvo, ljubav i entuzijazam mlađih prepoznatljiv je na svakom susretu u trajanju od dva dana. Prvi dan svi mlađi okupljaju se na jednom mjestu, a drugi dan omogućeno im je druženje u manjim skupinama po različitim župama dotične biskupije koja je domaćin.

Deveti susret hrvatske katoličke mlađeži održavao se 26. i 27. travnja 2014. godine u Dubrovniku. Detaljno isplaniran i osmišljen program trebalo je dočekati nakon cijelonoćnog puta. Naša je župa kretala u jedan sat poslije ponoći. Poslije puno pjevanja i smijeha na red je došla molitva prije spavanja. Cijeli autobus je spavao jer smo znali da nas čekaju dva ispunjena, ali predivna dana. U šest sati ujutro stigli smo pred ulaz u sam grad i s ponosom

SUSRET JE JEDNA OD NAJLJEPŠIH STVARI KOJE SU SE DOGODILE U NAŠIM DUHOVnim ŽIVOTIMA!

smo svi pjevali himnu ovog susreta koja se zove „Na slobodu pozvani“. Svi smo bili uzbudeni i jedva smo čekali izaći na ulice ovog predivnog grada. Nakon kratkih informacija, dobivenih od voditelja, dobili smo slobodno vrijeme. Šetali smo divnom

jezgrom Dubrovnika. Tijekom cijelog dana padala je kiša stoga je kod nas uvriježena i neslužbena himna „Neka pada“. Kako je pljusak bio sve jači i jači sklonili smo se u franjevački samostan gdje je bio pravi party! Tu se pjevalo, plesalo, smijalo i naravno upoznavalo. Uskoro smo morali krenuti u kolonu koju smo relativno brzo formirali i krenuli smo na euharistijsko slavlje koje se održavalo u pomorskoj luci Gruž. Svečano misno slavlje započelo u 17 sati i bilo je jako lijepo biti s toliko mlađih vjernika koji su taj dan svjedočili svoju vjeru. U zraku se osjetila sreća, mir, ljubav i naravno vjera. Nakon završetka euharistijskog slavlja uputili smo se prema autobusima jer smo bili smješteni u Dolima kod tamošnjih obitelji. Mokri kao miševi jedva smo čekali utopliti se. Gostoljubive obitelji s velikom su nas radošću primile. Petra, ja i njeni sestra bile smo kod iste obitelji koja nam je pripremila pravu gozbu nakon dolaska.

Od umora smo jedva čekale leći u krevet i spavati, ali iako smo bile fizički iscrpljene, naše duše su bile prepune. Poslije smo čule da je bio veliki i prekrasan koncert na Stradunu gdje se i službeno slavilo proglašavanje pape Ivana Pavla II. svetim. Ujutro u župi Doli služena je misa u čas nas mlađih koji smo bili na susretu. Misno smo slavljive upotpunili svojim čitanjem i pjevanjem, a domaćini su bili oduševljeni. Svi su domaćini svoje goste, po završetku euharistijskog slavlja, poveli u mali obilazak. Bilo je zabavno slušati sve njihove priče i anegdote koje su podijelili s nama. Dubrovnik je definitivno iskustvo koje bismo voljele ponoviti jer ispunjenje i sreća jednostavno su zagarantirani na takvim susretima.

Susret je jedna od najljepših stvari koje su se dogodile u našim duhovnim životima! Dosadašnji su susreti okupljali do 35.000 mlađih, a deseti po redu SHKM održat će se u Vukovaru 2017. godine. Očekujemo ga s velikim nestrpljenjem!

PETRA OŠTARJAŠ I LUCIJА MESAR, 4. A

13

14

15

16

POVIJEST ŠKOLE

DOLAZAK SESTARA I OSNIVANJE DRUŽBE

Današnja Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica (ili popularno skraćeno zvana ŽOG) naslijednica je Ženske realne gimnazije sestara milosrdnica koja je otvorena 1926. godine u Varšavskoj ulici u Zagrebu. Otvaranje gimnazije u Zagrebu bio je svojevrsni vrhunac razgranatog školstva sestara milosrdnica u Hrvatskoj i susjednim zemljama. Specifičnost naše škole su sestre milosrdnice koje su školu osnovale i koje ju vode. Njima pripada i današnja ravnateljica s. M. Danijela Dinjar te tri profesorice, koje predaju engleski jezik, geografiju te vjeronauk. U životu škole na razne načine sudjeluju i ostale sestre. Sve je počelo dolaskom prvih šest sestara iz Tirola 1845. godine na poziv kardinala Jurja Haulika. On je osjetio goruću potrebu odgoja i obrazovanja siromašne mladeži u Hrvatskoj, posebno djevojaka te je pozvao sestre koje će se posvetiti odgoju i obrazovanju djece i mlađih i njezi bolesnika u bolnicama, što je također bila velika potreba u gradu Zagrebu.

POČETAK

Prvu školu sestre su otvorile već iste, 1845. godine. Bila je to Ženska osnovna škola. Veliki interes za školovanje kod sestara milosrdnica bio je poticaj za otvaranje novih škola – osnovnih, građanskih, domaćinskih, stručnih u Zagrebu i diljem Hrvatske, a nešto kasnije i u Bosni i Hercegovini. Osim gimnazije, poznata je i Ženska učiteljska škola otvorena već 1848. koja je bila prva učiteljska škola u Hrvatskoj i s kojom je započelo sustavno obrazovanje učitelja u našem narodu. Osim škola Družba sestara milosrdnica je otvarala i brojne bolnice, staračke i dječje domove i dječje vrtiće i sve više širila svoju odgojnu, pastoralnu, socijalnu i zdravstvenu djelatnost.

POLITIČKE OKOLNOSTI NA POČETKU DRUŽBE I ŠKOLE

Družba nikad nije bila pošteđena posljedica burnih političkih previranja u Hrvatskoj i prošla je kroz mnoge borbe kako bi tijekom stotinu godina zadržila svoje institucije i razvijala ih. I samo osnivanje gimnazije nailazilo je već 1926. na velike otpore. Ministarstvo prosvjete u Beogradu odbijalo je njen osnutak, no upornošću poglavara koje su osobno išle u Beograd boriti se za prava koja su i po tadašnjem zakonu imale, nakon je dobiveno odobrenje ukazom kralja Aleksandra.

Interes za školu bio je velik i uskoro je zgrada u Varšavskoj 17 postala premalena. Družba zato započinje gradnju velike nove zgrade na Savskoj cesti (današnja Pedagoška akademija). Izgrađenu uz velike žrtve i odricanja sestara, novu zgradu je otvorio i blagoslovio zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac. U novoj zgradi nastavlja se i dalje vrlo razgranat i bogat život i rad škole (gimnazija je tada trajala osam godina). Unutar gimnazije bio je internat u kojem je bilo smješteno 120 učenica izvan Zagreba. Na vrhuncu svog rada i stručno i prostorno vrhunski opremljena, s 1464 učenice, škola je dočekala drugi svjetski rat. U svibnju 1945. u Zagreb su ušli partizani. U rujnu je škola bila ukinuta i preimenovana u „IX. državnu gimnaziju“. Uskoro su oduzete i teško stecene zgrade, a sestre profesorice dobole su otkaze te su se morale „prekvalificirati“ za medicinske sestre jer im je u bolnicama rad bio dopušten.

Sljedećih pedeset godina Družba je prošla kroz teška vremena prilagođavajući se novonastaloj situaciji. Sve zgrade koje su služile za školstvo ili zdravstvo oduzete su. Ostale su samo kuće – samostani u kojima su sestre stanovali. Ipak, od svog izvornog poziva s kojim su i došle u Hrvatsku, a to je rad u odgoju i zdravstvu, sestre ne odustaju. Rade kao medicinske sestre u bolnicama, odlaze u župe, pomažu rad župa i u domaćinstvu i u vjerskom odgoju mlađih (catehizaciji) te otvaraju nekoliko vrtića.

DANAŠNJA ŽENSKA OPĆA GIMNAZIJA DRUŽBE SESTARA MILOSRDNIČA

Zahvaljujući novim društvenim prilikama, stvaranju demokratske Hrvatske i ponovnoj mogućnosti otvaranja katoličkih (i drugih nedržavnih) škola od jeseni 1995. obnavlja se organizirana prosvjetna djelatnost sestara milosrdnica otvaranjem i radom Ženske opće gimnazije Družbe sestara milosrdnica pod tradicionalnim gesлом „PRO DEO ET PATRIA“ - „Za Boga i domovinu“. Od tada, pod istom tradicijom škola nastoji prenijeti mlađim naraštajima vrednote Bogoljublja, čovjekoljublja i domoljublja. Godine 1995. upisano je 66 učenica prvog razreda u dva razredna odjela. Danas škola ima 12 razrednih odjela s oko 350 učenica u tri razredna odjela po generaciji. Ove školske godine (2015./2016.) upisana je dvadeset prva generacija učenica u tri razredna odjela. Prva generacija učenica maturirala je školske godine 1998./99. Škola broji 37 zaposlenika. ŽOG se nalazi u Ulici Ivana Gundulića u Donjem Gradu, a nastava se odvija u dvije zgrade, u Gundulićevoj 12 i Varšavskoj 17. Športske i druge rekreativne aktivnosti odvijaju se u montažnom šatoru - dvorani koja se nalazi u školskom dvorištu. Godine 2013. u potpunosti se iselila i Upravna i birotehnička škola te je tzv. zelena zgrada vraćena sestrama milosrdnicama. Trenutno se u prostorima Gundulićeve 12 nalazi i ogrank Pravnog fakulteta.

13

13

14

15

15

16

16

RETROSPEKTIVA ILI POGLED U BUDUĆNOST

LEA BIANKINI I MAGDALENA LUGARIĆ, 3. B

**INTERVJU: S. M. MIROSLAVA
BRADICA, VRHOVNA GLAVARICA
DRUŽBE SESTARA MILOSRDNIČA
SV. VINKA PAULSKOGA, PRVA
RAVNATELJICA ŽENSKE OPĆE
GIMNAZIJE**

KAKO STE BAŠ VI POSTALI PRVA RAVNATELJICA?

To se i ja pitam, jer tada nisam imala nikakvog iskustva rada u školi. Naša vrhovna glavarica, Majka M. Agneta Tadić-Šutra, koja je jako željela da otvorimo gimnaziju, pozvala me i rekla mi da će me imenovati za ravnateljicu. Pokušala sam joj dokazati svoju nespremnost i neznanje na što je ona zaplakala i rekla mi: ako ti ne prihvatiš ja nikad neću moći otvoriti školu. To me duboko potreslo i potaklo na razmišljanje: tko sam ja da budem zapreka Božjem djelu ako je On to naumio? Rekla sam: „Evo me Bože, spremna sam, ako ti mogu čemu poslužiti!“

KAKAV JE TO OSJEĆAJ BIO?

S jedne strane, bila sam zbumjena, uplašena jer to je za mene bilo nešto posve novo, s druge strane osjećala sam u sebi mir i veliko pouzdanje da će mi Bog pomoći i zato sam bila radosna.

KAKO JE ŠKOLA NAPREDOVALA?

Počeci su bili teški i za mene i za učenice. Trebalo se naviknuti na red i disciplinu koju smo tražili, trebalo je marljivo učiti i redovito dolaziti u školu. Pojedine učenice nisu imale tu naviku. Kroz razgovor, zajedničko druženje i spremnost da im u svemu pomognem stvorili smo vrlo lijepu gotovo obiteljsku atmosferu u školi. U takvom okruženju škola je lijepo napredovala.

KAKVE SU BILE DJEVOJKЕ?

Djevojke su bile dobre, privržene sestrama, iskrene i otvorene. Puno sam razgovarala s njima i mogla sam ih poučiti u mnogočemu što im je bilo potrebno za život. Bile su vrlo zahvalne.

KOLIKO IH JE BILO?

Školu smo otvorili sa 62 učenice: 1. razred gimnazije s dva odjeljenja.

KOJE EMOCIJE NAJVIŠE VEŽETE UZ TO VRIJEME?

Osjećaj majčinske brige za te mlade osobe koje ulaze u najburnije razdoblje vlastitog života izložene tolikim izazovima, a još neiskusne da na vrijeme prepoznaju opasnosti i da im se odlučno suprostave.

KOLIKO SE SVE PROMJENILO OD VAŠEG VREMENA RAVNATELJISTVA?

Nakon mene preuzele su vodstvo škole mlađe sestre s većim poznavanjem rada u školi i vođenja škole. One su znatno pridonijele kvalitetnjem radu škole i njezinoj stručnosti. Dodale su niz izvannastavnih programa i time obogatile sadržaj škole i povećale njezinu konkurentnost.

KAKO STE REAGIRALI KADA STE SAZNALI ZA PROMJENE?

Bila sam sretna i radosna gledajući kako škola raste i napreduje i brojem učenica, novim sadržajima i prekrasnim programima koji su dodatno obogatili rad škole.

PONOSITE LI SE USPJEHOM ŠKOLE I DO KUDA JE ONA DOŠLA?

Vrlo sam ponosna na našu gimnaziju i smatram da je ostvarila vrlo visoki stupanj kvalitetnog rada u nastavi kao i vrlo

kvalitetan gotovo prijateljski odnos između sestara, profesora, učenica i roditelja.

JESTE LI MOGLI ZAMISLITI DANAŠNJI ŽOG?

Često sam maštala o velikoj školi puno prekrasnih djevojaka, o brojnim kvalitetnim programima, uspjesima i nastupima koje će one ostvariti. Na samim početcima škole trebalo je imati duboku vjeru da će se nešto takovo jednog dana i ostvariti.

KAO PRVA RAVNATELJICA, KOJI PORUKU IMATE ZA SVE RAVNATELJICE KOJE SU DOŠLE NA VAŠE MJESTO, KOJE SU TRENUTAČNO NA NJEMU I KOJE ĆE TEK DOĆI?

Svima želim poručiti: imajte jaku vjeru da Bog vodi ovo velik djelo koje je povjerio vašoj ljubavi i brizi. Imajte beskrajnu strpljivost i ljubav za te mlade osobe koje vas trebaju, ali i dovoljno odlučnosti da ih sačuvate od stranputica koje vode u propast.

S DRUGE STRANE OSJEĆALA SAM U SEBI MIR I VELIKO POUZDANJE DA ĆE MI BOG POMOĆI I ZATO SAM BILA RADOSNA.

KOJA VAM JE NAJDRAŽA USPOMENA IZ VREMENA KADA STE BILI RAVNATELJICA?

Teško je odabrat u mnoštvu uspomena onu najdražu. Ipak mislim da je to sjećanje na jednu djevojku kojoj sam uz velike napore pomogla da ostane u našoj školi i da se izvuče iz teške životne krize. Puno sam molila za nju i od nje tražila da svake večeri izmoli barem jednu Zdravomariju. Ustrajala je u tome i zajedničkom molitvom pobijedile smo zlo. Vjerujem da je danas sretna.

ČIME SE SADA BAVITE?

Vršim službu vrhovne glavarice Družbe sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskoga. Brinem za potrebe sestara cijele Družbe, pratim i podupirem njihov rad i zahvaljujem Bogu za njihovo nesebično služenje.

NEDOSTAJE LI VAM POLOŽAJ RAVNATELJICE?

Ne nedostaje s obzirom na obaveze jer mi ova služba donosi daleko veću odgovornost i brojne poslove koje trebam odraditi za dobro drugih. Više mi nedostaje ona blizina i razgovori s djevojkama, osobito kad sam ih tješila u njihovim tjeskobama i problemima.

IMATE LI NEKU ANEGDOTU IZ TOG VREMENA?

Bila je to prva najava inspekcije. Državni inspektor telefonira da želi obići Školu: Ja mu telefonski odgovaram: „Ne može gospodine nismo još pospremili školu jer su bili zimski praznici“. On i dalje ljubazno, ali ustrajno inzistira: „Ali ja bih ipak došao!“ A ja pomalo ljuta odgovaram: „Pa ako baš hoćete, dođite!“ Bio je to jedan plemeniti gospodin koji mi je htio pomoći i poučiti me kako treba voditi školu. Hvala mu.

IMATE LI PORUKU ZA SADAŠNJE UČENICE ŽOG-a?

Drage djevojke budite ponosne na Žensku opću gimnaziju koju polazite. Stvarana je uz velike napore i žrtve, ali s puno ljubavi i radosti. Svojevremeno vaša Škola nosila je naziv: „Mala škola puna velike ljubavi!“

**INTERVJU: S. M. BERISLAVA
GRABOVAC, RAVNATELJICA
ŽENSKE OPĆE GIMNAZIJE OD
1997. DO 2007.**

hrabrost. Hrabrost biti među vršnjacima iz drugih škola koji su ih znali ismijavati i rugati im se zbog njihovog izbora škole, ali ta hrabrost s kojom su tada izabrale svoju školu i ostale u njoj, pa i jedan pozitivni prkos s kojim su odgovarale na ta ruganja, ostali su dio njihove osobnosti i kasnije, a to itekako u životu dobro dođe.

KOLIKO JE TADA BILO DJEVOJAKA U ŠKOLO?

Nakon prve godine bilo je oko 150 učenica i te 1997. upisali smo ih još oko 90.

VOĐENJE KATOLIČKE ŠKOLE BILO JE ZA MENE NEŠTO SASVIM NOVO I NEPOZNATO.

ČIME SE SADA BAVITE?

Sad se bavim organizacijom programa u Duhovno-obrazovnom centru Marijin dvor, Lužnica.

KOJA VAM JE NAJLJEPŠA USPOMENA IZ TIH DANA?

Hodočašća u Rim i maturalci, izleti općenito, ali posebno ova dva. To je vrijeme intenzivnog duženja, učenja, komunikacije, opuštenije nego u školi, napornije, naravno, i s puno brige i molitve da svi dođu sretno kući živi i zdravi, ali nezaboravno.

NA KOJE NAČINE STE POMOGLI S. ELIZABETI KADA JE PREUZELA VAŠE MJESTO?

S. Elizabeta je već jako puno znala o Školi, radila je u njoj od samih početaka, bila je jedna od mojih najbližih suradnica cijelo vrijeme mog mandata, tako da se moja pomoći odnosila samo na prenošenje nekih specifičnih ravnateljskih obveza vezanih za zakone, organizaciju, dokumentaciju, kontakte izvan Škole i sl. Već zadnjih nekoliko mjeseci prije promjene ravnateljice, vodile smo Školu praktički zajedno, odnosno s. Elizabeta je pomalo preuzimala Školu, a ja sam s se pomalo selila u Lužnicu.

IMATE LI PORUKU ZA SADAŠNJE UČENICE?

Poručila bih im da budu ponosne na svoj izbor jedne jedinstvene srednje škole, da što je više moguće iskoriste njene mogućnosti, da rastu i sazrijevaju pod Božjim okriljem, u molitvi i strpljivom radu na sebi, te da čuvaju prijateljstva sklopljena u ŽOG-u.

LOGO: LUCIJA VRANČIĆ, 4. B

KAKO STE VI POSTALI RAVNATELJICA?

Nakon što je prva ravnateljica s. Miroslava Bradica postala provincijalna poglavarica, tadašnja časna Majka Agneta trebala je hitnu zamjenu, nekoga koga se moglo brzo povući s dosadašnje dužnosti i s određenim iskustvom rada u školi. Budući da sam ja dotad radila u državnoj školi, mogla sam relativno brzo napustiti dotadašnje radno mjesto pa je izbor pao na mene.

KAKAV JE TO OSJEĆAJ BIO?

Vođenje katoličke škole bilo je za mene nešto sasvim novo i nepoznato pa sam bila, naravno, i uplašena i zbumjena, ali i svjesna da me čeka puno posla i da nema previše vremena za zbumjenost. Puno su mi pomogle sestre koje su već radile u školi pa su me uvele u posao, ako se tako može reći.

KAKO JE ŠKOLA NAPREDOVALA? KAKVE SU DJEVOJKE BILE?

Škola je u to vrijeme još rasla po broju razreda, do tad smo imali samo prvi i drugi razred, tako da smo se u sljedeće dvije godine „poduplali“, zaposlili smo dosta novih profesora za predmete kojih u prva dva razreda nije bilo ili za one za koje više nije bio dovoljan jedan profesor kao na početku. S većim brojem učenica i profesora razvio se i veći broj aktivnosti, fakultativnih predmeta i događanja. Djevojke su bile aktivne, pune ideja, bile su, kao i vi danas, mladi ljudi puni poleta, ali sa svojim traženjima, pitanjima, problemima... Ono što je obilježilo njihovo vrijeme u ŽOG-u jedna je velika

INTERVJU: S. M. ELIZABETA PERŠIĆ, PROVINCIJALNA GLAVARICA PROVINCIJE BEZGREŠNOG ZAČEĆA BDM, ZAGREB, RAVNATELJICA ŽENSKE OPĆE GIMNAZIJE OD 2007. DO 2015.

KAKO STE POSTALI RAVNATELJICA? KAKAV JE TO OSJEĆAJ BIO?

Ravnateljica sam postala 2007. godine i na mjestu ravnateljice bila sam do rujna 2015. godine. Od prvog dana osnivanja Škole 1995. do 2007. radila sam u ŽOG-u kao nastavnica glazbene umjetnosti i voditeljica zbora. Osjećala sam kako sam dobila jako težak zadatak – voditi veliku ustanovu škole, ali znala sam da su i profesori i učenice strpljivi i dobri i da će mi svi pomagati svojim angažmanom i zalaganjem, naročito profesori na čemu im od srca zahvaljujem.

KAKO JE ŠKOLA NAPREDOVALA?

U mom osmogodišnjem mandatu u Školi se dogodilo puno lijepih stvari. Već 2008. godine vraćeno nam je u posjed prizemlje Gundulićeve 12 u kojem još uvijek djeluje Pravni fakultet. Naime, izmjehšanjem njihove knjižnice dobili smo dodatnih pet prostorija te smo iste godine organizirali nastavu samo u jutarnjoj smjeni što je dodatno poboljšalo kvalitetu nastavnog procesa.

Do tada je Škola djelovala u dvije smjene i u dvije zgrade. 2013. godine vraćena nam je zgrada naše prve gimnazije koja je djelovala od 1926. do 1945. godine u Varšavskoj ulici te smo napokon dobili veći broj primjerenih učionica za rad.

Škola je vraćena u devastiranom stanju, ali kad obnovimo ŽOG, bit će to pravi mali raj!

KAKVE SU DJEVOJKE BILE? KOLIKO IH JE BILO?

Žogice su kao i uvijek bile i ostale osebujne u razmišljanju, vrlo kreativne u stvarnosti i spremne na svaki način „preveslati“ profesore. No, šalu na stranu, njihova je odlika da imaju dobro i plemenito srce. Njihovim brojnim karitativnim akcijama obrisale su mnoge suze onim najsiromašnjima, izmamile osmijeh tolikim tužnima i mnogobrojnoj bolesnoj djeci.

Uvijek, baš uvijek, bile su spremne „zasukati rukave“ i pomoći kad je najteže. Dovoljno se prisjetiti samo poplavljениh u Slavoniji...

Na natjecanjima su žogice uvijek bile „srčane“ – spremne pokazati svoju moralnu i inetelektualnu visinu. Često su doživljavale nerazumijevanje svojih vršnjaka, ali nisu se dale smesti svjesne što su i tko su! Želim da i dalje ostanu takve!

KOJE EMOCIJE NAJVIŠE VEŽETE UZ TO VRIJEME?

Ah, samo pozitiva i to ona mladenačka! Svoju mladost sam ugradila u ŽOG! Na najljepši način, a to je pjesma. Zajedno smo gradili djevojački pjevački zbor koji je danas prepoznatljiv i ima sada već tradiciju od 20 godina. Izrasla je prekrasna ustanova Ženska opća gimnazija – „unikatna“ na ovim prostorima, DJEVOJAČKA KATOLIČKA GIMNAZIJA!

A tek susreti s bivšim učenicima – ma, jedna prekrasno ispisana povijest na koju je ponosna cijela Družba sestara milosrdnica. Budućnost onih koji će doći u Žog neka bude blagoslovljena od Boga i najsavršenije učenice – nebeske majke Marije.

KOJA VAM JE NAJLJEPŠA USPOMENA KOJU STE DOŽIVJELI KAO RAVNATELJICA?

Puno je prekrasnih trenutaka u ovih 20 godina, ali duboko mi se usjeklo jedno zajedničko druženje, PIKNIK koji smo organizirali povodom 20. obljetnice Škole u Duhovno

– obrazovnom centru Lužnica. Mnoštvo bivših učenica koje su se odazvale susretu sa svojom obitelji i bezbroj mlađih majki s potomstvom u naručju. To je bila prekrasna slika na koju smo, vjerujem, svi profesori i sestre ponosni.

HOĆE LI VAM TAJ POLOŽAJ RAVNATELJICE NEDOSTAJATI?

Da, već sada, dva mjeseca nakon preuzimanja nove službe želim za žamorom i „gromkim pregovorima“ naših žogica.

ŠTO ŽELITE PORUČITI NOVOJ RAVNATELJICI?

Sestri Danijeli želim da se „oboruža“ strpljivošću i razumijevanjem – to će joj najviše trebati!

ŠTO ŽELITE PORUČITI UČENICAMA?

Eh, drage moje žogice – neka vam ŽOG bude topli dom i škola. Neka vaši razredi budu male oaze zajedničkog odrastanja iz kojih ćete nakon četiri godine odlepršati moralno osnažene i spremne preuzeti teret odgovornosti za vlastiti život.

ŠTO ĆETE SADA RADITI, KADA VIŠE NISTE RAVNATELJICA?

Nova služba je jednako tako opsežna i zahtjevna kao i škola. Sada vodim upravu Zagrebačke provincije koja broji 250 sestara i zauzima veliko područje od Kamnika u Sloveniji do Zemuna u Srbiji. Kao Osnivač Škole – moja je obveza i da za sve vas brijem – stoga neću biti daleko od Škole i svih zbivanja u njoj. To me jako raduje!

NA NAJLJEPŠI NAČIN, A TO JE PESMA. ZAJEDNO SMO GRAĐILI DJEVOJAČKI PJEVAČKI ZBOR KOJI JE DANAS PREPOZNATLJIV I IMA SADA VEĆ TRADICIJU OD 20 GODINA.

INTERVJU: S. M. DANIJELA DIN-JAR, SADAŠNJA RAVNATELJICA ŽENSKE OPĆE GIMNAZIJE

SAD SE UHODAVATE U POSAO RAVNATELJICE. KOLIKO JE TO TEŠKO, POMAŽU LI VAM I DRUGI?

Pomaže mi tajnica, računovotkinja, moje sestre, profesori koji dolaze s prijedlozima, idejama i primjedbama, a najviše dosadašnja ravnateljica, s. Elizabeta. Uglavnom smo svi zajedno i svi se uključujemo u rad Škole kako bi sve bilo što bolje.

VI STE PROFESORICA HRVATSKOG JEZIKA, ZAR NE?

Jesam.

KOLIKO ĆE VAM NEDOSTAJATI RAD U NASTAVI?

U svakom slučaju nedostajat će mi, zato što je ovo sasvim nešto drugo, a neposredni rad s učenicama je vrlo zanimljiv. Zanimljivo je gledati i odgajati mlade ljude i pratiti njihov razvoj od pr-

vog do četvrtog razreda. To je dinamika koja će meni sada ovdje nedostajati, ali sad imam neku drugu dinamiku koju moram „uhvatiti“.

IMATE LI KAKVE PLANOVE ZA ŠKOLU, MOŽDA UVESTI NEKE PROJEKTE ILI ĆETE SE VIŠE DRŽATI DOSADAŠNJIH PROJEKATA?

Za početak ću se držati onoga što je bilo jer moram malo upoznati neke stvari koje nisam poznavala, kako bih mogla na tome graditi nešto novo. Dakle, ne krećem s nečim velikim zato što moram najprije vidjeti što je bilo do sada jer, naravno, nisam bila upućena u sve poslove koje ravnatelj treba obavljati, u projekte u koje su profesori bili uključeni. Uglavnom sam ih znala

Profesori također imaju puno ideja o kojima će se razmišljati.

KOJA JE BILA VAŠA REAKCIJA KADA STE SAZNALI DA ĆETE BITI RAVNATELJICA?

Prva je reakcija bila: „Ne dolazi u obzir!“ Budući da ima još sestara koje rade u gimnaziji, poglavice su najprije razgovarale sa svakom od nas i svaka je bila „kandidat“, no na kraju konačnu je odluku donijela poglavarica i za sada sam to ja. Poslije mene bit će neka druga sestra.

IMAMO PUNO PROJEKATA U ŠKOLI, ŠTO JE JAKO DOBRO JER DOSTA IH ŠKOLA ČAK I NEMA. KAKO TO DA JE ŠKOLA DOŠLA NA IDEJU DA IMAMO DODATNU LIKOVNU, NEKAKVE DODATNE PREDMETE, A DA SE I TO OCJENJUJE, NA PRIMJER I ODOBJKA I SPORT, FAKULTATIVNE?

Fakultativni predmeti su u programu svih škola.

TO ZNAM, SAMO U VEĆINI ŠKOLA, AKO NETKO IDE NA ODOBJUKU ILI TAKO NEŠTO, TO MU SE ZAPRAVO NE OCJENJUJE.

Tada je to slobodna aktivnost, ona se ne ocjenjuje, dok se fakultativna nastava ocjenjuje jer ulazi u popis predmeta.

TO MI JE JAKO DRAGO JER TO NAM ZAPRAVO ODUZIMA JAKO PUNO VREMENA, A ULAŽEMO I PUNO TRUDA.

Da, a i vama je to dodatni poticaj, a poticaj je uvijek dobar kad se nekako i vrati, onda ima i više ambicije za nešto učiniti.

MJUČENICI RAZMIŠLJALI SMO O PROJEKTU KOJI BI BIO VEZAN UZ ENGLESKI JEZIK. ŽELJELI BISMU POTAKNUTI DRUGE DA MALO VIŠE GOVORE ENGLESKI JER ZNAMO DA PUNO UČENICA IMA PROBLEMA S GOVORENJEM DRUGOGA STRANOG JEZIKA, MOŽDA ZBOG TREME, MOŽDA ZBOG PROFESORA. MISLILE SMO OKUPITI SE NEGĐE U ŠKOLI I RAZGOVARATI NA ENGLESKOM JEZIKU, ODABRATI NEKU TEMU ILI DA SVATKO NEŠTO PROCITA PA RAZGOVARAMO O TOME I SLIČNE AKTIVNOSTI. ŠTO VI KAO RAVNATELJICA MISLITE O TOME?

Poznato je da se i na satu hrvatskog jeziku, kad treba nešto govoriti, teško izražavamo. Prema tome, na satu stranog jezika još je teže i zato bi to svakako trebalo vježbati. Podržavam vašu ideju.

IMATE LI ŠTO ZA PORUČITI UČENICAMA?

Što poručiti učenicama? Treba učiti jer, kako se kaže, bez alata nema zanata. Znači, bez učenja neće se moći niti dalje upisati i ostvariti ono što u budućnosti žele. Ovo je prva stepenica u ostvarivanju onoga što vi u životu želite. Je li ta stepenica klimava ili je stabilna puno ovisi i o vama.

CIPELCUGOM PO ZAGREBU

Ženska opća gimnazija Družbe sestara milosrdnica ove godine obilježava 20. obljetnicu ponovnog otvaranja škole. Tijekom cijele godine profesori i učenice pripremaju različite aktivnosti kojima će proslaviti taj svečani događaj. Jedna od tih predviđenih aktivnosti je „Projektni dan - izvanučionična nastava“. Profesori su izradili program za taj dan u kojem su učenicama ponudili posjet nekoj instituciji ili im omogućili sudjelovanje u različitim aktivnostima. Svaka je učenica odabrala aktivnost prema vlastitom interesu.

Oduševljene idejom brzo su se počele prijavljivati, no bilo im je teško izabrati samo jednu aktivnost. Mogle su izabrati odlazak u Muzej grada Zagreba, Muzej za umjetnost i obrt, Tehnički muzej, Hrvatski državni arhiv – heraldiku i Odjel Metropolitanske knjižnice Zagrebačke nadbiskupije, Hrvatsko narodno kazalište, Hrvatski sabor, Klinika za psihijatriju Vrapče, Zoološki vrt i Jarun. A nudilo se i kuhanje njemačkih specijaliteta u prostorijama Škole.

Odabir najgorih i najboljih rješenja za svečani dan u Muzeju za umjetnost i obrt u sklopu izložbe „U DOBRU I ZLU.../Vjenčana odjeća od 1865. do danas“ te obilazak Škole za primjenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu. Obilazak tajnih i javnih dijelova zgrade HNK gdje su vidjele Carski salon iz vremena otvorenja HNK, svečanu dvoranu, kazališnu scenu, mušku garderobu, tunel koji spaja HNK sa zgradom Kola (prolazi ispod Zelenog vala), baletnu pokusnu dvoranu u kojoj su imale priliku vidjeti baletnu probu po vodstvu nacionalne prvakinje Irene Pasarić. Promatrале су izradu i restauraciju kostima, te izradu cipela za predstave i baletnih špica. U Hrvatskom saboru razgledali su dvoranu bivšeg Županijskog doma u kojoj su im se pridružili zastupnici Mirela Holy i Peđa Grbin te su raspravljali o aktualnim temama poput nezaposlenosti, obrazovanja i eksploataciji nafte u Jadranu. Učenica 2. razreda i njezin kolega iz Sportske gimnazije preživjeli su udar napona od oko

10 000 V u Faradayevom kavezumu u Teslinom kabinetu koji se nalazi u Tehničkom muzeju. U podzemlju Muzeja nalazi se i rudnik koji su također posjetile. Prvi muzej psihijatrije koji je dio Klinike za psihijatriju Vrapče, institucija je u kojoj su se učenice upoznale s povijesnim razvojem psihijatrije i psihijatrijskog liječenja u Hrvatskoj. Tijekom posjeta Zoološkom vrtu učenice su hranile domaće životinje i vidjele izložbu djela „vrhunskih slikarica“, čimpanzi Sare, Jube i Meggi. Unatoč hladnjikavom i vjetrovitom danu, stotinjak učenica željnih fizičke aktivnosti uputilo se na obale Jarunskog jezera, gdje su rolale, biciklirale, šetale, džogirale i igrale odborku. Originalni doprinos „Projektnom danu“ dale su profesorice njemačkog jezika osmisliši program „Deutsch ist suess!“ Cilj tog programa bio je učenicama približiti njemački jezik kuhanjem različitih njemačkih specijaliteta jer je svima dobro poznato da ljubav ide kroz želudac. Tako je samo za tu priliku otvoren restoran „Tante Luisa“, na čijem su se jelovniku našli: Leberkaese s jajetom na oko (kao predjelo), domaće i friško izrađene

„ODUŠEVLJENA SAM I TREBALO BI TAKVE PROJEKTE ORGANIZIRATI JEDNOM MJESEČNO.“

- L. Ž., 3. RAZRED

Spaetzle s nekoliko vrsta njemačkih Bratwursta (pečene kobasice) te slatkim i gorkim senfom (glavno jelo), a kao salata Maissalat (salata od kukuruza). Budući da Zucker kommt zuletzt (šećer dolazi na kraju), devojke su za desert poslužile Schwazwaldicu i Sachericu. Za to vrijeme zborašice su s Orkestrom St Peter's College, muškom katoličkom školom iz Aucklanda (Novi Zeland) pobirale lovoričke nastupajući na skalama sv. Vlahe u Dubrovniku.

KRISTINA REPAR, PROF. I IVA BARIČEVIĆ, PROF.

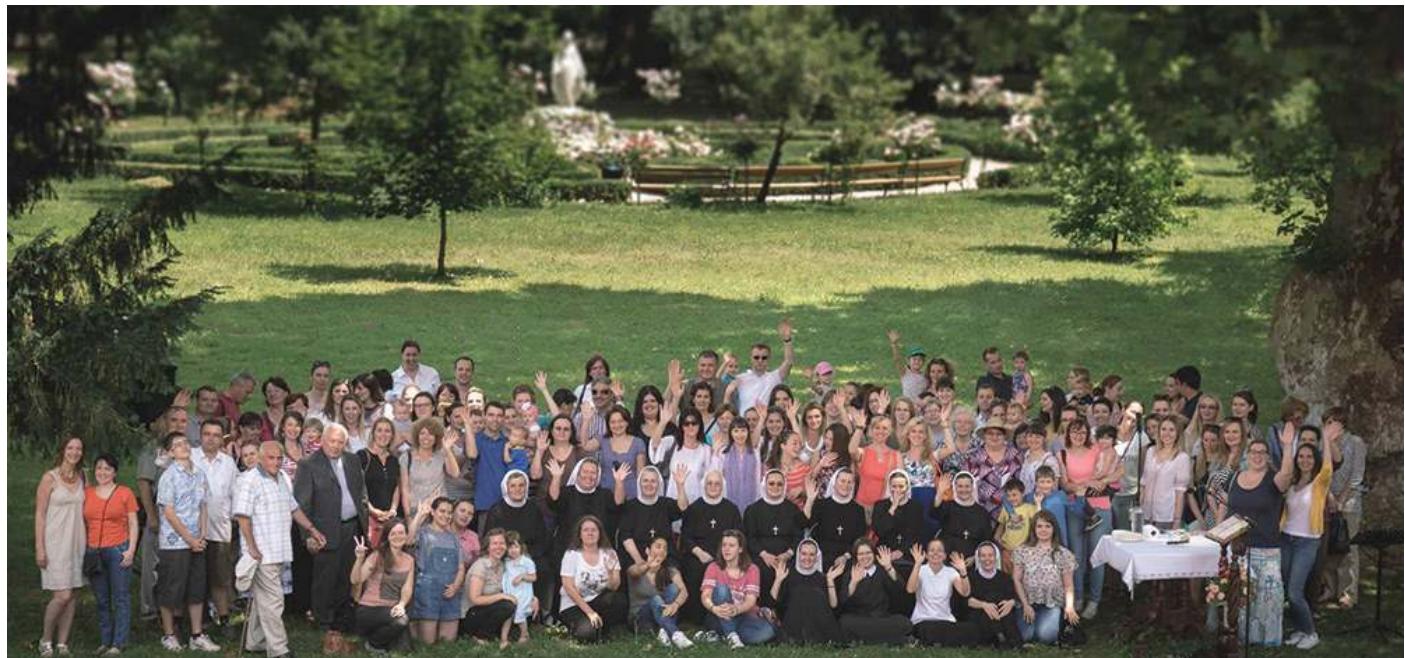
DA NIJE SAMO PROFESORSKA STRANA PRIČE
SLIJEDE DOJMOVI UČENICA:

„Projektni dan sam provela u kuhanju njemačkih specijaliteta. Za njemačke specijalitete nisam baš čula, ali znala sam za njihovu poznatu Sacher tortu koju sam osobno i napravila. U dva sata sve smo napravile, a onda je slijedio najbolji dio, kuhanje svega što smo napravile. Bilo je toliko svega da nismo znale od čega krenuti. Na kraju svega mogli bismo reći da smo uživali, a što je najbitnije ponosne smo na svoj rad.“ I. K., 2. razred

„Dan je bio vrlo dobar. Vidjela sam i saznaala neke nove stvari. Žao mi je što nismo mogle prošetati bolnicom ili čuti neke priče/slučajeve od doktora. Bilo bi lijepo i da nam je neki doktor objasnio kako funkcioniра hospitaliziranje i otpuštanje pacijenata. Za Vrapče sam se odlučila jer sam htjela vidjeti nešto novo i korisno. Potpuno sam zadovoljna svojim izborom. Mislim da je projektni dan odlična ideja i da zasluguje sve pohvale. Trebalo bi organizirati što je više moguće ovakvih dana. Ne mora biti čak ni zamjena za nastavu nego izvan nastave.“ A. V., 3. razred

„U utorak prilikom projektnog dana škole zajedno s ostalim posjetili smo Hrvatski državni arhiv. Najviše mi se svidjela profesorska čitaonica koja još nije restaurirana te smo mogli vidjeti pravi, zelenkast linoleum na stolovima koji se proizvodi samo u Brazilu dok u drugim čitaonicama nije prisutan. Tamo su se odvijali razni sastanci te okupljanja. U velikoj se čitaonici nalaze dva najveća lustera u Hrvatskoj od koji jedan teži 900 kg. Nakon obilaska arhiva prisustvovale smo radionicici heraldike gdje smo mogli naučiti osnovno o grbovima te simbole pojedinih grbova. Posjet arhivu jako mi se svidio te bih ga preporučila svima koji ga nisu posjetili.“ A. P., 2. razred

PIKNIK U LUŽNICI

U subotu, 13. lipnja 2015. godine okupili smo se u Lužnici povodom 20. obljetnice ŽOG-a. Što reći, osim da nam je bilo veselo i lijepo, a svi koji niste došli, neka Vam bude žao. Piknik škole održao se u predvnom, i nama već poznatom, dvoruču Lužnica. Ovaj dvorac krasiti bogata povijest pa ako ga još niste posjetili, svakako to učinite. Imali smo sv. misu koju je predvodio p. Ivica Musa, a kasnije se zabava nastavila uz naše drage profesore i profesorice te sadašnje i bivše žogice, ali i njihove obitelji.

Zamislite školu u kojoj istovremeno možete naći znanje, zabavu, ljubav i Boga. Takve vrline možete naći samo u ŽOG-u. Našoj školi nije cilj priuštiti djevojkama neko privremeno znanje, već znanje koje će trajati zauvijek. Znanje koje je stečeno napornim radom, ali i uz zabavu. Naša nas škola uči da budemo vrijedne i marljive u životu, ali i da uвijek imamo vjeru u Boga koji je uвijek uz nas. U ovih 20 godina, škola je proživjela mnoga događanja i zbivanja. Ona s ponosom broji mnoge žogice koje su uspješno završile svoje srednjoškolsko obrazovanje, ali se može pohvaliti i brojnim projektima,

izletima i koncertima. Ovaj 20. rođendan nije samo značajan zbog svih silnih uspjeha, već zbog te topline i ljubavi koja je prisutna u našoj školi već punih dvadeset godina.

Što se tiče zabave, bilo nam je veselo, zabavno, ali i smiješno. Dijelila se slavljenič-

ka torta, prisjetili smo se dobrih, starih dana iz školskih klupa te smo razgledali dvorac uz vodstvo s. Berislave Grabovac. Kao što sam već spomenula, neke žogice i profesori poveli su svoje obitelji pa su se djeca odlično zabavila uz igru i odličnu atmosferu. Razgovori naših profesora i učenica nisu prestajali.

Svim bivšim učenicama bilo je jako lijepo prisjećati se svih događaja iz školskih dana, a mnoge su se i poželjele vratiti u školske klupe. Osim što nam je dragi Bog dao predivan i sunčan dan, atmosferu su nam uljepšale glazba i pjesma jer što bi bila zabava bez malo glazbe. Neki su se iznenadili kada su čuli da je baš na dan kada je zazvonilo prvo školsko zvono ŽOG-a, rođena Nensi Rojković. Pa draga Nensi, sretan i tebi rođendan, sigurno tada nisi ni slutila da ćeš postati žogica! Naša škola je sada napunila 20 godina i mogu reći da je na izvrsnom putu. Istina je da je sve starija i starija, ali krasiti ju bogata i predivna povijest. Možda su za neke žogice odzvonila srednjoškolska zvona, ali će njihove sačuvane uspomene zauvijek ostati s njima i nitko im ih nikada neće oduzeti jer su kao i one dio ŽOG-a.

MOJ SAM JE BIV RADITI U ŽOG-U

INTERVJU: NAŠE PROFESORICE IVA BARIČEVIĆ I KRISTINA REPAR

OVE JE GODINE NAŠA ŠKOLA NAVRŠILA DVADESET GODINA ŽIVOTA. ISTRAŽUJUĆI ŠTO DANAS RADE BIVŠI UČENICI NAŠE ŠKOLE SAZNALI SMO DA SU I NAŠE PROFESORICE BIVŠE ŽOGICE, ŽOGICE POPUT NAS. NISMO MOGLE PROPUSTITI PRILIKU I NE PITATI KAKO JE BILO NJIMA I KAKO IM JE DANAS S DRUGE STRANE.

KAKO STE SE ODLUČILI UPISATI ŽOG? POSTOJI NEŠTO ŠTO VAS JE NA TO POTAKNULO?

Baričević: U sedmom razredu mama mi je predložila kao jednu opciju za srednju školu ŽOG, moj odgovor je odmah bio ne. No, u osmom razredu ponovno dolazimo do ŽOG-a, pa smo tako ja i jedna prijateljica iz razreda odlučile otici vidjeti školu. Kada smo došle u Zagreb, u Gundulićevu, prvo smo ušle na Pravni fakultet misleći da je škola, no tamo su nas uputili na pravu adresu. Ulazeći u školu srele smo sestru Elizabetu, koja nam je u razgovoru spomenula kako škola svukud putuje, pa kako u školi ima raznih izvannastavnih aktivnosti itd. Moj doživljaj škole u tom trenutku bio je fenomenalan, osjećala sam neku pozitivnu energiju koja je bila u oba razreda u kojima smo bile. Nakon toga iskustva moja prijateljica i ja definitivno smo odlučile da je ŽOG škola koju želimo upisati. Poslije nam se pridružila još jedna naša prijateljica pa smo tako sve tri upisale istu srednju školu.

Repar: Nakon osnovne škole, želja mi je bila nastaviti obrazovanje u toploj i pozitivnoj atmosferi, koja će istodobno biti radna i poticajna. Budući da je Crkva oduvijek njegovala obrazovanje i znanost, katolička škola bila je logičan izbor.

JE LI VAM SMETALO TO ŠTO SU U ŠKOLI SAMO DJEVOJKE?

Baričević: Nije mi smetalo što su u školi samo djevojke, nisam se ni bavila takvim pitanjima jer mi to nije bilo važno.

Repar: Spoznaja da su u školi samo djevojke nije mi nimalo smetala, niti sam se time opterećivala. Muške i ženske škole u inozemstvu su uobičajena pojava, a istraživanja su pokazala da jednospolne škole postižu veći akademski uspjeh.(ha,ha)

JESU LI VAM DRUGI POSTAVLJALI PITANJA KAO ŠTO SU: HOĆETE LI POSTATI ČASNICA? JESU LI U ŠKOLI SAMO ČASNICE?

Baričević: Nisu mi postavljali pitanje da li ću postati časnica, ali često sam morala razbijati neke predrasude, da to nije škola samo za časne itd. No u toj sam dobi bila vrlo raspoložena za rasprave pa sam jako zagovarala ŽOG.
Repar: Susretala sam se s takvim pitanjima,

MOJ DOŽIVLJAJ
ŠKOLE U TOM
TRENUTKU BIO JE
FENOMENALAN,
OSJEĆALA SAM
NEKU POZITIVNU
ENERGIJU KOJA
JE BILA U OBA
RAZREDA U KOJI-
MA SMO BILE.

a prepostavljam da se djevojke i danas s njima susreću. No, to me nije obeshrabriло niti poljuljalo moje uvjerenje u to da sam donijela pravu odluku.

POSTOJI LI NEŠTO ŠTO BISTE IZ SVOG VREMENA VRATILI U ŽOG?

Baričević: Pa u školi je bilo mnogo aktivnosti kao što je i danas, iskreno ne znam što bih mogla vratiti jer naše aktivnosti su se samo proširile. Vrlo mi je draga što je novinarska ponovno aktivna jer kao učenica bila sam vrlo aktivna u njoj. Nedavno sam u razgovo-

ru s jednom bivšom učenicom, koja je danas časnica, a koja me je upitala da li se još uvijek održavaju molitveni susreti, zastala i shvatila kako je to jedna aktivnost koju bismo mogli vratiti u našu školu.

Repar: Voljela bih vratiti molitvenu grupu koja je bila poput melema za umornu učeničku dušu i koja nas je nakon nastave vratila samima sebi i dragome Bogu. Nakon molitve uslijedila bi okrjepa, odnosno kolačići i čaj koji su pak revitalizirali naše tijelo.

MISLITE LI DA JE DANAŠNJIM ŽOGICAMA LAKŠE NEGO ŠTO JE BILO VAMA KADA STE ISLI U ŽOG?

Baričević: Svaka generacija ima neke svoje izzove, svoja iskušenja pa tako mislim da ne možemo reći da je nama bilo lošije ili bolje. Rekla bih da svako vrijeme nosi svoje i svaka generacija ostavlja nešto svoje po čemu će biti zapamćena.

Repar: Smatram da svako vrijeme nosi svoje nedaće i probleme. Prvim je generacijama bilo teže stoga što su „probijale led“ i stoga što je kroz njih Škola gradiла svoj identitet i nastojala se profilirati. Danas, dvadeset godina nakon otvorenja, Ženska opća gimnazija ima svoj status unutar hrvatskoga školstva i slovi kao

kao respektabilna gimnazija koja svojim programom i odgojem mladim djevojkama nudi mogućnost da steknu kvalitetno obrazovanje i upišu željene fakultete. Upis u katoličku školu i danas je izazov na koji su spremni samo odvažni i hrabri.

KAKO VI VIDITE PREDNOSTI I NEDOSTATKE ŠKOLE ZA DJEVOJKU?

Baričević: Svaka opcija ima i prednosti i nedostatke. Prednost škole za djevojke je ta što je opuštenija atmosfera, nema opterećenja hoćemo li se svidjeti nekom dečku ili ne. Također, lakše se fokusirati na rad, nema nekih upadica od strane dečki.

Repar: Prednost je u tome što nema muško-ženskog zadirkivanja i svađa, što je uobičajena pojava u pubertetskoj dobi. Također, nema neprimjerenih komentara kojima dječaci znaju počastiti djevojke, ali i djevojke dječake. S druge strane, dječaci često imaju poseban smisao za humor te drugačije doživljavaju i rezoniraju određene stvari. Katkad ih potpuno pojednostavljaju i ne komplikiraju, dok djevojke svaku pojavu višestruko promatraju i analiziraju. A kad dođe do svađe, dječaci često nastupe kao medijatori i miritelji. Premda, smatram da djevojke imaju dovoljno slobodnoga vremena tijekom kojeg se mogu družiti s dječacima, stoga činjenica da školu pohađaju samo djevojke nema značajan utjecaj na njihov psihofizički razvoj.

JE LI ŽOG IMAO UTJECAJA NA NEKE VAŠE DALJNJE ODLUKE U ŽIVOTU?

Baričević: Mogla bih reći da je ŽOG utjecao na moje odrastanje i sazrijevanje, pomogao mi u oblikovanju stavova i pronalasku svojega ja.

Repar: Tijekom školovanja u ŽOG-u nastavila sam njegovati vrijednosti koje su bile utkane u moje biće od najranijeg djetinjstva, a koje me vode kroz život. Prijateljstva koja sam stekla njegujem i danas, a ljubav prema Bogu, čovjeku i Domovini neki su od idealja koje se ne smije pogaziti – za njih se ŽOG svesrdno zalaže.

KAKAV JE OSJEĆAJ BIO VRATITI SE U ŽOG KAO PROFESOR? KOJI SU VAŠI PRVI DOJMOVI KAO PROFESORICE U ŽOG-U?

Baričević: Na fakultetu sam razmišljala o svojoj budućnosti i tome gdje ću raditi, moj san je bio raditi u ŽOG-u jer u njemu sam se osjećala kao kod kuće. Nakon završenog fakulteta dobila sam posao u ŽOG-u i bila sam izrazito počašćena tim mjestom. Bilo me je vrlo strah kako će sve to izgledati i kako će me moji bivši profesori prihvati, ali i oni novi. Kada sam došla, shvatila sam da sam bila u krivu jer svi su me prihvatali kao dio kolektiva, a naša, sada bivša ravnateljica, pružala mi je najviše podrške te me podrila u samim početcima. Moje iskustvo je jako pozitivno, sviđa mi se rad s djevojkama, no žao mi je djevojaka koje se u

ŽOG-u ne mogu naći, nego su ovdje zato što moraju biti. Ovom prilikom pozivam ih da u bilo kojem trenutku dođu do mene, a možemo porazgovarati o bilo čemu, moja su vrata uvijek otvorena.

Repar: Vratiti se u ŽOG kao profesor bilo je pomalo neobično. Trebalо mi je vremena da svoje nekadašnje profesore počinjem doživljavati kao kolege. Bila mi je to golema čast, ali i velika odgovornost. Jedna mudra izreka kaže da se izvrsnost učitelja mjeri po tome koliko dobrih učitelja uspije odgojiti.

KOLIKI JE I KAKAV IZAZOV RADITI S DJEVOJKAMA DANAŠNJEG VREMENA? POMAŽE LI VAM U TOME VAŠE ISKUSTVO ŽOGICE?

Baričević: Uvijek je izazov raditi s ljudima jer svaki čovjek je jedinstven i svatko od nas je drugačiji. Ponekad mi je i teško prema svima biti realan i pravedan, ali trudim se svim silama da svi budu jednakci.

Repar: Ne bih rekla da postoje „lakša“ i „teža“ vremena, svako nosi svoje probleme, potekoće i izazove. Obrazovanje je nekada bila privilegija djevojaka iz imućnih obitelji, dok onima slabijeg imovinskog stanja nije bilo dostupno. Danas, kada je dostupno svima, često je podcijenjeno i svedeno na formalnost. No, to

VRATITI SE U ŽOG KAO PROFESOR BILO JE POMALO NEOBIČNO. TREBALO MI JE VREMENA DA SVOJE NEKADAŠNJE PROFESORE POČINJEM DOŽIVLJAVATI KAO KOLEGE.

ne znači da se osoba ne treba truditi i da ne treba ulagati u sebe. Čovjek svaki dan nauči nešto novo, stječe iskustvo koje mu pomaže u plovidbi nemirnim morem života. Tako i mi, profesori, svakoga dana naučimo nešto novo od učenica - nešto što nas obogačuje i mijenja. Moje iskustvo žogice svakako mi pomaže u radu jer znam kroz što djevojke prolaze i kako se osjećaju. Postavljaju ista pitanja koja smo i mi postavljali, susreću se s istim teškoćama s kojima smo se i mi susretali i razmišljaju kako smo i mi razmišljali.

POSTOJI LI PO VAŠEM MIŠLJENJU NEŠTO PO ČEMU SE ŽOG RAZLIKUJE OD DRUGIH ŠKOLA?

Baričević: ŽOG se sigurno razlikuje od drugih škola, naravno po tome što su učenice samo djevojke. No, mislim da je svaka škola posebna na svoj način. Možda naša škola pokušava stvoriti neku pozitivnu i poticajnu atmosferu u kojoj se razvija vlastita osobnost.

Repar: Smatram da se ŽOG razlikuje od drugih škola već po tome što ima katolički predznak. Molitva na početku i na kraju radnog dana također je jedna specifičnost koja je meni posebno lijepa. Riječi upućene dragom Bogu prije testa ili usmenog ispitivanja svakako smanjuju napetost i tremu, a od srca zahvaliti za protekli radni dan najlepše je što možemo učiniti za Stvoritelja.

PО ČEMU ПАМТИТЕ ШКОЛСКЕ ДАНЕ У ŽOGУ? КОЈА ВАМ ЈЕ НАЈДРАŽА USPOMЕНА ИЗ ТИХ ШКОЛСКИХ ДАНА?

Baričević: Svoje srednjoškolske dane pamtitim po puno lijepih stvari. Ponajviše ču ih pamtiti po tome što smo cijele dane znale biti u školi, čak smo i subotom znale dolaziti na neke aktivnosti, mogla bih reći da je ŽOG bio moj drugi dom. Kao i uvijek bilo je i lijepih i tužnih trenutaka, ali svoje dane u ŽOG-u pamtitim po predivnim prijateljicama koje su i dandanas tu.

Repar: Školske dane pamtim po pjesmi, molitvi i veselju. Bilo je i manje lijepih trenutaka, ali sve je to dio odrastanja i sazrijevanja. Voljela sam putovanja, ona su me posebno obogačivala, a povrh svega svakako su ljubav i poštovnost profesora koji su ulagali silan trud u prenošenje znanja, kao što to čine i danas. Najdraže su mi uspomene vezane uz zbor, koji mi je bio najdraža aktivnost. Tko pjeva dvostruko moli, stoga bih poručila svim sadašnjim i budućim žogicama da uz svakodnevno učenje i rad pronađu vremena za pjesmu, igru i smijeh. Dan u kojem se nismo nasmijali otisao je u nepovrat i zaboravit ćemo ga, dok se dani u kojima smo se radovali sebi i drugima pamte zauvijek.

Ivana Kunić, 3. A i Marija Radić, 1. B

MAMA I KĆI ŽOGICE

RAZGOVARALI SMO S GOSPOĐOM POKRAJAC, BIVŠOM UČENICOM I MAJKOM NAŠE SADAŠNJE UČENICE, KOJA NAM JE SVOJIM SVJEDOČENJEM OPISALA ŽOG I IZNİJELA RAZLOGE ZAŠTO I NJENA KĆI POHAĐA NAŠU ŠKOLU. A I NJEZINA KĆI, NAŠA SILVIA, IMALA JE PONEŠTO ZA DODATI...

DVADESET GODINA NE ČINI SE PUNO ZA JEDNU ŠKOLU, ALI NIJE NI MALO VREMENA U KOJEM SE GRADILA TRADICIJA, POSTIZALI REZULTATI, STVORILO OZRACJE I DUH KOJI ĆE BITI PREPOZNATLJIV GENERACIJAMA KOJE SU BILE, JESU ILI ĆE BITI DIO ŽOG-A.

KADA, KAKO I OD KOGA STE PRVI PUT ČULI ZA ŽOG? ŠTO VAS JE NAVELO DA UPIŠETE ŽOG?

Za školu koju vode sestre milosrdnice znam cijeli život, naime, moja baka, rođena 1924. godine, pohađala je istu školu i internat.

JE LI VAM ŽOG A BILA JEDINI I PRVI IZBORILI STE RAZMIŠLJALI I O DRUGIM ŠKOLAMA?

U ŽOG sam se upisala u 3. razredu. Prva dva razreda završila sam u jednoj drugoj zagrebačkoj gimnaziji. Bila sam razočarana odnosom prema učenicima i činjenicom da nitko nije bio više od „broja“, što je dovelo do manjka motivacije i slabijih rezultata pa mi je majka predložila promjenu školu i tako sam se odlučila poći bakinim stopama.

KAKVE SU BILE REAKCIJE RODITELJA, PRIJATELJA I PROFESORA?

U „moje vrijeme“ (prva sam generacija nove gimnazije) malo njih je znalo da u centru Zagreba postoji katolička gimnazija i k tome još i ŽENSKA! Nakon neizostavnog pitanja: „Kaj, ti ideš u časne?“ reakcije su bile samo pozitivne.

OPIŠITE KAKO JE IZGLEDAO PRVI DAN ŠKOLE. KAKO STE SE UKLOPILI?

Gužva na hodniku, djevojke viču, hihaju se, šapuju... ja ulazim u prostor škole koja se tada nalazila u Gundulićevoj 12 i uplašeno tražim poznata lica... prilazi mi s. Elizabeta, veselo me prima pod ruku i uvodi u 3.a. Osjetila sam olakšanje, ali i znatiželjne poglede mojih novih školskih kolegica. Nakon kratkog predstavljanja i prvih izgovorenih riječi, imala sam osjećaj da pripadam novom kolektivu.

JESTE LI U KONTAKTU S BIVŠIM UČENICAMA?

S razrednim kolegicama se viđam, ali dosta rijetko. Većina nas se udala, rodila, radi pa je malo slobodnog vremena kojim raspolažemo.

KAKO STE PROVODILI VELIKI ODMOR, A KAKO GA PROVODI VAŠA KĆI, KOJA IDE U ŽOG?

Ha, ha... veliki odmor! Sjećam se odlazaka u obližnji dućan „Brlog“, odlazaka na „tajni zadatak“ iz WGW-a“, pisanja šalabahtera na klupu, mahnitog ponavljanja u kombinaciji s traženjem opravdanja za pokoju lošu ocjenu (profesorima i roditeljima, naravno). Kako danas djevojke provode veliki odmor? Ne znam! Moja mi kći ne želi reći! (ha,ha...)

KOJA SU SE PRAVILA PROMIJENILA OD POČETKA ŽOG-A DO SAD?

Kako napreduje tehnologija „napreduju“ i pravila. Manje-više sve je ostalo isto. Vrijedila su pravila kao i sada, koliko pamtim, pristojno odjevanje, diskretna šminka i sl.

KOLIKO SE ČESTO IŠLO NA PUTOVANJA, TERENSKE NASTAVE I IZLETE I GDJE? KOJE VAM JE PUTOVANJE OSTALO U SJEĆANJU?

U moje su vrijeme putovanja i izleti bili dosta frekventni. Svaki mjesec smo negdje išli što je nas učenice posebno radovalo jer nam je to bila prilika da se „odmorimo od škole i obaveza“, ne mogu izdvojiti ni jedno od putovanja kao najdraže, ali posebno mjesto u mojoj srcu ima naravno maturalac u Parizu. Pamtim s. Elijabetu koja je brojeći nas u autobusu SLOMILA RUKU i nježnu brigu prof. Dragane Klepo, koja više nije s nama, a koje će se uvijek rado sjećati.

JESTE LI TADA MISLILI DA NEŠTO U ŽOG-U TREBA PROMIJEНИТИILI TO MISLITE SADA?

Kao što sam navela, budući da sam došla iz druge škole, bila sam itekako svjesna koje mi prednosti pruža ŽOG i slobodno mogu reci da nisam željela promijeniti NIŠTA, a to mislim i sada.

JESU LI VAM NEDOSTAJALI DEČKI?

Nisam se osjećala zakinuto zbog toga što smo ženska škola.

KĆI: Prije upisa u školu mislila sam da će nam nedostajati dečki u razredu, odnosno da će nam biti dosadno s 25 djevojaka u razredu, ali na kraju je ispalo odlično i shvatila sam da je puno bolje bez dečki, ipak su djevojke najbolje.

KOLIKO VAM JE ZNAČILA MOLITVA NA POČETKU I KRAJU SATA?

Kako smo sazrijevale, sazrijevao je i odnos prema molitvi kako onoj u školi tako i osobnoj molitvi.

KOJI SU TRENUCI PO KOJIMA ĆETE PAMITI ŽOG, ONI NAJBOLJI I NAJSMJEŠNIJI?

Najsmješniji trenutak koji pamtim je dan kada smo pisali test iz vjeroučstva. Kolegica iz razreda odlučila je ipak ne pisati test, budući da je već zvonilo, nije se usudila izjuriti iz škole, „stjerana u kut“ morala je brzo djelovati i odlučila je SKOČITI KROZ PROZOR (hvala Bogu bili smo u prizemlju). I tako ona skače kroz prozor na Gundulićevu ulicu i hooop ravno ispred časne kod koje je trebala pisati ispit.

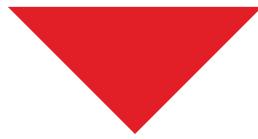
KĆI: Uvijek ću pamtiti duhovnu obnovu u Lužnici prošle godine, mislim da je to bio najbolji način da se učenice povežu i još bolje upoznaju jedna drugu. Trenutci po kojima ću zauvijek pamtiti ŽOG definitivno će biti prepiske djevojaka iz razreda, koje uvijek završe sretno jer svi se mi beskrajno volimo i ne možemo jedne bez drugih. Najbolji trenutci me vežu za duhovnu obnovu u Lužnici, za putovanje u Beč i općenito za zajednička druženja, smijeh i pomaganje jedne drugoj u nevolji.

ZAŠTO STE UPISALI SVOJU KĆER U ŽOG?

Od kada se Silvija rodila, ŽOG je bio naš favorit. Nakon mature upisala sam Učiteljski fakultet i uspješno ga završila, ali i dandanas tvrdim da su dvije godine školovanja u ŽOG-u, dvije najstupnije i najnasmijanije godine na mojoj obrazovnom putu. Logično, to sam željela i svojoj kćeri. Uz mnogo smijeha, znala sam da će joj biti pružena pažnja kakva je nužna svakom mladom biću u najosjetljivijem periodu života.

JE LI ŽOG BOLJI SADA ILI PRIJE, BISTE LI SVE PONOVALI?

Kao što sam rekla, to su dvije najlepše i najnasmijanije godine na mojoj obrazovnom putu. Hvala svima, bivšim i sadašnjim djelatnicima, a sada moram ići uspavati još jednu buduću žogicu, tamo negdje... 2018. ako Bog da.

HUMANITARNI DAN

SVATKO JE OD NAS BAREM NA TRENUTAK
REKAO SAMOME SEBI: „UKRALI SU MI SRCE“

Povodom humanitarnog dana u našoj školi svaki razred odlučio je na neki način uveseliti i pridati pažnju onima kojima je potrebna. Naši će razredi posjetiti domove umirovljenika, bolnice, starije i nemoćne, a s najmanjima su se družile djevojke 1.b razreda.

Za posjet Domu sv. Terezije od Malog Isusa djevojke 1. b pripremale su se tjedan dana. Svakoga dana netko od djevojaka donio bi neki slatkiš ili društvenu igru. S vremenom hrpica slatkiša i igara bila je sve veća i veća. Tako je rasla sve do petka, 16. listopada, kada je svaka od nas u ruci nosila vrećicu te s iščekivanjem i osmijehom na licu koračala prema Domu. Tamo nas je dočekala s. Bernarda koja nas je uputila u rad i život Doma. S nestrpljenjem smo iščekivali brojna dječja lica, no kada su oni stigli, odmah su nasta-

li nervoza i iščekivanje, a zamijenili su ih smijeh i razgovor. Upoznavanje je bilo kratko i uskoro smo se počeli zabavljati uz društvene igre. Lego kockice su se slagale, knjižice su se listale, kockice su se bacale, figurice su se kretale, frizure su se kretale, a kazaljka na satu sve se brže okretala. Vrijeme uz njih proletjelo je za tren.

Svatko je od nas barem na trenutak rekao samome sebi: „Ukrali su mi srce“, kao što je to rekao i don Bosco. Svatko od nas barem je na trenutak u nekom djitetu prepoznao ljubav, dobrotu, toplinu. Drugim rječima prepoznao je Boga. Bog nam kroz dječicu, malene, progovara i uči nas bitnim stvarima u životu te kako se na svemu treba zahvaljivati, a ne uzimati zdravo za gotovo našu obitelj, zdravlje i prijatelje.

PETRA ZOVKO, 1.B

HRVATSKI ŠKOLSKI MUZEJ

Povodom 20. obljetnice Ženske opće gimnazije, u četvrtak, 17.rujna 2015. godine u 19 sati otvorena je Izložba Ženske opće gimnazije u Hrvatskom školskom muzeju. Prostor Hrvatskog školskog muzeja bio je ispunjen posjetiteljima i uzvanicima čije je živote dotaknula i obilježila Ženska opća gimnazija. Događaju su bile nazočne naše bivše ravnateljice, ravnateljica s. Berislava Grabovac, odnedavno bivša ravnateljica s. Elizabeta Ivanka Peršić te nova ravnateljica s. Danijela Dinjar, cijenjeni gosti poput bivše ministrike prosvjete Ljilje Vokić, koja je prije 20 godina pomogla u ponovnom otvaranju naše škole, bivše učenica ŽOG-a, puno sadašnjih profesora i profesorica te učenica. Govor su održale ravnateljice, bivša ministrica Ljilja Vokić te naša bivša učenica Zrinka Marija Krnjak. Bivša učenica sopranistica Jelena Kordić uveličala je svečanost i razveselila prisutne goste ljestpotom svoga glasa. Sadašnja maturantica Iva Živković recitirala je Matoševu pjesmu „Gospa Marija“. Svi su se na različite načine uključili u otvaranje ove izložbe u kojoj je predstavljeno cijekupno stvaralaštvo i djelovanje naše škole proteklih 20 godina. Izloženi su radovi naših marljivih i u mnogim pogledima talentiranih učenica. Na plakatima su izložene fotografije mnogih generacija, izleta, maturalaca, advenata u poznatim europskim gradovima. Meni se osobno izložba jako sviđa! Zadivili su me i ganuli dirljivi govor i izvedbe. Sve me to nekako potaknulo na

jedno du-
 blje promišljanje
 i razmatranje što je samo
 potvrdilo moju spoznaju i zaključak
 da mi je uistinu drago da sam dio ove škole.

Zaista nisam požalila svoj odabir. Ova škola oblikovala me kao osobu i promijenila me te ujedno i učvrstila u vjeri. Dala mi je poticaj za život, dala mi je jednu dublu duhovnu dimenziju. Da mogu vratiti vrijeme i sebe na 14 godina, ne bih ništa mijenjala. Duboko sam uvjerenja da bih, kao i onda, sigurno zakoračila kroz vrata ove škole i upisala se jer je to jedna od mojih najboljih životnih odluka. Ovo je mjesto gdje sam upoznala toliko divnih ljudi, stekla puno novih poznanstava i prijatelja za cijeli život. I profesi i ravnateljica i moja razrednica sudjelovali su u mojojem odrastanju i izrastanju u osobu kakva sam danas i na tome sam im uistinu zahvalna, oni su mi uvijek bili potpora i poticaj. Toga sam odavno svjesna, ali ova izložba još mi je jednom to posvijestila. Zahvaljujući izložbi ponovno sam uvidjela sav njihov uloženi napor, trud i muku kako bi nas odgojili i oblikovali u što bolje osobe. Uvidjela sam i njihovu skromnost i poniznost te pouzdanje u Boga, koji nam je napisao jetku sve ovo omogućio jer bez Njega ionako ništa ne bi bilo moguće!

AGNEZA KRIŽANAC, 4. B

40 DANA ZA ŽIVOT

Jer život vrijedi više

Učenice naše škole ove godine bile dio proljetne i jesenske kampanje inicijative „40 dana za život“. Inicijativa „40 dana za život“ najveća je pro-life organizacija u povijesti. To je inicijativa koja se zalaže za rođenje sve začete djece, odnosno, bori se protiv abortusa. Inicijativa je osnovana od strane kršćanskih zajednica u Bryn College Stationu u Teksasu. Prvi čovjek te inicijative, David Bereit, kaže da je glavni poticaj na osnivanje inicijative bila frustracija što se u njegovom gradu otvorila klinika za pobačaje. Zajedno s dva prijatelja počeo je

ja, prizivi savjesti medicinskog osoblja i 10331 spašen život u cijelom svijetu od kojih je njih 13 u Hrvatskoj. Naše učenice molile su ispred zagrebačke bolnice Sestara milosrdnica pod glavnim vodstvom prof. Vesne Šiško i s. Patricije Mađer. Djevojke su hrabro i ponosno molile i pjevale u svim vremenskim uvjetima, ali uvijek s istim žarom i entuzijazmom svjesne problema pobačaja. Kada moliš za nešto neprocjenjivo, kao što je život, ništa te ne može pokoljati. Čak ni katkada neugodna dobacivanja prolaznika, a kamoli „par“ kapi kiše. No, još

si ti, baš kao što sam ja, baš kao što je tvoja majka. To su osobe kojima je već usađen karakter, žive su i imaju dušu. Za vrijeme novogodišnjih praznika, svi mediji bruje o tome kako je netko napunio usta psu petardama, a to što se legalna ubojstva svakodnevno događaju, o tome nitko ne priča. Nemojte krivo shvatiti, ne podržavam maltretiranje životinja, ali ne vrijedi li ljudski život mnogo više nego život jednog napuštenog psa za kojeg me aktivisti udruga za zaštitu životinja povlače za rukav na ulici i traže donaciju. Neka nam

moliti, a sve ostalo je Božja providnost i vodstvo. Inicijativa se sastoji od 40 dana molitve i posta zajedno s miroljubivim bdijenjem ispred bolnica u kojima se vrši pobačaj. Također, uključuje i osvješćivanje lokalne zajednice o problemu pobačaja. Sastoji se od dvije kampanje godišnje: jesenske i proljetne. Hrvatska je najbrže rastuća zemlja u pokretu „40 dana za život“. U Hrvatskoj trenutno sudjeluje 20, a u cijelom svijetu 307 gradova, što znači da je svaki 15. grad - hrvatski grad! Plodovi ove inicijative su mnogi: smanjenje broja pobača-

je veći poticaj kada vam se pridruže slučajni prolaznici u molitvi i pjesmi. Tu molitvu čovjek više ne gleda kao žrtvu, već to postane ljubav.

Prije početka proljetne inicijative, na ulici me zaustavio čovjek iz udruge za zaštitu životinja tražeći novac. Samo malo razmislite. Danas se više štiti život jedne životinje nego život formirane osobe. Toliko je udruga koje se zalaže za što bolju skrb životinja, dok se u isto vrijeme pod ovim istim nebom svakoga dana događaju ubojstva nevinih ljudi. Baš kao što

ta jedna sitnica u moru problema pobačaja bude poticaj: čovjek se ne srami javno pričati o napuštenim životinjama, čiji život ne vrijedi ni približno kao ljudski, i još k tome traži novac, a mi razmišljamo je li molitva ispred bolnice postupak fanatizma. A za život ne morate dati novac, koji je nažalost danas postao mjerilo svega. Pozvani smo samo na molitvu, post i osvješćivanje lokalne zajednice. Te su stvari besplatne, a vrijede i učinit će puno više.

LUCIJА BARIŠIĆ, 2. C

72 SATA BEZ KOMPROMISA

POMAGATI DRUGIMA SMISAO JE OVOGA PROJEKTA, A NAMA JE NAJVEĆA NAGRADA ZADOVOLJSTVO KOJE SMO POSLIJE TOGA OSJEĆALE.

„72 sata bez kompromisa“ međunarodni je volonterski projekt koji animira mlade i promiče solidarnost, zajedništvo, kreativnost i volonterstvo. Projekt je pokrenut u Njemačkoj među mladima koji su htjeli potaknuli svoje vršnjake na volontiranje i beskompromisno, bezuvjetno davanje drugima, nadasve onima na marginama društva, siromašnima, potrebitima.

Riječ je o sve popularnijem volonterskom projektu za mlade koji se uspješno provodi već desetak godina diljem Europe. A od tada već godinama okuplja tisuće mlađih koji zajedničkim snagama „uljepšavaju“ svoju lokalnu zajednicu volonterskim akcijama. U Europi je projekt ostvaren u devet zemalja: Njemačkoj, Austriji, Češkoj, Slovačkoj, Mađarskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini, Italiji, Švicarskoj. Hrvatska je deseta zemlja u Europi koja se pridružila od 15. do 18. listopada 2015. godine.

U projektu „72 sata bez kompromisa“ mladi stavljaju sebe, svoje vrijeme i sposobnosti na raspolaganje za konkretnе akcije volontiranja u Zagrebu, Splitu i Dubrovniku te pritom promiču općeljudske vrijednosti. Na taj način ostvaruju neke akcije, primjerice posjete različitim skupinama ljudi, pomaganje starijima i nemoćnim, čišćenje, uređivanje domova, uređivanje parkova i okoliša oko škola, vrtića, crkvi, prikupljanje sredstava za oboljele, ekološke akcije, kreativne radionice s djecom, mlađima te druge aktivnosti.

Mladi su diljem Hrvatske volontirali na različitim projektima i širili svojim djelima poruku ljubavi i dobrote. Bez kompromisa su odlučili činiti dobro i stavljati se na raspolaganje iako sve do početka akcije ne znaju na kojem će od mnogih humanitarnih, ekoloških, socijalnih, kulturnih i medijskih projekata u svom gradu volontirati. Na volontiranje su se odlučile i mnoge naše žogice te su sudjelovale u različitim akcijama. Sa

skupinom djevojaka iz svojeg razreda volontirale smo u akciji „Pričam ti priču“. „Pričam ti priču“ akcija je u kojoj mladi izvode lutkarske predstave teško oboljeloj djeci. Mi smo im pomogle urediti dva paravana i izradile smo nove lutke. Nakon održane akcije osjećale smo se vrlo ispunjeno i korisno znajući da smo pomogle. Pomagati drugima smisao je ovoga projekta, a nama je najveća nagrada zadovoljstvo koje smo poslije toga osjećale.

Lucija Lukažinec, 4. B

KOJI PROJEKT?

COMENIUS

A Journey through Europe. A Traveller's Guide for
Teenagers by Teenagers.

Edition: Zagreb / St. Brieuc / Els Pallaresos / Ettlingen

Gornji naslov zapravo je projekt u kojem smo mi, učenice i učenici iz četiri države Europske Unije koji u njemu sudjeluju, uz pomoć svojih mentora te naše Agencije za mobilnost, imale zadatak izraditi turistički vodič svoga grada. Naravno, ima puno takvih vodiča, ali ni jedan koji je upravo naša generacija tinejdžera napravila za svoju generaciju, za generaciju svojih vršnjaka. To je bio naš cilj tijekom kojeg su čak dvadeset i tri učenice naše škole otišle u neku od tri zemlje sudionice, a svaki susret je imao određene zadatke vezane uz izradu našeg jedinstvenog vodiča, uz puno izazova, kreativnog rada, druženja i novih prijateljstava te terenske nastave...

ŠTO JE BILO U SREDIŠTU NAŠEG

RADA? Fokusirale smo se na sljedeće aspekte: kulturu, povijest, umjetnost, znamenitosti, slobodno vrijeme, zabavu, informacije, a uključile smo i Zeleni turizam i naše vršnjake, invalidne osobe i istražile njihovu mogućnost turističkog upoznavanja naših gradova. Putem različitih medija naši su se rezultati već prezentirali i još će se, nadamo se, prezentirati.

PRVI SUSRET

Žogice su pretprošlog listopada (9. – 16. listopada 2014.) sudjelovale u tom međunarodnom projektu zajedno sa svojim vršnjacima iz španjolskog gradića Els Pallaressosa u Kataloniji, zatim iz francuskog grada Saint Brieua u Bretanji te iz njemačkog gradića Ettlingena iz pokrajine BadenWurtenberg. Uz pomoć Fonda Europske Unije i naše Agencije za mobilnost ugostile su 21 vršnjakinju i vršnjaka iz tih zemalja, a iako su samo neke Žogice imale goste u svojim domovima, cijela je škola tih listopadskih dana zapravo sudjelovala u projektu kao jedna velika zajednica i bila izvrstan domaćin, za što su se iznimno potrudile naša ravnateljica sestra Elizabeta Peršić, sve naše sestre milosrdnice, profesorice i profesori te sve učenice i roditelji ŽOG-a! Posebno treba pohvaliti naše sljedeće učenice koje su tada pohađale navedene razrede, neke su sada već studentice, a neke maturantice jer vrijeme brzo prolazi:

2. a: Karlu Josipu Bekić, Luciju Hapač, Luciju Mihić,
2. b: Luciju Studer;
2. c: Anu Marijanović i Ines Šipuru;
3. a: Karmelu Hrsto, Andreju Hrvačić, Saru Razum, Jelenu Špoljarić,
3. b: Mateju Barić, Bernardu Jurić, Paulu Kottek, Irenu Lušo, Maju Marić, Anamariju Miloš, Stelu Pepekolko, Josipu Šegota,
3. c: Anu Devčić, Doru Marković i Luciju Meštrović!

Naš je grad s našom školom bio prvi domaćin prvog susreta cijelog projekta u kojem je trebalo povezati učenike iz naše škole, Njemačke, Španjolske i Francuske i u jednom zajedničkom druženju pomoći im da upoznaju Zagreb i njegove specifičnosti, ali i da nam pokažu svoje. Tema je bila povijest naših gradova te aktivnosti mladih. Cilj je bio izabrati logo našeg projekta, što nam je bilo malo teško jer je bilo puno dobrih ideja!

ŠTO SMO RADILE TIJEKOM SUSRETA?

Vodile smo gradom svoje goste kao turistički vodiči sa slušalicama, posjetile Dverce kao posebni gosti našeg gradonačelnika Milana Bandića te pročelnika Ivice Lovrića, kisnuli smo svi zajedno na Plitvicama i čudili se izumima Nikole Tesle u njegovom muzeju u Smiljanu, provele sportski dan u prirodi i na roštilju u Lužnici, upoznale smo i druge vjerske zajednice u okruženju naše škole i u sve-mu tome stekle jedno posebno iskustvo koje je rezultiralo našim zajedničkim djelom! Tijekom tih lijepih druženja ali i rada, nismo bile uopće svjesne da je jako, jako puno posla pred nama!

Evo što je o prvom susretu napisala Karla Bekić, učenica koja je uložila najviše truda od samog početka do kraja:

MISLIM DA JE TO SVAKAKO RAZDOBLJE ŽIVOTA KOJE SE PAMTI ZAUVIJEK. Sjecam se kao da je bilo jučer kako smo se vozili prema aerodromu. Toliko uzbudjenja, samo iščekivanje do toliko iščekivanoga upoznavanja. Anne i ja smo se dobro upoznale preko poruka, često smo se čule, osjećala sam se zapravo kao da mi dolazi prijateljica koju godinama nisam vidjela i eto, napokon je došao dan da se ponovno sretнемo. Stigli smo na aerodrom, to uzbudjenje ste mogli osjetiti u zraku. A tek kad smo ih ugledali... I prvo upoznavanje. Nisam joj pružila ruku, odmah sam ju zagrlila, toliko izgubljeni i uzbudjeni nismo ni mogli normalno razmišljati svojim glavama. I tako polako smjestivši se u auto i krenuvši prema mojoj domu, kretali smo prema jednom od najboljih tjedana u našim životima. Toliko novih prijatelja, toliko drugačijih jezika i toliko različitih kultura oko nas. Svaki dan nešto novo, ali svaki dan smo postajali sve bolji i bolji prijatelji. Posjetili smo Plitvička jezera, Lužnicu, klizanje, kino pa čak i osjetili noćni život Zagreba. Pokazali smo im svaki dio Zagreba koji smo mogli, a ponekad smo provodili vrijeme u grupnim druženjima uz filmove i kokice. Moram priznati, bili smo odlični domaćini. Družili smo se zajedno, nismo se htjeli odvajati pa smo se tako i svaki slobodan trenutak ponovno nalazili.

ZAJEDNO SMO UPOZNALI NOVE RELIGIJE I ISPROBAVALI PO ZAGREBU SVU HRANU KOJE SMO SE SJETILI. Profesori su bili razumni, oslobođili su nas škole kako bi se još više posvetili našim gostima i učinili im boravak u Zagrebu još boljim, pa i njima želim zahvaliti u ime svih. Tih tjedan dana u takoj dobrom društvu proletjelo je da nismo ni shvatili. Iako smo bili prvi i nas je polazak u drugu zemlju tek čekao pa smo znali da ćemo se ponovno sresti, suze su ipak bile tu. Ne znam, kad bi mi netko rekao da se toliko može zblizići s nekim u samo tjedan dana, ne bih vjerovala, ali sada sam se definitivno uvjerila. Kada smo ih ispratili i mahali im na odlasku još dok su se ukrcavali na avion, shvatila sam koliko prijateljstvo može biti jako iako možda ne poznaješ najbolje tu osobu. S Anne sam ostala u kontaktu sve do Njemačke, koju sam trebala posjetiti pa smo zajedno odbrovavale dane, iako smo jako dugo morale čekati. I sad se čujemo, često, i znam da je iz ovog programa nastalo nešto više od kratkog druženja. Comenius nije samo program u kojem sudjeluješ i poslije kojeg samo nastavljaš živjeti, on ipak ostaje u tebi, putuje dalje s tobom, i gradi sve veća i veća prijateljstva!

DRUGI SUSRET

Tijekom travnja 2014. (u tjednu od 2. do 9. travnja), vrijedne učenice naših trećih razreda (3. a i 3. c) te najmlađa, korjenima i Francuskinja Lucija Studer iz 2. b razreda, posjetile su svoje vršnjake iz katoličke škole Saint Charles u Saint Briuecu, koji je smješten u francuskoj pokrajini Bretanji, na krajnjem zapadu Francuske, u neposrednoj blizini Atlantskog oceana. Kako bismo stigle do našeg dalekog cilja, putovale smo avionom do Pariza, navratile i uspjeli se slikati ispred Eiffelovog tornja, a zatim smo tri sata putujući brzim vlakom, stigle do naših domaćina.

Cilj ovog susreta bio je „Zeleni turizam“, ali i znamenitosti našega grada. Svaka je grupa imala iste zadatke. To je naravno bio radni dio susreta, a onaj zanimljiviji cilj bio je svakako upoznati način života naših francuskih vršnjaka. Vidjeti je li teže u školi njima ili nama, družiti se, putovati s njima do škole, probati njihovu kuhinju...

KAKO?

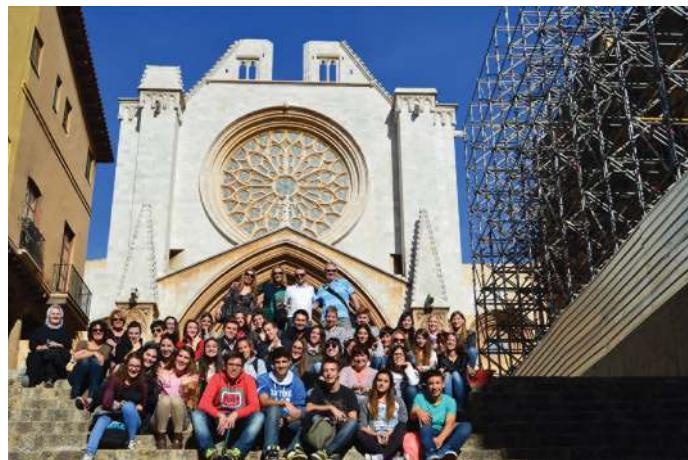
Naravno da smo se dugo pripremale za ovo putovanje, proučavale temu koja nam je bila zadana, fotografirale i kulturne i prirodne znamenitosti Zagreba i okolice, razmatrale kako ćemo to izvesti, a i spoznale o svom vlastitom gradu nešto što možda inače i ne bismo na drugačiji način saznale. Bilo je to već jedno veliko iskustvo i prije samog putovanja, što je još više pojačalo naš izazov. Naša tri plakata zagrebačkih znamenitosti izazvala su veliko zanimanje prisutnih, a prezentacije o parku prirode Medvednica, Žumberku i na kraju o našem istraživanju mogućnosti turizma za naše invalidne vršnjake u Zagrebu, oduševile su i sve prisutne profesore.

KOJA SU NAŠA POSTIGNUĆA?

Bilo je to neprocjenjivo iskustvo! Iako smo se zaista naradile kako bismo što bolje prezentirale našu školu, Zagreb i našu domovinu Hrvatsku, o kojoj unatoč našem članstvu u Europskoj Uniji i naši vršnjaci i njihovi profesori još uvijek vrlo malo znaju, već tijekom svog izlaganja na zainteresiranim licima publike, osjetile smo da su rezultati našeg truda i te kako vidljivi. Stoga smo jako ponosne da smo zadanim nam temama vezanim uz onu još uvijek nedovoljno razrađenu o zelenom turizmu i znamenitostima, pokazale da je naš Zagreb u svakom smislu turistički dobro organiziran grad i za naše vršnjake koji vole prirodu i sport, a i za naše invalidne vršnjake.

ŠTO SMO U BRETANJI VIDJELE I DOŽIVJELE?

Nemoguće je u dvije rečenice opisati tjedan dana tolikih aktivnosti, događanja i doživljaja! Učile smo se penjati po drveću u Advent ure parku, upoznale smo i vlasnike najskupljeg restorana Saint Briueca, posjetile znamenitost pod zaštitom Unesco-a Mont Saint Michel i grad Saint Malo na obali Atlantika, vidjele najpoznatije bretonske otoke, jele bretonske palačinke, družile se i upoznavale francuski mentalitet naših domaćina.

TREĆI SUSRET

Projekt Comenius, nakon Francuske, nastavio je udruživati mlade Euopljane u Španjolskoj. U toj predivnoj zemlji gostoljubivih domaćina, uz odličnu hranu i atmosferu svih tjedan dana, spojila su se četiri naroda kako bi ostvarili zajednički cilj – spojiti kulture i sklopiti prijateljstva. Naši su se domaćini potrudili da se osjećamo kao kod kuće i da u tih nezaboravnih tjedan dana iskusimo i doživimo sve što Tarragona može ponuditi. A toga je zaista bilo puno, od prekrasnih plaža i neobičnih igara i tradicije do zabavnog parka u kojem smo se vozile na najvišem roller coasteru u Europi. Tu je naravno bio i neizbjegjan jednodnevni izlet u Barcelonu. Tamo smo uživale razgledavajući živopisne ulice, katedralu Sagrada Familia, stadion Camp Nou i Park Guell. Provele smo nezaboravnih sedam dana razgledavajući znamenitosti veličanstvene Barcelone, njenih parkova i luka, šetajući po dugim pješčanim plažama kakve se viđaju samo u filmovima. Upoznivali smo se s Nijencima, Francuzima i Španjolcima, a svaki je narod, u sklopu onog ozbiljnijeg dijela projekta, predstavio svoje običaje, festivalе, svečanosti i hranu. Organizirali smo pravu gozbu isprobavajući kruh s rajčicom, pite, fine njemačke čokolade, francuske palačinke, a stranci su uživali u hrvatskom kulenu, kolačima, ajvaru, prštu, siru, pekmez u alkoholnim pićima. Boravak je završio zabavnim piknikom na jednoj od najljepših španjolskih plaža, a zadnji dan potekle su i suze. Za nas je ovo bilo nezaboravno iskustvo, a mladi ljudi koje smo upoznale ostat će zauvijek naši dobri prijatelji. Sretna sam što sam mogla biti dio projekta koji je pokrenula naša profesorica Jesih, a sigurna sam da će ŽOG i profesori nastaviti podržavati i uključivati žogice u slične europske projekte koji nama učenicama puno znače jer tako upoznajemo ljude iz drugih zemalja i njihovu kulturu, ali istovremeno predstavljamo svoju zemlju i njene vrijednosti.

JOSIPA ŠEGOTA I BERNARDA JURIĆ, 4. B

ČETVRTI SUSRET

Evo što su o zadnjoj etapi projekta, susretu u Njemačkoj, napisale sudionice Lucija Hapač i Lucija Mihić:

COMENIUS PROJECT – PUT U NJEMACKU

U svibnju 2015. nas šest žogica otputovalo je na tjedan dana u Njemačku, mali grad Ettlingen na samom sjeveru. U tih sedam dana imale smo priliku upoznati drugačiji način života koji se u mnogočemu razlikuje od našeg iako smo „susjedi“.

Osim grada, u kojem smo bile smještene, posjetile smo veći susjedni grad Karlshruhe u kojem i naši domaćini provode većinu svog vremena. Tako smo i mi zajedno s njima išle biciklom na piknik, vlakom odlazile u shopping, te iskusile njemački noćni život u popularnom beach baru P10.

Osim što smo posjetile Njemačku, svratile smo i do Francuske, gdje smo posjetile parlament u Strasbourg. Tamo su nam pozornost privukli neki poslovi zbog dobrih mogućnosti i prilike za bolji i kvalitetniji život. Iako smo se svi zajedno sramili postaviti neka pitanja, ipak smo se nalazile u Europskom parlamentu, na kraju nismo mogle doći do riječi jedni od drugih. Tijekom zabave ali i edukacije, dobili smo informacije koje su nam do sada bile nepoznate, a vrlo zanimljive, korisne i motivirajuće.

Na kraju možemo reći da nam je bilo izuzetno zanimljivo i Ettlingen nam je prirastao srcu te smo odmah dogovorili ponovni susret.

ZAVRŠNA RIJEČ

Na kraju našeg druženja i rada na projektu ponosne smo na naš vidljivi rezultat, vodič – knjižicu koju smo izradili za naše vršnjake, knjižicu ili brošuru s prekrasnim (autorskim, uglavnom učeničkim) fotografijama gradova u kojima smo bile kao i našeg Zagreba te učeničkim savjetima kako stići do nas, što jesti, gdje spavati, kako se zabaviti... Najzaslužnija je za cijeli projekt bila naša, sad već bivša ravnateljica, sestra Elizabeta Peršić, koja je potpisala ugovor o našem sudjelovanju, velikom izazovu za našu školu! Kako bi sve bilo točno napisano, pomogla je naša prof. engleskog jezika M. Ferencina, tehničke poteškoće riješila je prof. K. Prša, u snalaženju s njemačkim te s gostima pomogle su profesorce J. Lovrić i V. Šiško, ali i svi drugi profesori, koji su nam na razne načine pomagali tijekom te dvije godine. Promocija našeg vodiča održana je u sklopu Dana kruha 14. listopada 2015. i nažalost, dio naših autorica nije mogao doći jer su studentice, a predavanja su već počela. To nije umanjilo njihov doprinos i naše zajedništvo, pa iako nisu bile u tom trenutku s nama dijelile su našu radost i zadovoljstvo što smo bile dio ovog projekta. Zahvaljujući društvenim mrežama, naši su kontakti s našim novim prijateljima svakodnevni, a nadamo se i doživotni!

MELITA JESIH MATIĆ, KOORDINATOR PROJEKTA ZA ŽOG

RASPLESANI DAN ŠKOLE POSTAJE TRADICIJA!

Već treću godinu za redom žogice plesno i u natjecateljskom duhu proslavljaju Dan škole. Nakon svečane sv. mise proslava protekne u vedrom i plesnom raspoloženju. Na taj dan Žog otvara vrata svojim novim potencijalnim i zainteresiranim učenicama dok se u popodnevnim satima u našoj dvorani pripremi pravi spektakl za profesore, roditelje i nove učenice. Prethodno izabrane voditeljice zdušno potiču i onako vedru atmosferu i čitavo popodne protekne u mladenačkom i veselom raspoloženju. Protekle smo dvije školske godine vidjeli sjajne razredne koreografije. Mi profesori kao članovi žirija moramo primijetiti iz godine u godinu znatan napredak u složenosti te uvježbanosti razrednih koreografija. To je dakako za svaku pohvalu tako da sve spremnije podižemo 10-ice kao ocjene za razredne plesove. Budući da je u svakom natjecanju i jedan od ciljeva pobjeda te osvajanje slatkih darova za cijeli razred, pobjednice treba istaknuti. Prije dvije godine pobijedile su, ne zaboravimo napomenuti ponovno, učenice tadašnjeg 3. c razreda te su time potvrstile naslov „najplesnijeg“ razreda. Ovog su proljeća pobjed-

NATJECANJA U PLESU ŽENSKE OPĆE GIMNAZIJE

IRENA MARIJA VOJVODIĆ, PROF.

nice bile sjajne učenice 3. b koje su nam filmskom glazbom dočarale ljepotu muzike i plesa. Sve su žogice do posljedne pohvaljene kao i razredni „duh“ koji se tog dana širi dvoranom. Toliko do sljedećeg Dana škole (za pola godine!) kada će konkurenca biti ojačana zbog pridošlih prvašica kao i obećanja nekih razreda da će marljivo vježbati plesne točke čim počne nastava. Živi bili pa vidjeli!

Također se na Danu škole dodjeljuje nagrada našeg gosta iz Engleske, gospodina Ralpfa Kilbyja koji nagrađuje najbolju učenicu škole iz engleskog jezika. Njegova je supruga Danica bila učenica nekadašnje Ženske opće gimnazije. Osvajačice nagrade proteklih godina bile su Andreja Hrvačić i prošlogodišnja pobjednica Leda Jurković. Spomenimo još i to da je nagrađena medaljom i novčano za znanje engleskog jezika koje je učenica pokazala. Želja je gospodina Ralpfa nagraditi one učenice koje puno truda ulažu u učenje engleskog jezika. Vidjet ćemo tko će ove godine biti THE BEST!

DANI KRUHA

- O KRUHU JE RIJEČ

VJERUJEM DA JE MNOGIMA DRAGO ONO DOBA GODINE KADA SE U SVAKOJ ŠKOLI OBILJEŽAVAJU DANI KRUHA. KAO U SVIM ŠKOLAMA, ODRŽAVAJU SE I U ŽOG-U TE ZBOG PREDIVNE ATMOSFERE ZAJEDNIŠTVA DOBIVAJU NA VRIJEDNOSTI. VEĆ 20 GODINA U NAŠOJ SE ŠKOLI NA POSEBAN NAČIN OBILJEŽAVAJU DANI KRUHA, PA TAKO I OVE, 2015.GODINE.

Taj dan se uvijek razlikuje od ostalih školskih dana, a osobito u našoj školi. Osim što su školski sati bili skraćeni, učenicama vrijednih 5 minuta, od ranog jutra donosile su se namirnice, peciva, kolači i sve ostalo potrebno za obilježavanje toga dana. Učenice su pomagale u pripremama donoseći delicije, postavljajući stolove u sportskoj dvorani i slažući namirnice, a pridružili su im se i profesori.

Oko 14 sati dvorana se napunila učenicama i djelatnicima škole. Sve je započelo molitvom, zahvalili smo Bogu za darove. Nakon toga je učenica Iva Živković pročitala pjesmu „O kruhu je riječ“ Josipa Prudensa, koja je bila potpuno prigodna za taj dan jer govor o vrijednosti svagdašnjega kruha, a zatim smo blagovali i uživali u donesenim namirnicama. Zahvalili smo na svim plodovima, radostima, uspjesima i darovima koji su nam tijekom godine kao zajednici i kao pojedincima bili podarieni.

Atmosfera nije bila nimalo napeta, nije bilo lošeg raspoloženja, nego je vladalo zajedništvo, svatko se mogao u potpunosti opustiti i uživati u ponuđenim jelima. Uživali su i profesori i učenice. Osim što nitko nije ostao gladan, svi su se dobro napričali. Međusobno druženje je bilo izuzetno ugod-

no i prožeto odličnim raspoloženjem, smijehom i zabavom.

Ove godine je bilo lijepo, ali uvijek će mi ostati u sjećanju moji prvi Dani kruha u ŽOG-u, oni 2013. godine. Naime, devojke su se podijelile po regijama. Svaka je učionica predstavljala neku hrvatsku regiju (npr. Istra, Dalmacija, Slavonija itd, a tu je bila i BiH). Stolovi su bili ukrašeni prema tradiciji toga dijela Hrvatske. Svaka je učionica predstavljala i nudila hranu isključivo iz te konkretnе regije, a učenice su se i obukle u nošnju regiju koju su odabrale. Osim izuzetno zanimljive podjele, koja nas je zapravo povezala, bilo je i glazbe, plesa što nam je pomoglo i da se bolje upoznamo.

Vjerujem da je iz ovoga vidljivo koliko ŽOG cijeni svakodnevne blagodati. Dani kruha su izrazito cijenjeni zbog same zahvalnosti što svaki dan imamo kruh na stolu. Smisao ovoga dana nije da se najedemo, već da iskazujemo zahvalnost Bogu. Nikada ga ne izostavljamo iz svojih života i svakodnevice te nas to uvijek povezuje.

KRATKA VIJEST:

radionice naše kreativne profesorice geografije Maje Jugović

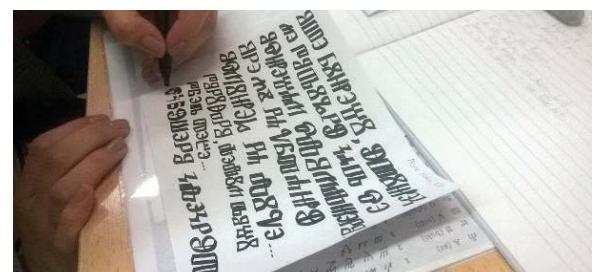

Kao i mnoge kreativne radionice koje se održavaju u našoj školi, valja spomenuti i radionicu DECUP-AGE na kojoj smo se bavili bojanjem teglica. Pod vodstvom profesorice Maje Jugović nas petnaestak zainteresiranih djevojaka tjedan je dana uspješno bojilo i uljepšavalo svoje teglice. Radionica je bila izuzetno korisna jer smo se još više upoznale, zbližile i naučile biti kreativnije nego što jesmo. Pogledajte kako su samo prekrasne naše teglice!

I ove školske godine naša je profesorka Maja Jugović pripremila nešto novo i izazovno, a neki su se i odazvali priključivši se radionici kaligrafije. Dragi profesori, nemojte ostati zatečeni krasopisom novih krasopisaca dok budete čitali naše eseje, školske zadaće i testove!

GLAGOLJICA U ŽOG-U

Školske godine 2014./2015. pokrenuta je fakultativna nastava glagoljice. Ženska opća gimnazija jedan je od nositelja glagoljice kao nematerijalne kulturne baštine Republike Hrvatske, na što smo osobito ponosni. Skupina je sudjelovala u dva projekta. Prvi je izložba pod nazivom Lépa stvorena jesi prijateljnice moja, koja se održavala od 11. do 27. veljače u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu. Djevojke su bile domaćin učenicima iz VII. gimnazije kojima su prezentirale svoje radove, ali i radove drugih učenika. Osim Ženske opće gimnazije, na izložbi sudjeluju i ove škole: OŠ Vukovina iz Vukovine, OŠ Ivana Gorana Kovačića iz Zagreba, OŠ Ljudevita Modeca iz Križevaca, OŠ Voltino iz Zagreba, I. OŠ Dugave iz Zagreba, OŠ Dragutina Domjanića iz Zagreba te OŠ Frane Krste Frankopana iz Zagreba. Izložbu su organizirali Društvo prijatelja glagoljice i Nadbiskupijski pastoralni

institut. U travnju su glagoljašice msudjelovale na Otvorenim vratima zagrebačke glagoljaške riznice. Projekt se održavao od 8. do 11. travnja, a projekt su organizirali Društvo prijatelja glagoljice, Zagrebački glagoljaši OŠ Ivana Gorana Kovačića i Glagoljaško središte Frankopan OŠ Frane Krste Frankopana. Ženska opća gimnazija jedina je srednja škola koja je sudjelovala u projektu, a učenice su bile domaćin mlađim glagoljašima u četvrtak, 9. travnja. Okupljene profesore i učenike pozdravila je profesorka Biserka Draganić, predsjednica Društva prijatelja glagoljice, a nakon toga učenici su se podijelili u pet skupina te uputili u institucije u kojima su trebali istražiti glagoljašku baštinu. Žogice su, zajedno s učenicama I. osnovne škole Dugave, posjetile Staroslavenski institut u Demetrovoj, gdje ih je dočekala profesorka Blanka Čeković, diplomirana knjižničarka te im pokazala glagoljaško blago koje se

čuva u Institutu. Učenice su pažljivo slušale i zapisivale. U petak, 10. travnja održan je Okrugli stol u Matici hrvatskoj tijekom kojeg su učenici svih škola jedni drugima prezentirali što su vidjeli i čuli. Žogica Lucija Vrančić, učenica 4. b, napravila je prezentaciju o posjetu Staroslavenskom institutu. Osim Lucije, u projektu su sudjelovale: Tia Cosattini iz 2. a, Lira Kefelja, Anamarija Milas, Marta Kujavić, Josipa Meštrović i Matea Pejčić iz 2. b, Kristina Grubeša iz 4. a, Marie Kokić, Nathalie Kokić, Ivana Vincek, Matea Baćak i Agneza Križanac iz 4. b, Ana i Lea Pavković iz 4. c i ovogodišnja maturantica, Julijana Vučić. U rujnu 2015. godine glagoljašice su svoje radove prezentirale u Hrvatskom školskom muzeju u sklopu izložbe „PRO DEO ET PATRIA“ koja je organizirana povodom dvadesete obljetnice Škole.

KRISTINA REPAR, PROF.

ŽOG U MEĐUNARODNOM PROJEKTU „E-MEDICA“

PROJEKTI: „ANTIČKA DOSTIGNUĆA MEDICINE“ (2013.) I „ŠKOLA U BOLNICI“ (2014.)

DVIJE GODINE ZA REDOM NAŠA SE ŠKOLA PONOVO UKLJUČILA U MEĐUNARODNI PROJEKT E-MEDICE. ZBOG IZUZETNOG LIJEPOG I KORISNOG ISKUSTVA NAŠA PARTNER – ŠKOLA I DALJE JE OSTALA ŠKOLA ZA PRIMALJE IZ ZAGREBA GDJE NJIHOV PROJEKT VODI NAŠA BIVŠA PROFESORICA KONSTANTINA BOŽAK. U NAŠOJ JE ŠKOLI ZA OBA PROJEKTA VODSTVO PREUZELA PROF.IRENA MARIJA VOJVODIĆ. SUDIONICE PROJEKTA OZBILJNO SU SE PRIHVATILI POSLA. ŠTO SVE OBHUVAĆA JEDAN ZANIMLJIV I KREATIVAN PROJEKT PROČITAJTE U OVOME ŠTO SLIJEDI...

„ANTIČKA DOSTIGNUĆA MEDICINE“

Ako bih se na nešto iz svog dosadašnjeg profesorskog i profesionalnog života uvijek s posebnom srećom i ponosom osvrtala onda bi to bio upravo ovaj projekt. Ne znam što je tomu točno razlog. Jesu li za to zasluzne učenice Katarina Jambrošić i Danijela Bošnjak? Dakako bez njih ovaj projekt ne bi bio provediv. Nije li tema ta koja je povezana s mojim primarnim zanimanjem učinila ovaj projekt za mene neponovljivim? Ili me daljnja suradnja s mojom dragom kolegicom Konstantinom Božak oplemenila te je naše profesionalno druženje nadam se prešlo i u prijateljstvo. „Antička dostignuća medicine“ bila su više od projekta. Puno se radilo, akcija je bilo podosta. No, krenimo redom.

Nakon uvodnih tema i osmišljavanja plana za projekt na prvu konkretnu akciju krenulo se vrlo brzo. Jednoga četvrtka 2013. godine naše su učenice (na ovaj su izlet bile pozvane i učenice fakultativne skupine „Antika“) posjetile antičke lokalitete u Varaždinskim Toplicama i Ludbregu. Prvo smo obišle antičke terme Aquae Iasae, nalazište termalne sumporne vode, arheološke iskopine antičkih sauna, bazena s hladnom i toplo vodom, vježbalište za vojnike. Gledale smo originalne rimske freske koje su jednako dobro sačuvane baš kao i one u Pompejima. Bile smo i u Zavičajnom muzeju. Posebno je iskustvo piti ljekovitu

sumporu vodu i...preživjeti. Kraj je dana bio rezerviran za antičko naselje Ilovia u Ludbregu, koje je tek u početnoj fazi iskopavanja. Ako niste znali, ondje je centar svijeta.

Još jedna zajednička akcija Žog-a i Škole za primalje ostvarena unutar ovog projekta bila je obilazak izložbe u Muzeju grada Zagreba „Ja, Jacobus apothecarius – od štacuna do industrije“. Postav izložbe govori o povijesti zagrebačkog ljekarništva, od antičkih vremena do dvadesetog stoljeća. Učenicama koje su uključene u spomenuti projekt priključile su se i ostale žogice – „radoznalice“ želeći tako saznati nešto više o povijesti ljekarništva

i medicine. Autorica izložbe provela nas je kroz postav muzeja i sve nam vrlo lijepo isprirovjedala. Antički MEDICUS bio je liječnik i ljekarnik. Te dvije djelatnosti nisu bile odijeljene sve do kasnog srednjeg vijeka. Među predmetima rimskog ljekarništva pronađenim na arheološkim nalazištima u Zagrebu i njegovoj široj okolini, svakako treba izdvojiti nalaze pronađene u Sisku, u riječi Kupi, gdje je otkrivena vjerojatno radionička ostava za proizvodnju ljekarničkih i liječničkih instrumenata.

U sklopu projekta moje učenice Katarina i Danijela i ja također smo posjetile našu školu-partner Školu za primalje, Zagreb.

To je samo bio uvod u ono što je slijedilo, a to je pak bila lijepa i uzbudljiva uspomena koja ostaje za cijeli život. Nakon ručka u njihovoj školi posjetile smo kliničku bolnicu „Sestre milosrdnice“, kirurški odjel. Mi smo u operacijskoj dvorani pratili operaciju uživo, a onda nam je sestra „instrumentarka“ pokazala suvremene kirurške instrumente. Fotografirali smo ih kako bi ih kasnije usporedili s antičkim operacijskim instrumentima.

U jesen 2013. godine provedene su radionice na temu rimske medicine u sklopu ovog projekta. Kao kruna svemu prethodno rečenom posebno sam ponasna na sudjelovanje svojih učenica (gdje su također bile još i moje „antičarke“) na radionicama nazvanim „Rimska medicina“ u Arheološkom muzeju grada Zagreba. (Zbog velikog interesa publike radionica je ponovljena u proljeće 2014.) Radionice su izvedene u suradnji s doktoricom arheologije, a mojom gimnaziskom kolegicom, Ivanom Ožanić Roguljić. Radionica je bila osobito zanimljiva učenicima

osnovne škole kojima su naše djevojke nizom različitih aktivnosti na neformalan način prenijele povijene spoznaje te su time dobili mogućnost potpunijeg razumevanja jednog povijesnog razdoblja. Na kraju spomenimo i posebne pohvale koje su naše učenice dobole na Danima „E-medice“ u Tuhelju u jesen 2014. godine, gdje su u prepunoj dvorani prezentirale slijed projekta i naučeno znanje tijekom istog. Kada pogledamo pitanje na početku teksta „Što čini projekt – dobrim projektom?“ na veći sam dio pitanja odgovorila u prethodnim redcima. Dobar plan, puno akcija, super zabava i prije i poslije svega ponos zbog mojih i naših žogica.

„ŠKOLA U BOLNICI“

Nismo odustali od „E-medice“ ni godinu nakon „Antičkih dostignuća“ te je još jednom u sklopu projekta „E-medica“ Žog imao svoje predstavnice na Smotri „E-medice“ u Tuhelju u studenom 2014. godine.

Ovaj se put (nemojmo zaboraviti reći zapaženo) Žog predstavio temom: „Škola

u bolnici“. Sara Razum i Nikolina Majdak, ponovno u suradnji s učenicama Škole za primalje, ali i učenika iz Medicinske šole iz Maribora, predstavile su projekt na kojem su radile prošlih mjeseci. Tematiku, koja je povezana sa školskom djecom koja ostaju dulje od tri tjedna u bolnici te im se nakon toga omogućuje pristup „Školi u bolnici“, djevojke su dobro istražile i lijepo prezentirale. Mariborčani su svoj dio (kako je takva vrsta škole organizirana u Mariboru) predstavili putem video-uratka. Sara i Nikolina, a u konačnici i svi prisutni (kojih je ove godine bilo oko 300) puno su naučili o organizaciji bolničke škole.

Napomenimo samo da srednjoškolci i srednjoškolke nemaju mogućnost pristupa istojo pa ako znate za nekoga tko je, na žalost, hospitaliziran dulje, a u srednjoj je školi, pomožite mu ili njoj koliko možete jer za školu moraju sve sami nadoknaditi. Ponovo je naš projekt pohvaljen kao projekt s najviše učeničkih razmjena iskustava. Možda se i neke druge godine s nekom drugom temom vidimo na „E-medici“.

IRENA MARIJA VOJVODIĆ, PROF.

MEĐUNARODNI PROJEKTI GLOBE

GLOBOVKE NA DRŽAVNOM NATJECANJU

PROJEKT GLOBE PROVODI SE VEĆ PET GODINA U NAŠOJ ŠKOLI POD VODSTVOM PROFESORICE MIRJANE KRPAN. NAŠE UČENICE POSTIŽU ZNAČAJNE REZULTATE GOTOVО SVAKE GODINE ODLAZEĆI NA DRŽAVNU SMOTRU, ŠTO SE DOGODILO I OVE GODINE.

Prošlo je već gotovo pet godina otkako se naša gimnazija uključila u međunarodni znanstveno-obrazovni program GLOBE. GLOBE (Global Learning and Observations for Benefit the Environment = Cjelovito učenje i opažanje za dobrobit okoliša) znanstveno je obrazovni program, namijenjen učenicima osnovnih i srednjih škola, koji u svom neposrednom okolišu obavljaju različita mjerjenja, primjerena svojoj dobi i interesima te mogućnostima škole. Prikupljeni se podaci putem interneta unose u jedinstvenu svjetsku bazu podataka. Vršeći opažanja u okolišu škole, učenici upoznaju svoje okruženje, znanstvene metode mjerjenja, prikazivanja i tumačenja podataka, povezuju školska znanja s praktičnim i terenskim radom te razvijaju osjetljivost i pozitivan odnos

prema okolišu. Znanstvenici, koji surađuju s programom GLOBE, priređuju protokole za mjerjenja i prikaze dobivenih rezultata, a učenički im podatci koriste za bolje razumijevanje i tumačenje stanja te predviđanje promjena globalnog okoliša. Koristeći internet, učenici mogu komunicirati izravno sa znanstvenicima i s drugim školama iz cijelog svijeta uključenim u GLOBE program, primjenjujući najsvremenije tehnologije. GLOBE ostvaruje zamisao: „Misli globalno, djeluj lokalno.“

Naša škola ove godine na županijskoj i državnoj smotri i natjecanju predstavila projektom Magdalene Lugarić, Petre Marije Rajković i Marije Tankosić pod naslovom „Utjecaj toksičnosti kalijeva nitrata na puža Melanoides tuberculata L.“ Da biste dobili samo dio uvida u to što radimo z našeg opsežnog rada koji je obuhvatilo cijelo naše istraživanje izdvojiti ćemo samo zaključke:

...“Ovim istraživanjem pokušao se dati odgovor je li toksikant kalijev nitrat prisustvom u vodenim staništima može ugroziti opstanak vrste puža Melanoides tuberculata. Tijekom trajanja testa (6 tjedana) praćen je broj mrijestova, rast, smrtnost i ponašanje životinja. Temperatura vode u kontrolnim posudama kretala se u rasponu od 16 do 20°C, pH vode od 7 do 8, a količina otopljenog kisika od 5,0 do 7,4 mg/L. Praćenjem ponašanja test puževa u ispitivanim koncentracijama kalijeva nitrata nisu zapažene nikakve posebne prom-

jene u ponašanju u usporedbi s puževima u kontrolnim čašama. Prosječan broj mrijestova u test čašama najniže koncentracije je za 1,3 puta manji u odnosu na kontrolne čaše, dok je u otopini koncentracije 60 mg/L taj odnos za 1,4 puta manji, a u otopini koncentracije 90 mg/L čak za 2,2 puta manji. U kontrolnim otopinama smrtnost nije bilo, dok je u otopini koncentracije 60 mg/L i otopini koncentracije 90 mg/L smrtnost iznosila 3,3%. U istraživanju je dokazano da se ispitivani puž može prilagoditi povиšenim koncentracijama nitratnih iona u vodi pod uvjetom da ispitivana koncentracija ne bi bila tolika da izazove veliku smrtnost ili potpuni prestanak mriještenja životinja...“

Nadam se da će Žog i dalje sudjelovati u GLOBE programu te da će biti djevojaka koje misle globalno a za početak žele napraviti nešto lokalno.

MIRJANA KRPAN, PROF. MENTORICA

CILJEVI PROGRAMA GLOBE:

razvoj svijesti o potrebi očuvanja i zaštite lokalnog i globalnog okoliša

osposobljavanje učenika za mjerjenja i opažanja koja će pridonijeti boljem znanstvenom razumijevanju različitih ekosustava i cjelovitog sustava planeta Zemlje

obogaćivanje i nadopunjavanje nastavnih programa iz biologije, kemije, fizike, geografije, matematike, informatike i engleskog jezika.

omogućavanje učeničke suradnje sa znanstvenicima i drugim školama

ŽOGICE NA NATJECANJIMA

PROŠLIH SMO GODINA ODLAZILI NA ŽUPANIJSKA I DRŽAVNA NATJECANJA. MOŽDA NE MOŽEMO DRUGIM ŠKOLAMA KUNKURIRATI BROJEM UČENICA, ALI ENTUZIJAZMOM I SRČANOŠĆU I TE KAKO MOŽEMO.

2012. GODINA:

– dvije rođene sestre Iva i Katarina plasirale su se na Državno natjecanje iz kemije u kategoriji samostalnih istraživačkih radova. Katarina Mihaljević 1. c, odabrala je temu: Određivanje kiselina u koncentratu rajčice. Na Državnom natjecanju osvojila je 6. mjesto! Iva Mihaljević, 4. b, pozabavila se temom: Određivanje specifičnog toplinskog kapaciteta sumporne kiseline. Na Državnom natjecanju osvojila je 7. mjesto! Čestitke našim mladim kemičarkama Ivi i Katarini te njihovoj mentorici prof. Mirjani Krpan!

– od 13. do 15. svibnja sudjelovale smo na našoj prvoj Državnoj smotri i natjecanju GLOBE škola koje se održavalo u Rapcu i Labinu. Vratile smo se s osvojenim 11. mjestom na orijentacijskom natjecanju i nagradom za istraživački projekt. Čestitke ekipi – Ivi Perković, Dariji Popović i Katarini Vladić.

2013. GODINA:

– te školske godine naša se škola uključila u natjecanje Opisujemo sustave. U natjecanju i smotri potiče se uočavanje, opisivanje i razumijevanje sustava koji su dio naše okoline. Natjecanje se odvija u dva dijela. U prvome dijelu učenici samostalno pripremaju pisani rad uz mentorstvo svojih nastavnika. Javno izlaganje je drugi dio natjecanja koji se održava na Državnom natjecanju. Svaki od pozvanih učenika izlaze svoj rad pred Povjerenstvom. Naša učenica 4. c razreda Mateja Pavlović-Senčić uključila se u ovo natjecanje radom Prehrambene navike učenica naše škole. Na usmeni dio izlaganja bilo je pozvano 10 škola čiji su radovi osvojili najviše bodova. Naša je Mateja svojim znanjem i nastupom oduševila ne samo Povjerenstvo već i ostale sudionike natjecanja i osvojila prvo mjesto! Bravo Mateja!

– Nakon Županijske smotre u ožujku naše vrijedne "globovke" iz 2. b Dora Lacković, Josipa Šegota i Bernarda Jurić plasirale su se na Državnu smotru i natjecanje koje se održavalo u Zadru od 13. do 15. svibnja. Osim sudjelo-

vanja na orijentacijskom natjecanju prezentirale su i svoj istraživački projekt pod naslovom: „Godišnji hod temperature i relativne vlažnosti zraka u Zagrebu“ koje su pripremale sa svojom mentoricom prof. Mirjanom Krpan.

– Sara Jelovčić plasirala se na Državno natjecanje iz latinskog i grčkog jezika

– Dora Lacković je uz mentoricu Donatu Mikić, prof. bila uspješna na Državnom natjecanju iz hrvatskog jezika

– Leda Jurković bila je na Državnom natjecanju iz engleskog jezika sa svojom prof. Martinom Ferenčinom

2014. GODINA:

– na ovogodišnjoj Državnoj smotri i natjecanju Opisujemo sustave koje se održalo u Opatiji 21.ožujka naša učenica 3. b razreda Stela Pepelko osvojila je 3. mjesto s temom Održivi razvoj. Čestitke prof. Krpan!

– učenica 4. c razreda Katarina Mihaljević osvojila je na Državnom natjecanju iz kemije 4. mjesto! Ponovno čestitke učenicu i prof. Krpan!

– 27.3.2015. u Školi za medicinske sestre u Vrapču Magdalena, Marija i Petra predstavljale su našu školu na Međužupanijskoj GLOBE smotri i plasirale se uz vodstvo prof. Krpan na Državno natjecanje i smotru hrvatskih GLOBE škola.

2015. GODINA:

– naša učenica Iva Živković na Državnom natjecanju Opisujemo sustave sa svojim radom „Homeostaza“ osvojila je 4. mjesto.

ANTIKA

„HISTORIA MAGISTRA VITAE EST.“
- MARKO TULIJE CICERON

U našoj školi od svih raznih fakultativnih predmeta koji se mogu pohađati, mene posebno veže fakultativna nastava antike. Naša mala, glasna i značajljiva skupina zaljubljenika u grčku i rimsку kulturu i povijest nalazi se svakih dva tjedna od 2011. godine i izmjenjuje iskustva te razmišljanja o davnim vremenima koja su zadužila cijeli današnji svijet. Antika

našu svjetlu budućnost. U našim brojnim povijesnim istraživanjima i projektima pod budnim okom prof. latinskog i grčkog jezika Irene Marije Vojvodić razvijamo i otkrivamo talente i svoje skrivenе vještine. Nabrojala bih samo neke projekte koji su ostvareni poput raznorodnih radionica koje smo ostvarili.

je kolijevka svih kultura i povijesti svih naroda koju su bili, koji su trenutno i koji će tek biti. Naš jezik bio bi osiromašen i potpuno drugačiji, neki lokaliteti u Hrvatskoj ne bi postojali, mnoga djela poput pisaca Marulića, Gundulića i Držića i mnogih drugih ne bi ni postojala. Slavni rimski govornik Marko Tulije Ciceron je rekao : „Historia magistra vitae est.“ Poznavajući našu slavnu prošlost možemo graditi

Projekt radionica je zamišljen kao dio „popularizacije znanosti“ a čiji je nositelj Ministarstvo obrazovanja i sporta RH. Voditelj je dr.sc. Ivana Ožanić-Roguljić arheologinja u Institutu arheologije u Zagrebu. Ona je izabrala našu školu i učenice za ostvarivanje radionica. Radionice su sve ostvarene u Arheološkom muzeju u Zagrebu i bile su odlično posjećene. Spomenute radionice su: „CSI: Kosti“ – ra-

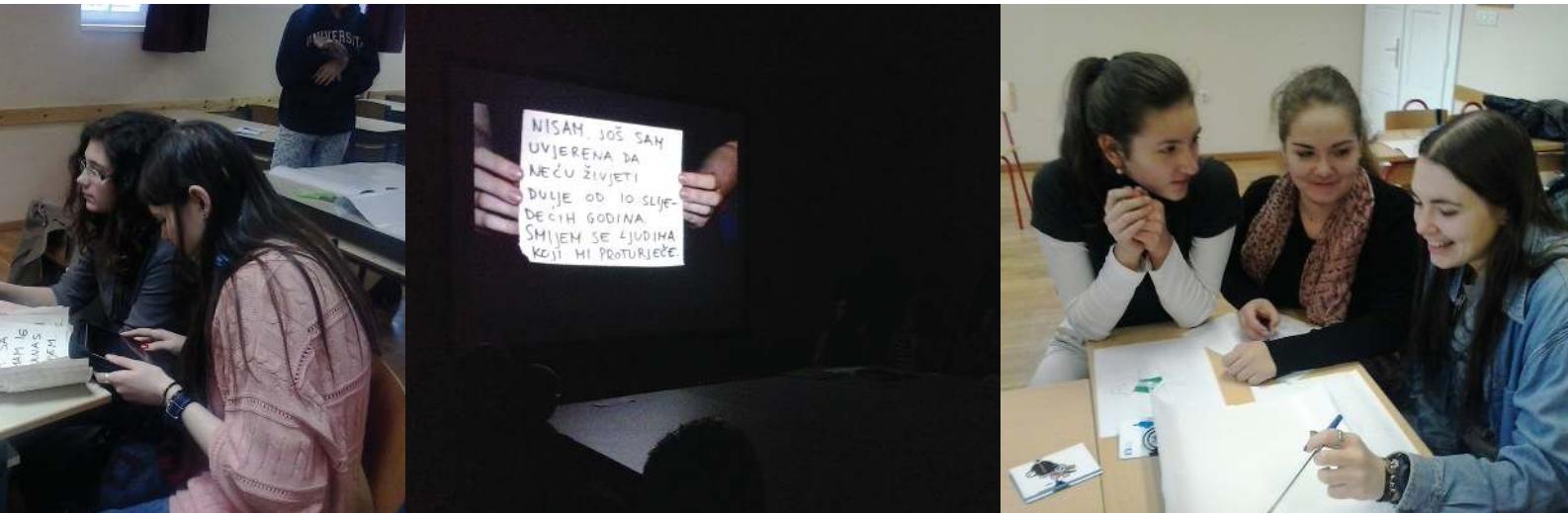
dionica u kojoj smo pokušale približiti puno dvorani predškolske djece pojmu o osnovama arheologije i kostiju, radionica „Rimska škola“ - u kojoj smo obučene u toge izradile abak, naučile vještinu pisanja stilusom po voštanim pločicama, tintom te pokazale predmete koje su morali mali Rimljani morali učiti, zatim radionica „Vertikalac“ u Arheološkom muzeju u kojoj smo pokazale mnoge načine na koje su stari Rimljani i Rimljanke pleli i vezli i izrađivali čvrste materijale svojih toga i tkanina te vrlo uspješna radionica „Antičkih dostignuća medicine“, kasnije i Rimske medicine u sklopu projekta naše škole i Škole za primalje u Zagrebu E-medice u kojoj se odvijala povijest i načini liječenja, liječnika, ljekarnika i lijekova u starom Rimu i Grčkoj. Bila je i jedna radionica ostvarena sa studentima Tekstilno-tehnološkog fakulteta u Zagrebu gdje smo u Atriju Arheološkog muzeja upriličili pravo modno događanje - obučene u dijelove rimske odjeće stajale smo ispred spomenika a studenti su nas crtali.

Osim brojnih edukacijsko – didaktičkih projekata i radionica, često i primjenjujemo naše znanje u praktičnom smislu posjećujući brojne lokalitete, ostatke nekadašnjih impresivnih građevina. Neka od putovanja na kojima su učenice upoznale Lijepu Našu bili su na Pagu, Rabu, Burnumu, Šćitarjevu, Asseriji, Saloni, Tragurijumu, Bribirskoj Glavici, Aqua Iasae, Ludbreg... Putovati ovakvim lokalitetima za koje većina Hrvata ni ne zna da postoje je nevjerojatan osjećaj. Svakoj djevojci koja upisuje ili pohađa našu gimnaziju, toplo preporučam da se aktivira u ovoj nevjerojatnoj fakultativnoj nastavi kojoj će kao i meni ostati zauvijek u lijepom sjećanju na srednju školu kao predmet na kojem sam se mogla izraziti svoju ljubav prema povijesti, latinskom i grčkom jeziku i u kojem sam se pronašla u osjećaju ispunjenosti.

SURADNJA S „PLAVIM TELEFONOM“

PROJEKT „PLAVI MENADŽERI“

UČENICE SU SUDJELOVALE NA RADIONICAMA KAKO NAPRAVITI PROJEKT I POMOĆI DRUGIMA.

Protekle su školske godine žogice bile nositeljice čak dva projekta „Plavi menadžer“. S obzirom na to da se u našoj gimnaziji prošlih godina provodio isti projekt, suradnja je na obostrano zadovoljstvo nastavljena. Voljela bih ipak reći da su ovogodišnji projekti nastali kao rezultat edukacije na kojoj smo profesorica Melita Jesih-Matić i ja zajedno s osnivačem i direktorom Plavog telefona gospodinom Miroslavom Vučenovićem u ljetu 2014. godine predstavljali tim iz Hrvatske. Budući da je Europska komisija kao organizator te edukacije postavila u zadatak nakon odslušanih predavanja organizirati projekt unutar škole a povezati s nekom udrugom, logičan je bio odabir Plavog telefona kao partnera na tim projektima. Učenice su prisustvovale edukaciji koju su provodili volonteri Plavog telefona. Javio se vrlo velik broj učenica te su na kraju podijeljene u dvije grupe.

Jedan je dio djevojaka bio zaokupljen tematikom „Samoozljeđivanja“. Ovaj je projekt kulminirao dojmljivim Okruglim stolom. Deset učenica škole sudjelovalo je u ovom projektu. Učenice su u nekoliko tjedana bile na

radionicama kako napraviti projekt i pomoći drugima. Primijetile su da među mladima postoji problem samoozljeđivanja ili samoranjanjavanja i odlučile nešto poduzeti. Cilj njihova projekta bio je educirati mlade o postojanju samoozljeđivanja te otkriti zašto se pojavljuje, kakvi su oblici i što se može učiniti.

Učenice su u subotu prije Okruglog stola napisale različite poticajne poruke i podijelile ih po svim učionicama tako da je svaki učenik dobio svoju poruku. Poruke su zalipljene i u prostorije zbornice. Ako ste se slučajno pitali otkuda te poruke sada znate, a njihova je želja bila poručiti da je svatko važan i bitan. Za finalnu večer pripremile su emotivan video prikaz u kojem su provele intervjue s jednom osobom, a jedan intervju prikazale su čitajući. Pokušale su prikazati viđenje osobe i kako se ona osjeća. Nakon toga postavile su nekoliko pitanja školskoj psihologini Ivi Baričević, kao što su: „Što napraviti kada vidimo nekoga tko to radi te postoji li neka poruka za mlade?“ Svi sudionici mogli su se uključiti u raspravu. Okrugli stol zatvorile su citatom iz Biblije.

Drugi je projekt „Gimnazijalac“, također povezan s problemima djece u srednjim školama, a bavio se tematikom bolesnih učenika i učenica gimnazija te kako im pomoći. U Republici Hrvatskoj bolesna djeca imaju već dugo pravo na bolničko školovanje, no ono ne uključuje gimnazjalce. Žogice su htjele napraviti hodogram akcija koje bi u tim slučajevima mogle popraviti učenje bolesnih učenika i učenica. Ostaje samo nada da bi krajnjih korisnika bilo sve manje, no ako bi neka od učenica imala takve probleme te dulje izostala iz škole ovaj bi im projekt trebao dati neke odgovore.

Na kraju treba spomenuti da su oba projekta bila predstavljena na prezentaciji učeničkih projekata nastalih u okviru projekta Plavi menadžera. Učenice koje su sudjelovale na projektu „Samoozljeđivanja“ imale su čast biti i gošće televizije. Učenice, nositeljice oba projekta, pokazale su iznimnu predanost i motiviranost u projektnom radu i zaslужuju sve pohvale. Nadamo se da će im pridošla znanja i stecene vještine koristiti u dalnjem životu i radu.

IRENA MARIJA VOJVODIĆ, PROF.

PETRICA KEREMPUH U ŽOG-U

KRLEŽIN PETRICA DOSPIO JE MEĐU DJEVOJKЕ, U NAŠУ ŠKOLУ. POSJETIO NAS JE 24. OŽUJKA 2015., A UTJELOVIO GA JE GOSPODIN ADAM KONČIĆ, GLUMAC GRADSKOG KAZALIŠTA KOMEDIJA. MONODRAMOM KOJU JE SAM REŽIRAO I IZVEO, PRENIO NAM JE UGOĐAJ KRLEŽINE KAJKAVSKE ZBIRKE „BALADE PETRICE KEREMPUHA“. KAKO JE TO SVE IZGLEDALO I ŠTO NAM JE GOSPODIN KONČIĆ OTKRIO O GLUMI, GLUMCIMA I GLUMAČKIM CILJEVIMA, SAZNAJTE IZ INTERVJUA S NJIM.

Adam Končić rođen je 28. veljače 1977. godine u Zaboku, a djetinjstvo je proveo u Brestovcu Orehovićkom. U Zaboku je završio opću gimnaziju. Godine 1999. diplomirao na Akademiji dramskih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Joska Juvančića. Do sada je nastupao u predstavama Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, Teatra ITD, Gradskega kazališta Virovitica, Gradskega kazališta Požega, Glumačke družine Histriion, a od 2002. godine član je Gradskega kazališta Komedija. Nagrađen Zlatnim smijehom na Danima satire 2000. godine i proglašen Najhistrionom 2003. godine. Od 2002 god. sudjeluje kao pjevač na festivalima koji njeguju narodni glazbeni izričaj i kajkavske stihove, a suosnivačem je i vokalnog kvarteta Gubec. Bio je član županijskog povjerenstva osnovno i srednjoškolskih susreta u recitatorskom stvaralaštvu Krapinsko-Zagorske županije Lidrano, od kojih zadnje četiri godine predsjednik komisije.

PRIJE SVEGA, ČESTITKE NA SJAJNOJ IZVEDBI. MI smo KREŽINU ZBIRKU OBRAĐIVALI NA SATOVIMA HRVATSKOG JEZIKA PA NAM JE BIO OSOBIT DOŽIVLJAJ VIDJETI PETRICU UŽIVO. KOLIKO JE VAMA BILO IZAZOVNO UTJELOVITI PETRICU? OD KUD IDEJA ZA OVAKVU VRSTU PREDSTAVE?

Sve je počelo još u srednjoj školi. U četvrtom razredu gimnazije u Zaboku pripremao sam Krležinu baladu „Ni med cetjem ni pravice“ za državnu razinu Lidorana. Tu sam baladu izvodio i na prijemnom ispitu za Akademiju dramskih umjetnosti. Na Akademiji sam, potom, cijeli jedan semestar radio na „Baladama“ i tada sam se više počeo interesirati za građu i sadržaj. Po završetku Akademije počeo sam razmišljati o izvođenju „Balada“ jer sam osjetio da naše vrijeme jednostavno vapi za njima jer se tadašnja situacija preslikava na sadašnju situaciju. U društvu, ondašnji kmet danas je radnik, seljak, nesaposleni radnik, ratni vojni invalid, branitelj... I nastaju „Balade“ kao predstava pod nazivom „Ni med cvjetjem ni pravice“. Meni je to, kao glumcu, vrlo zanimljivo zbog broja likova koje utjelovljujem, dakle ne pojavljuje se samo Petrica već i trinaest drugih likova.

KOJA VAM JE OVO IZVEDBA PETRICE? KAKO GLEDATELJI REAGIRAJU KADA VIDE JEDNOG GLUMCA NA SCENI?

Prestava je prisutna već četiri godine. Izvodila se u kazalištu u Histrionskom domu jer je rađena za gledatelja iz ptiče perspektive. Ove smo godine gostovali u više škola, a predstava ima preko 50 izvedbi. Vi ste danas odlično reagirali. Naveo bih samo još jedan drastičan primjer. Gostovali smo u srednjoj školi Nikola Tesla i dečki su bili toliko zapanjeni da su par minuta stajali i pljeskali, a nakon predstave su mi pružali ruku i čestitali mi.

KAKO JE TO BITI SAM NA SCENI, BEZ TIMA GLUMACA KOJI VAM „DRŽE LEĐA“?

Interesantno, jer čovjek mora biti jako koncentriran, a s druge strane ima veću slobodu. Iako

je sve na meni, mogu si dati pauze i dramske amplitude koje su dublje i snažnije. Pijanist mi daje veliku podršku glazbom, a to sam i želio, simbiozu glazbe i stihova. Teško je obraditi stihove kao dramski tekst. To zna biti velika zamka za glumca zbog rime pa se te „Balade“ često znaju „repati“. Ja vam nisam samo želio prenijeti riječi i kajkavštinu, već i emociju koju su u meni izazvali ti kajkavski stihovi.

KRLEŽA VAS JE PRATIO CIJELU VAŠU KARIJERU. Vratimo se na početke te karijere, zašto ste postali glumac?

Nisam ja to znao do tamo negdje kasno u srednjoj školi. Ne znam točno kada se u meni rodila ta misao, ali rodila se u ovakovom obliku: „Daj, Bože, da danas-sutra radim ono kroz što će uveseljavati ljudi i što će mene činiti sretnim.“ I taj poziv bio je u glumi, upisao sam Akademiju u Zagrebu. Poslije sam shvatio da su u mojoj generaciji mnogi glumci koji su se prije Akademije bavili kazalištem, a ja sam upao u tu generaciju velikih glumaca, što mi je drago.

ŠTO STE ŽELJELI BITI KADA STE BILI „MALI“?

Pa u osnovnoj školi bio sam u recitatorima, u zboru, u likovnoj grupi, u izviđačima... sve su to bile aktivnosti koje su me usmjeravale prema životu vezanom uz ljude i predstavljanje. Zapravo me ta ljubav prema poeziji i recitatorstvu dovela do glume.

KOJA VAM JE DO SADA NAJDRAŽA ULOGA I ZAŠTO?

Imam više dragih uloga koje sam odradio. Ovisno o žanru. Jako volim ulogu u ovoj monodrami. Odigrao sam jednu sjajnu ulogu u „Lovačkom rogu“, komediji. Posebno mi je draga uloga u cabaretu „Nočas ču“. Taj cabaret živi već četrnaest godina, a ta forma me intrigira zbog direktnog kontakta s publikom.

7. VOLITE LI VIŠE FILM ILI KAZALIŠTE?

Pa, za televiziju sam imao više manjih uloga i jednu veću u seriji „Ljubav u zaledu“ za HRT,

dok u kazalištu imam uvjerljivo veći broj uloga nego u televizijskim formama. Za film i televiziju su potrebne detaljnije pripreme, više vremena za scene... kazalište je nešto potpuno drukčije, nijedna izvedba predstave nije ista, a najposebniji trenutci u mojoj karijeri su trenutci interakcije s publikom.

8. KOJI SU VAM GLUMAČKI UZORI?

To je starija generacija kolega. Volim i staru gardu Hollywooda: Dustin Hoffman, Al Pacino, Robert de Niro...

9. POSAO GLUMCA VRLO JE ZAHTJEVAN S OBZIROM NA RADNO VRIJEME I STALNE PROBE. KAKO SE VAŠA OBITELJ NOSI S TIME?

Ja se teško nosim s time i vjerujem da se oni teško nose sa mnom, haha. Mislim da žena to dobro razumije jer zna s kim je ušla u brak i kakav je to način života. Ali ja imam potrebu biti s njima jer znam da je obitelj trajna vrijednost. Treba znati balansirati karijerom i privatnim životom. Karijera je nešto lijepo što će ti uvijek otvoriti vrata i dati mogućnost zarade, a obitelj te okružuje svaki dan, oni će do smrti biti uz tebe.

10. MOŽETE LI NAM OTKRITI NEKE SVOJE PLANOVE, CILJEVE U BUDUĆNOSTI?

Kratkoročni planovi vezani su uz kazalište: ove godine Histrionsko ljeto obilježava 30 godina, pa tu sudjelujem. Iza toga krećem s pripremom jedne monodrame u komediji koja će me više opustiti. Ova monodrama me jako umori, haha. Imam još većih ciljeva koje bih volio ostvariti. Mislim da treba imati velike ciljeve, ali uvijek biti svjestan da do tog cilja možeš doći malim koracima u životu. Vi ste sada u srednjoj školi i trebate se truditi jer svaka vaša ocjena, polugodište vodi vas nekamo, a na kraju i do fakulteta i do onoga što ćete raditi cijeli život. I zato si trebate postavljati male ciljeve, kao što je dobra ocjena iz nekog testa, da biste mogli ostvariti veliki cilj. I nikada, ali nikada nemojte odustati od onoga što volite!

SLOVAČKA

NAJMANJE PET RAZLOGA ZAŠTO NASTAVITI SURADNJU SA SLOVAČKOM ŠKOLOM

UPOZNAVANJE NOVE KULTURE

Uvijek je zabavno i zanimljivo upoznati nove kulture i njihove običaje pa su zato ovakvi projekti izvrsni! Osim što možeš podijeliti spoznaje o svojoj kulturi i običajima s drugima, istovremeno saznaš mnogo o drugoj kulturi. Još je jedan plus ovome projektu to što smo posjetivši Opatiju sa Slovacima i mi puno saznali o Opatiji i naučili još neke zanimljive činjenice o našoj povijesti i kulturi.

STEĆI NOVA POZNANSTVA

Pomoću ovakvih projekata uvijek upoznaš puno novih ljudi i stekneš nova prijateljstva. Ako voliš upoznavati nove ljude, onda ćeš sigurno uživati u ulozi domaćina te kasnije gosta. Čak iako si sramežljiva osoba, takvo iskustvo može biti dobar povod da izideš iz svoje ljuštare i prisiliš se na druženje i upoznavanje novih osoba.

DOBAR NAČIN RAZVIJANJA JEZIČNIH VJEŠTINA... ALI I VJEŠTINA SPORAZUMIJEVANJA UZ POMOĆ PANTOMIME.

Svi znamo onu izreku: Koliko jezika govorиш, toliko vrijediš, zato bi se svaka prilika za učenje nekog drugog jezika trebala iskoristiti. Kada se uključiš u ovakav projekt, prisiljen si upotrebjavati strani jezik, što je izvrsna vježba. A ako tvoj gost ne zna ni riječ drugog jezika, to samo znači da ćete morati biti kreativni. Katkad je pantomima najbolji izbor.

ISPROBAVANJE NOVE HRANE

Mislim da ćemo se svi složiti da je hrana jednostavno fantastična i da je uvijek zabavno probati nova jela. Jedno je od pravila, koje bi se svakako trebalo provoditi, kada posjećuješ novu zemlju, trebaš probati njihove specijalitete jer nikada ne znaš što propuštaš dok ne probaš. Ovaj je projekt izvrstan i zato što ćeš poznavati nekoga (svoju Slovakinju) tko će ti moći preporučiti i pokazati najbolja slovačka jela.

AVANTURA

Kada sam razgovarala s nekolicinom djevojaka, koje su se isto kao i ja odlučile priključiti ovome projektu, na moje pitanje zašto su se odlučile biti domaćice Slovakinjama, odgovorile su mi da to čine radi avanture. Nakon što smo završile razgovor, počela sam sve više i više razmišljati o tome kako ovakvi projekti doista nude i jesu jedna avantura. Kada doista razmislimo o tome i ujedinimo sve razloge koji su prije navedeni, mi zapravo doživimo jedno zanimljivo iskustvo. Upoznamo se s novom kulturom, upoznamo nove ljude i čak imamo priliku uvježbati naše jezične vještine, a što je drugo avantura nego baš to. Mislim da svi koji sudjeluju u ovome projektu shvaćaju da je to dvostruka avantura. Prvi dio je nažalost završio odlaskom Slovaka, a drugi će tek početi za nekoliko mjeseci kada mi odemo u Slovačku, čemu se svi veslimo.

LEA BIANKINI, 3. B

SPORT U ŽOG-U

LJUBICA BORČIĆ, PROF. I ANDREJA KATALENIĆ, PROF.

U ovih 20. godina gimnazije, sport i žogice su se lijepo družili i voljeli, nekad više, nekad manje. Jedno je sigurno, a to je da i u danima kada nismo imali svoju dvoranu i kada smo bili ovisni o drugima, uvijek smo se organizirali i sudjelovali na raznim natjecanjima. Tako su žogice sudjelovale na natjecanjima iz odbojke, rukomet, košarke, atletike i sportskim susretima Katoličkih škola Hrvatske. Danas su interesi nešto drugačiji. Odbojka je još uvijek privlačna djevojkama te sudjeluju na međuškolskim natjecanjima. Pojavio se i interes za nogomet pa se žogice rado odazivaju na dane Donjeg grada gdje uspješno brane boje naše gimnazije.

Naravno, uvijek dobro dođe druženje sa ostalim ekipama i poznatim i uspješnim sportašima, kao što je nedavno bio susret s Darijem Šimićem. Isto tako, aktivne su i na međuškolskom natjecanju iz nogometa. Uvijek se rado odazivamo na poziv Pravoslavne gimnazije koja organizira sportske susrete i ugodno druženje nakon raznih aktivnosti. Žogice rado uzimaju odbojku i korektivnu gimnastiku kao fakultativnu nastavu gdje testiraju svoje motoričke sposobnosti i spretnosti u vježbanju raznim rekvizitima. Dobro su došle sve koje imaju volje za planinarenjem i kretanjem na svježem zraku. Bitno je da im kretanje i vježbanje postane dio svakodnevног života jer to uvelike utječe na zdravstveni status svake osobe i najbolji je način za otklanjanje stresa i negativne energije. Zato drage žogice, na mesta-pozor-kreni...

SPORTSKI DAN

11. rujna 2015. godine u Ženskoj općoj gimnaziji organiziran je sportski dan. Svi su razredi sudjelovali, a i profesori su imali svoj tim. Djevojke su imale i veliku podršku navijačica koje su se potrudile i pripremile navijački ples. Odigrane su četiri igre, koje možda nisu olimpijske, ali bilo je vrlo zabavno i zanimljivo. Djevojke su u prvoj igri morale staviti drvenu štafetu između koljena te se okrenuti i dati ga svojoj kolegici. U drugoj igri plesale su po dvije učenice iz svakog razreda, ali nije bilo tako jednostavno, između djevojaka nalazila se lopta koja nije smjela pasti na pod, a ritam glazbe bivao je sve brži. Učenice 1. a razreda ponosno su pobijedile i tako započele svoje prvo natjecanje pobjedom u drugoj igri.

Treća igra je bila vrlo zanimljiva. 10 učenica iz svakog razreda moralo je noseći lopticu u žlici obići -čunj. Igra je bila jako teška, ali i zanimljiva, sve djevojke su bile odlične, a ni profesori nisu bili loši. Četvrta je igra bila i posljednja, a bila je vrlo jednostavna. Po 10 djevojaka iz svakog razreda stalo je jedna iza druge, prva učenica je poslala loptu drugoj, a druga trećoj sve do desete djevojke koja je trebala uzeti loptu i vratiti je prvoj učenici. Svoje dojmove iznijele su djevojke prvih razreda, ipak pravi razlog ovoga susreta bio je zbljižavanje i upoznavanje učenica.

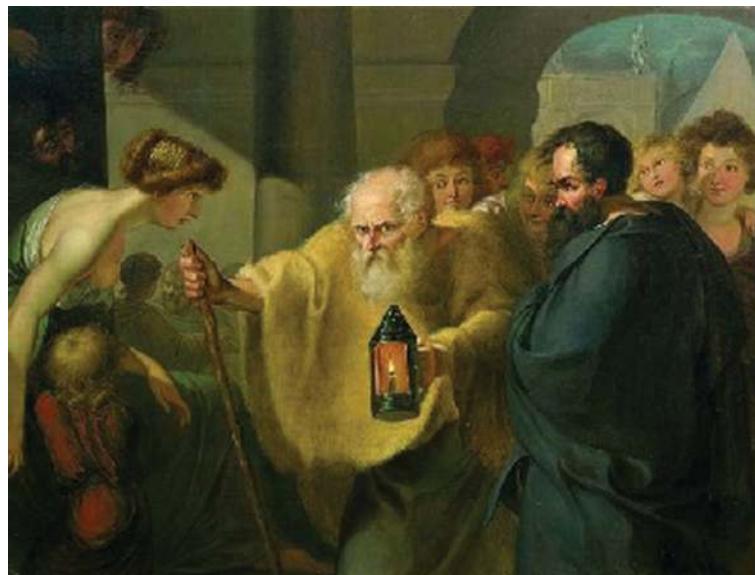
MARIJA RADOŠ, 1.B

ULOMCI ESEJA O DIOGENU

GRČKI FILOZOF DIOGEN HODAO JE ULICAMA USRED BIJELOGA DANA, NOSEĆI SVIJEĆU. KADA SU GA SUGRAĐANI ZAČUĐENO PITALI ZAŠTO DRŽI SVIJEĆU, DIOGEN JE ODGOVORIO: „TRAŽIM ČOVJEKA!“

ZADATAK JE BIO NA SVOJ NAČIN PROTUMAČITI OVE DIOGENOVE RIJEĆI TE IH POVEZATI S DANAŠNJIM VREMENOM.

Diogen je smatrao da čovjek treba živjeti skromno i odricati se svih materijalnih dobara. Moje je mišljenje da su ljudi zaboravili prave vrijednosti i ono što je važno. Današnjim „modernim ljudima“ bitna su vanjsština, izgled, bogatstvo, status... Nitko nije savršen, ali bismo trebali težiti boljem. Pravi bi čovjek trebao rasti duhom i znanjem. Znanje je nešto što nam nitko ne može oduzeti. Diogen je bio u pravu kada je tražio čovjeka. Mislim da bi ga jako teško našao u današnjem svijetu.

Lucija LUKAŽINEC, 4. B

U današnjem su svijetu ljudi zaprobljeni tehnologijom. Zemaljske stvari ih zarobljavaju i čine „neljudima“. Malo je onih koji razmišljaju o tome kako je sve to prolazno i propadljivo. Ne vide potrebe i patnje bližnjih. Često je ljudima potreban samo jedan osmijeh da im povratimo nadu u život. Rečenicom „Tražim čovjeka“, Diogen je, po mom mišljenju, htio reći da danas više nema pravih ljudi, da samo misle na sebe i na materijalno, a ne na nematerijalne vrijednosti i duhovno.

Ines KOMARČIĆ, 4. B

Gdje je čovjekovo mjesto u ovoj priči tehnološkoga napretka i ludiila? Čovjek postaje sredstvo, a tehnologija svrha. Lijepo je vidjeti sav taj napredak koji nas povezuje sa svemirom, ali gdje su naporci da se poveže čovjeka s čovjekom?

Lucija STUDER, 4. B

Diogen svojom svijećom aludira na „svjetlo na kraju tunela“, a u prvi plan stavљa egzistencijalne i moralne vrijednosti koje su se tada zanemarivale. Rečenicom „Tražim čovjeka“ Diogen pokušava osvijestiti ljudе i usmjeriti ih na promišljenije poteze. Kako je Diogen živio u bačvi, upućivao je čovjeka na skroman život i zanemarivanje materijalnoga.

Mihaela PRSKALO, 4. B

Ljudi su teško promjenjivi i zasigurno se nisu obazirali na Diogena jer nisu osjećali grižnu savjesnosti. Tama koja se uvukla u društvo postala je prejaka. Diogen je bio mudar čovjek koji je želio promijeniti svijet nabolje i učiniti ga ljudskijim mjestom za život.

Lucija MADJANOVIC, 4. B

Svatko ima neki svoj cilj u životu, neki razlog zašto ga proživjeti baš tako, neki trenutak kojem se nada, kojeg se prisjeća i kojim se poništi. Od svakoga Višnje Sile traže da učini nešto za sebe i za druge, a baš to ljudi u današnje vrijeme ne žele čuti jer je put k tome možda težak i opasan. No, želimo li stvarno zaobići sve što nas plaši jer smo preslabi ili zato što nas nitko ne podržava u tome? Što nam je činiti kada nas napuste jer smo prerazličiti, jer smo spremni izaći i reći što je istina i pravda? Rijetki će nas podržati, no treba li zato šutjeti i priklanjati se ostalima, njihovim stavovima i načelima? Mislim da je Diogen savršen primjer isticanja inteligencije, mladih nuda i prave istine. Ni njega nisu prihvatali, ali nije ga bilo strah, već je i dalje promicao stvarne vrijednosti. Stoga možemo zaključiti da nas je društvo prisiljio da se smirimo, da se priklonimo lošim i glupim idejama i planovima. Ono je od nas napravilo poslušne slabice. Zato treba učiti mlade da prihvate put muke i teškoće jer imaju mogućnost promijeniti svijet nabolje, pokazati narodu svjetlo u tami, a imaju mogućnost i ući u povijest.

Ivana VINCEK, 4. B

KAŠTELAN U SNU OD KAMENA

Zasigurno si čuo kako čovjek živi do onog trenutka dok ne umre zadnja osoba koja ga je poznavala. Vođeni tom premisom možemo zaključiti da će netko živjeti jako kratko, a neko ispisivat listove povijesti. Upravo o jednoj takvoj osobi želim ti pričati, želim ti je približiti i potaknuti želju u tebi da je upoznaš, istražuješ i pamtiš, prenosiš kako bi živjela vječno. Iako on nije neki lik iz predaleke povijesti, dovoljno je daleko jer se još nisam ni rodila, a on je sebe utkao u svoje djelo. Oh, ispričavam se, gotovo sam zaboravila predstaviti ga, ali uvodi uвijek zainteresiraju ljudi i potaknu na daljnje čitanje pa je zanimljivo držati neku napetost između mojih riječi i tebe dok čitaš ovo. Iako imam neizmjerno puno poštovanja prema tebi kao čitatelju ovog pisma, ipak ti se obraćam s „ti“ jer tako postajemo bliski, možda postanemo čak i braća: ja po svom pismu, a ti po čitanju moga pisma. Čeznutljivo želim da shvatiš svaku riječ kao da je napisana i upućena upravo tebi. Slutiš li o kome ti želim govoriti? Želim ti govoriti o čovjeku koji tako tih boravi u svojim stihovima, koji je svojom riječju dolazi u mnoga srca i svakim stihom potiče da mu se još više približiš samo ako ga poželiš.

Njegovo ima je Jure Kaštelan, čovjek koji je iza sebe ostavio sve svoje snove, galebove, more, klisure, Mosor taj krševiti Mosor bojan i mekan, tvrd i ranjiv, i vjetrove koji ga nemirom oživljuje, bure i kiše, i bure i kiše... Ne znam jesи li se, moj dragi čitatelju, ti osobno susreo s njegovim drugim bićem, jesи li uopće čuo za njega, ali pokušat će ti ga približiti i izazvati želju u tebi. Čeznutljivo je vatio ovjekovječiti trenutne situacije, patnje i veselja što nam život donosi iz dana u dan. Upravo u tome on je crpio neizmjernu inspiraciju, postavivši pjesništvo kao nužnost i vrhunac svog života. Kao što mi ne možemo živjeti bez kisika, tako ni Kaštelan nije mogao bez riječi, riječi kojima je ocrtao stvarnost života. Poezija koja odiše snažnim emocijama, dubokim razmišljanjima, privatnim preokupacijama i važnim životnim porukama i lekcijama, ne može ostaviti nikoga ravnodušnim. Kako je svatko od nas određen mnogim faktorima u životu i kroz odrastanje, tako svaka osoba u sebi nosi dio svoga zavičaja, gledajući na to s punim poštovanjem i neizmjernom ljubavlju. Upravo tako je Kaštelan pisao o svom rodnom kraju koji je obdaren predivnim prirodnim ljepotama.

Ne želim ti otkriti svu čaroliju i tajnu njegovih stihova, želim da sam uplovuš u more njegov-

og stvaralaštva, da plivaš i roniš i postaneš jedno s njegovim djelima, da svaki dio tvoga tijela osjeti kapljice koje nam je Kaštelan ostavio. Danas se osjećam pozvanom dati definiciju Jure Kaštelana, a mislim da bi to glasilo ovako: Jure Kaštelan - San u kamenu. Pritom ne mislim na pjesmu koja se skriva pod tim naslovom, nego na naslov koji odlično opisuje pjesnika. Upravo on je san u kamenu, u nečem hladnom, sivom, čvrstom i snažnom, budi maštu, otvara polja sna, donosi boje, budi i pokreće. Oslušni, pomiriši, dotakni kamen i zaustavi se i čut ćeš! Vjeruj mi, samo sklopi oči. I tada ćeš osjetiti dušu kamena, a njegovu ostavštinu kao san koji će te u najtežim životnim trenucima zadržati da ne padneš, da ne kloneš dat će ti vidike i provesti te nezamislivim prostranstvima.

Dragi čitatelju, to bi bilo to, ostalo je na tebi. Sanjaj i sanjam i uplovu u carstvo snova gdje će ti se otvoriti razni putovi na kojima ćeš spoznati snagu i umijeće življenja. Ja sam hodala zagrebačkim ulicama i osjetila kako me miluje njegova bura, kako me galebovi posjete i šapuću, taho, tihano na uho..., znaš oni to mogu jer piše: „galebovi svrate u letu“ i došli su i šapnuli mi „tvoj san ti donosim, prigrli ga i ispunili...“ Ovo je kraj ovoga pisma, ja sad idem, moram... idem živjeti svoj san. Tko zna, možda se ponekad susretнемo u njegovom snu od kamena.

MOJ SVIJET MINIJATURA

MATEA BAĆAK 4.B

Bavim se izradom minijature hrane od FIMO mase. Kako sam došla do tog? Iskreno, ni sama se ne sjećam točno. Samo se sjećam da su bili ljetni praznici, završetak prvoga razreda, da sam se osjećala neproduktivno i da sam zaista htjela raditi nešto korisno. Pregledavala sam Youtube, naišla na FIMO masu kao materijal i počele su se rađati ideje. Moram priznati da sam u duši dijete, to shvate skoro svi koji me imalo znaju, a i to da su me oduvijek fascinirale minijature, a posebice hrana. I tako je sve počelo kupnjom prvog paketića FIMO mase... Svaki je početak težak, tako da mislim da ni ne moram puno pisati o svojim prvim radovima. Ali, i to je dio puta koji sam morala proći da bih došla do ovog dijela gdje sam danas. Minijature koje radim u omjeru su 1:12 – to je dogovoren omjer za mini-

jaturiste kako bismo se svi zajedno uskladili jer ima onih koji se bave izradom, na primjer kuća, namještaja, lutaka... Alati koje koristim su uglavnom nožići, razni alati za oblikovanje, a budući da se radi o detaljima, najviše koristim igle, uglavnom za teksturu. Bitnu ulogu igraju i meke krede te akrilne boje jer najviše daju realističan efekt. Najčešće pitanje koje mi postavljaju je koliko mi vremena treba za izradu i kako imam volje. Zaista ne znam koliko mi treba vremena jer ovisi o onome što radim te koliko je zahtjevna realizacija. Uglavnom je raspon od dva do četiri sata. Po prirodi sam strašno nestrpljiva, tako da nemam pojma kako imam volje raditi mini stvarčice nekoliko sati. Jednostavno me opušta i ispunjava. Iako možda čudan, ovaj mi je hobi otvorio sasvim neki novi svijet i način razmišljanja. Baveći se

izradom minijatura počela sam otkrivati pravu sebe. Zavljela sam umjetnost i svakim me danom sve više oduševljava. No, svaki je talent dar od Boga, tako da sam prvo zahvalna na toj milosti. U rujnu sam imala priliku u sklopu školske izložbe održati radionicu učenicama osnovne škole u Hrvatskom školskom muzeju. To mi je pružilo jedno novo iskustvo. Teško je prenijeti znanje, potrebno je strpljenja, ali i dati cijelog sebe. Sada shvaćam da je svaki posao dostojanstven i vrijedan truda. Nedavno sam započela s izradom nakita od FIMO mase (tko bi rekao), epoksidne smole i žice. Također sam započela koristiti, za mene jednu sasvim novu tehniku – akvarel. Posebne planove za budućnost nemam, ali mislim da znam u kojem smjeru želim ići. A ostalo, neka je volja Božja.

“TKO JE TO?”

AKTUALNOST CRTICE VIENCESLAVA NOVAKA

MALOGRAĐANSTINA JE STANJE DUHA OD KOJEGA JE DANAS TEŠKO POBJEĆI.

Malograđanstina je stanje duha od kojega je danas teško pobjeći. Oportunizam, licemjerje, poltronizam – dok su neki na takvo ponašanje prisiljeni, drugi ga pak hvale i nameću kao poželjan način razmišljanja nužan za uspjeh u društvu. Malograđanske osobine prisutne su u svim društvenim slojevima te su malograđani već stoljećima predmet kritiziranja i izvor inspiracije brojnim književnicima. Poznati francuski romanopisac Gustave Flaubert jasno je izražavao svoju netrpeljivost prema malograđanima, a detaljnou analizom malograđanskog ponašanja u 19. stoljeću bavio se i jedan od najuglednijih hrvatskih pisaca realizma Vjenceslav Novak.

Kao najraznovrsniji priповjedač toga razdoblja složenih političkih i kulturnih odnosa, Novakova su djela često bila tematski vezana za socijalnu problematiku te je zbog realističnog pristupa građi nazivan i hrvatskim Balzacom. U svojim je djelima pisao i analizirao suvremeni društveni život te s naglašenom samilošću oslikavao i kritizirao sve češći problem bijede i neimaštine, često pišući i o problemu vlastite sreće.

Socijalnom se tematikom Novak pozabavio i u svom djelu „Tko je to?”, crticu u kojoj kritički postupak definira, analizira i oslikava sloj moralno propadajućih malograđana koji misle jedno, ali čine drugo. Oni su za Novaka puni proturječja i kao takvi nedefinirani: „Njegov lik stoji preda mnom, ali ja mu ne mogu ni jedne crte stalno uhvatiti.“ Malograđanin radi za svoje vlastite interese te je često nesvjestan dvoličnosti svojih postupaka: „Čini više zla nego dobra, ali sve nesvjesno.“ Nestalan je i promjenjiv, ono što ga karakterizira jest upravo njegov nedostatak stalnosti. Nema čvrste stavove ni moralna načela te postoji veliki jaz između njegovih misli i djela: „On će u navali svoga gnjeva podići čak i javno riječ protiv nepravde... kad dođe pošto je ohladnio – do toga da svjedoči protiv čega je javni sud tražio, on će pomisliti na svoju vrlo dragu ličnost i reći ponizno sudu...“ Vode ga njegova osobna korist i ciljevi te se prilagođava vanjskim okolnostima i uvjetima kako bi ih postigao. Novakov malograđanin je naivan i u srži dobar, ne čini zlo s lošom namjerom zbog čega Novak smatra da „ima u njemu i uvjeta za krasan život svjesna i ponosna građanina Hrvata“.

MALOGRAĐANIN RADI ZA SVOJE VLASITTE INTERESE TE JE ČESTO NESVJESTAN DVOLIČNOSTI SVOJIH POSTUPAKA: „ČINI VIŠE ZLA NEGO DOBRA, ALI SVE NESVJESNO.“ NESTALAN JE I PROMJENJIV, ONO ŠTO GA KARAKTERIZIRA JEST UPRAVO NJEGOV NEDOSTATAK STALNOSTI. NEMA ČVRSTE STAVOVE NI MORALNA NAČELA TE POSTOJI VELIKI JAZ IZMEĐU NJEGOVIH MISLI I DJELA...

CRTEŽ: LUCIJA VRANČIĆ, 4. B

U uvodnom ulomku Novak nejasno ocrtava nestalni malograđanski karakter, kako bi poslije kontrastima i različitim primjerima okarakterizirao njegovo licemjerje i naglasio odnos između njegovih misli i postupaka. Svi su primjeri prožeti ironijom koja svoj vrhunac doživljava u drugom dijelu crtice: „...nekim „izumom“ kojemu treba domišljatosti i duha“ gdje ironizira navodnu domišljatost, a u biti pokazuje sebičnost malograđanina jer on se dosjetio nečega što drugima šteti, a samo njemu koristi i ne da se drugi nisu mogli toga dosjetiti, nego ih je briga i ljubav prema bližnjem u tome sprečavala, a s čime malograđanin nije imao problema. Na kraju djela Novak ističe: „Ja ga ljubim, i ne laskam mu kad velim da ga ljubim. Ta on je moj malograđanin...“ ostavljajući mali prozor mogućnosti za spas malograđanina. Time daje svojevrstan komentar i kritiku te smatra da je za njegov spas potrebna tek „ruka da se pridigne“ – i to jedna puno snažnija od piščeve jer naglašava: „Ja se sam čutim za to slab.“

Tadašnja Novakova definicija malograđanina ne razlikuje se bitno od današnje, što pokazuje kako je unatoč velikom napretku i razvoju tehnologije ljudska narav ostala poprilično dosljedna. Novakov prikaz malograđanina kao osobe nesposobne za djelovanje izvan svoga izravnog interesa i sigurnosti, još uvejk je precizan i tematski vrlo aktualan, unatoč vremenskom odmaku. Zašto? Malograđane vrijeme nikada ne gazi. Njihovo vrijeme je vječno i nepromjenjivo – isti su danas kakvi su bili u 19. stoljeću, a živjet će isti takvi i u 22. stoljeću. Oni su zadovoljni svojim položajem i sposobni su prilagođavati se u promjenama koje donosi vrijeme. Malograđani postoe oduvijek i usporedno s iskorištanjem mogućnosti da ugrabe materijalno dobro – jedino dobro do kojeg im je stalo – polako nesvjesno pretvaraju svoj moral i moralna načela tek u oruđe za postizanje osobnih ciljeva.

Bez obzira na razdoblje i na stalež, Novakovo pitanje iz naslova „Tko je to?“ doista je vjekovno pitanje jer nastavlja tražiti zasada nepoznat odgovor zašto ljudi često govore jedno, a rade sasvim suprotno – tko su zapravo takvi ljudi, ima li ih među nama?

DANIELA BOŠNJAK, 3. C

ŽELIM

Želim da vrijeme stane
I da mi se ponovno otvore rane.

Želim da nam se pogledi ponovno sretnu,
Da moji poljupci lete na vjetru.

Želim da me pogledaš,
Da me pogledaš onako
Kako samo ti znaš.
Onako kada ništa nije laž.

Želim dotaknuti svaki tvoj dio,
Da znaš da mi je srce još uvijek živo.

I da kuca...
Kuca kroz vrijeme.
Da kuca za nas...
Za tebe i mene...

KOVČEG

Kovčeg je pred vratima već satima.

Na kiši što pljušti danima,
Okruženom oblacima samima.

Kapi se s njega slijevaju na mramorni pod,
Dok se u daljini čuje hod.

Težak korak vlasnika nosi,
U kojega su dani ponosni.

Prima ga, diže i zadnji put se okreće
Da se sjeti svojih dana sreće.

Sam si je kriv i sada odlazi,
Dok ga nose posramljeni koraci.

U daljini ostaju obrisi.
Čovjeka koji je ostavio trag samo na korici.

ANTONIJA ŽARKOVIĆ, 4. A

LEPTIRI

Da moji osjećaji mogu

Poprimiti neki oblik,

Vjerojatno bi se pretvorili

U šarene leptire

Velikih, šarenih, bujnih krila

I dugačkih ticala.

Da moji leptiri mogu

Govoriti,

Vjerojatno bi samo pjevali

Svakakve vesele pjesme

O cvijeću i mirisima,

A samo bih ja znala

Da zapravo pjevaju o tebi.

Da njihove pjesme mogu

Putovati kamo žele,

Vjerojatno bi oputovala

U tvoje snove.

Tamo bi se smjestile

I ne bi više odlazile.

TVOJE OČI

Volim kada me gledaš,

a riječi ostavljaš

zaključane iza očiju

jer samo kvare trenutke

dok me promatraš

obuzetu čarolijom tih kestena.

I dok se smijem
tvom ozbiljnном izrazu lica,
oštih kontura i nježnog pogleda
koji skriva tolike tajne,
osjećam kako tlo podrhtavaš
iako se držim tvog rukava.

Ukrala sam zvijezde.
Posut ću ih
po tvojim obrazima.
i činit ću to svaki put
kada me pogledaš
jer si razlog mog osmijeha.

NEZNANOM

Ošamućena tvojim likom
divim se snazi tvojih misli.

Rasvjetljuješ sve moje
snove
pjevajući pjesmu svog
daha.

U blizini svojih obraza
Osjećam dodir tvoga glasa.

Dopusti mi da uđem tamo
gdje započinju tvoji snovi.

JOSIPA ŠEGOTA, 4. B

VUKOVARSKE SUZE

AFRODITA BAN, 1. A

*Vukovar kad ugledah, suza mi iz oka kanu,
Bilo je to u jednom, sasvim običnom danu.
Možda je bio petak, a možda i kasna jesen,
Kad smo se sreli, bijaše nepokoren i zanesen.*

*Vuka i Dunav, dvije suze s moga lica,
Teku kroz grad i pričaju priče iz prošloga stoljeća.
Puno se priča različno preko gradskih ulica,
Ali jedna je tužna ostala baš u našim srcima.*

*Ranih devedesetih, nisam se ni rodila,
A bitka za grad heroj, na Dunavu se vodila.
Pucalo se, ginulo i jako kvarilo,
I hrabre je hrvatske heroje, stvarno sve to razjarilo.*

*Tenkovi su tada, čak imali svoje groblje,
Dok neki su nas htjeli pokoriti u roblio.
Svaki je Vukovarac sam nešto napisao,
A sloboda je čovjeku davala smisao.*

*Brojni su očevi svoj život tih dana dali
Jer tužne su ostale nevine, nedužne ručice male,
Da vukovarska golubica slobodno može letjeti,
I Hrvati, ponosno, svoj na svome živjeti.*

*Vuka će danima i dalje tužno plakati,
A Dunav joj nježno kosu milovati.
Sigurno ćemo jednom sve loše oprostiti,
Ali ćemo vukovarske suze u srcu zaključati.*

RASPJEVANE ŽOGICE

Djevojački pjevački zbor prva je i najstarija aktivnost škole koja njeguje raznolike sakralne i svjetovne stilove glazbe. Djevojke od samih početaka nastupaju diljem Hrvatske, ali i inozemstvu (Njemačka, Slovenija) pod dirigentskom palicom sestre Marije Elizabete Peršić. Zbor broji oko 60 članica. Raspjevanom društvu često se pridružu i bivše učenice (posebno na božićnim koncertima). Osim standardnih nastupa, bilo je tu i mnogih natjecanja. Tako su djevojke 2001. godine na državnom natjecanju u Varaždinu osvojile brončanu medalju.

Jedan od najupečatljivijih glazbenih izazova naših Žogica bila je prijava za glazbenu emisiju "Do posljednjeg zbora". Naime, djevojke su ušle među prvih 30 koje će nastupiti pred stručnim žirijem. Nakon toga, dobile su obavijest da su dospjele među 15 najboljih. Iako nisu uspjеле proći dalje, surađujući s profesionalcima, počevši od koreografa pa sve do dirigenta, djevojke su stekle jedno veliko i prekrasno iskustvo, mnoga nova prijateljstva i uspomene za sva vremena. O tome svjedoče i naše Žogice:

"KADA SAM SE PRIJAVILA U ŠKOLSKI ZBOR, NISAM NI SANJALA DA ĆU DOŽIVJETI TAKVO PREKRASNO ISKUSTVO. VOLIM GLAZBU I PJEŠMU KAO I SVE DJEVOJKE NAŠEG ZBORA. POVEZALA NAS JE ISTA LJUBAV - LJUBAV PREMA PJEŠMI I GLAZBI. TIJEKOM CIJELE ŠKOLSKE GODINE NA SVAKOM SATU ZBORA OTKRIVALI SMO SVE VEĆE ZAJEDNIŠTVO I ZADOVOLJSTVO ŠTO SE MOŽEMO PRONALAZITI I OSTVARIVATI KROZ PJEŠMU. VODITELJICA ZBORA, S. ELIZABETA PERŠIĆ, UVJEJK JE TRAŽILA VIŠE I UČILA NAS DA DAMO SVE OD SEBE. TAKVIM STAVOM NAS JE I DOVELA DO OVOG USPJEHA. POKAZALA NAM JE DA MOŽEMO SVE OSTVARITI AKO DAMO SVE OD SEBE I UPOTRIEBIMO ONE TALENTE KOJE NAM JE BOG DAO. TAKO SMO SE I PRIJAVILI NA AUDICIJU ZA EMISIJU DPZ I PROŠLI SMO. BILO JE TO POPUT NEKOG SNA, SVE NAS JE ZAHVATILA EUFORIJA I BILI SMO PRESRETNI. ALI TADA SU USLJEDILI DANI RADA. PROBE SU BILE UČESTALE, VJEŽBALI SMO MAKSIMALNO. NASTUP U EMISIJI DPZ BIO JE FANTASTIČAN, KRITIKE SU BILE ODLIČNE, A MI SMO BILI ODUŠEVLJENI. S PONOSOM SMO PREDSTAVILI NAŠU GIMNAZIJU „ŽOG“. JAKO SAM SRETNA I ZAHVALNA BOGU ŠTO SAM SUDJELOVALA I DOŽIVJELA NEŠTO TAKVO." - JELENA Brajša, 4. B

"ISKUSTVO I OSJEĆAJE KOJE SMO SA SOBOM PONIJELE S HRT-A NE MOGU SE OPISATI. BILE SMO UMORNE I ISCRPLJENE, ALI BAŠ ZBOG TOGA S JOŠ VEĆOM ŽELJOM, RADOSNO OČEKUJEMO 3. SEZONU DO POSLJEDNJEG ZBORA. NEKI ZBOR-OVI NISU PROŠLI NI NA AUDICIJU, A MI SMO STIGLE DO ULASKA U EMISIJE UŽIVO, SNIMALE SMO FILM O NAŠEM ZBORU I NAUČILE DA U ŽIVOTU NIJE VAŽNO HOĆEMO LI BITI PRVI, VEĆ DA TO NEŠTO ODRADIMO S PUNO LJUBAVI. TADA ĆE TO NAJVIŠE VRIJEDITI!" - VIKTORIJA KRALJ, 4. C

Ove, 2015. godine, u suradnji s dirigentom Antunom Poljanićem (Dubrovčanin koji živi i radi u Novom Zelandu), Žogice su otpotovale na trodnevnu turneju (od 12. do 15. travnja) s orkestrom St. Peters College, Auckland. Prvi zajednički koncert održan je u Zagrebu, potom u Međugorju, a zatim i u Dubrovniku. Slušajući dojmove s putovanja, saznajemo kako su se naš zbor i novozelandski orkestar jako povezali. Novozelandoni su nam priznali kako ćemo im zasigurno ostati u sjećanju kao jedna od najdragocjenijih uspomena s njihove europske turneje.

Naše zbarašice spremno iščekuju nove izazove koje će pred njih staviti njihova raspjevana dirigentica, a svi zajedno željno iščekujemo njihov nastup na ovogodišnjem božićnom koncertu, koji je još jedan dio naše tradicije čiji je neizostavni dio naš zbor.

Lucija Vrdoljak, 3. A i Sara Spinčić, 4. A

ŽIVOT U

2

ŠKOLE

O da, i to se može.

Bok! Ja sam Marta. Idem u Žensku opću gimnaziju. Već sam treći razred (vrijeme stvarno brzo leti). U školi je dobro... barem kada se dobro organiziram.

Ja ne idem u kafić poslije škole, ni ne ručam redovito. Učim kad stignem; nekad pod satom, a koji put u čekaonici, prije klavira. Inače sam glazbenica – to se može reći po broju lektira koje sam pročitala u autobusu. I tu sam u srednjoj, treći razred. Profesori su najbolji na svijetu. Razumiju nas i podržavaju. Oni znaju što to znači pohađati dvije škole. To je svakodnevna borba s vremenom, odricaanje i gubljenje živaca čitajući note. No, ja to ne činim zbog žrtve, već iz ljubavi prema glazbi.

Glazba me čini sretnom! Dok sviram, osjećam slobodu otvorenih polja i širinu morskih dubina. Ona me nadahnjuje i tjeranaprijed i zato ju nikad neću prestati živjeti.

MARTA BIČANIĆ, 3. B

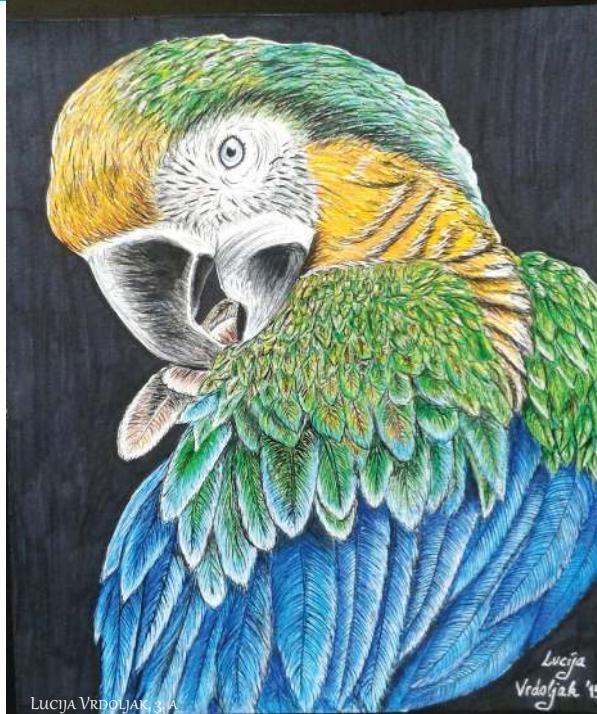
Bok! Ja sam Jelena. Već je jedanaesta godina kako treniram odbojku. Tijekom tih jedanaest godina postala je dio mene.

Kao i u školu, i na odbojku idem svaki dan. Treniram kod salezijanaca u Odbojkaškom klubu don Bosco. OK don Bosco poseban je klub jer se uz odbojku razvijamo i duhovno. Često imamo molitve i zajednička druženja, to je ono što nas povezuje na terenu. Poveznica između škole i kluba jest to da uz sport i obrazovanje rastem i u vjeri. Škola i odbojka oduzimaju mi puno vremena. Rijetko sam slobodna i to vrijeme moram pametno iskoristiti. Ne idem na kave i samo ponekad izlazim. Moj raspored nema slobodnih rubrika, ali znam da je to odlično jer sam postala majstor organizacije.

Drago mi je što je odbojka prisutna u mom životu jer osim što se zabavljam, rekreiram i kvalitetno provodim vrijeme, ona je ono nešto što me čini sretnom.

JELENA KARAMATIĆ, 3. B

MALA IZLOŽBA RADOVA

Lucija Vrdoljak, 3. A

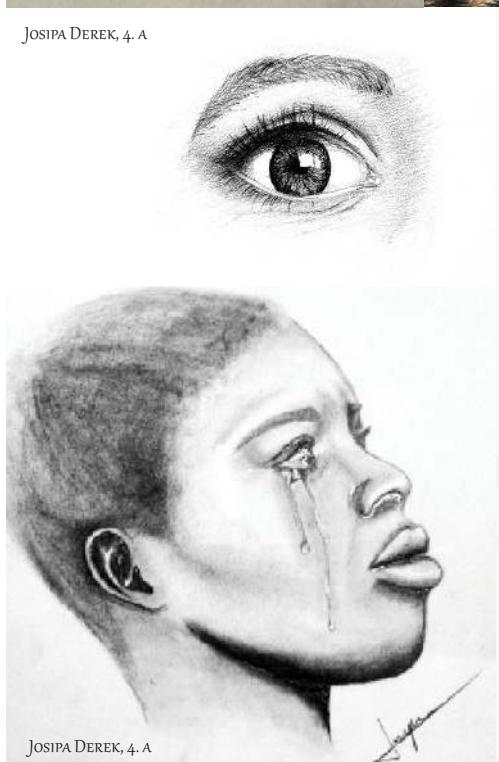
Lucija Vrančić, 4. B

Andrea Hrvatić, 3. A

Lucija Vrdoljak, 3. A

Josipa Derek, 4. A

Lucija Vrančić, 4. B

AUSTRALIAN EMBASSY IN ZAGREB

On Thursday 5th November 2015 a group of our students visited Australian Embassy in Zagreb together with our teachers sister Ines Konta and Martina Matijašević, who organized the visit.

After passing the security control at the entrance, we were heartily welcomed by Mrs Dijana Grahovac. She comes from Varaždin but when she was very young her family moved to Australia where she completed her education. Talking to her, we learned a lot about Australia's culture and history and got to know about historical ties between Croatia and Australia.

Moreover, Mrs Grahovac told us a lot about education system, advantages and disadvantages of both countries, political relations and the role of the Embassy in general. Apart from that, we learned about our possibilities to go to

Australia and to continue our education there, and were introduced to some interesting statistics.

In the second part of our visit, Mrs Grahovac led us through their offices where we met other employees. Finally, we were introduced to Mr John Read, a diplomat who explained what his job was and what his obligations were. He showed us his vest, which is actually a plain security vest worn at different and dangerous situations especially when Australian citizens are in trouble. Mr Read made students interested in the life and job of a diplomat.

It was a rather rewarding experience talking to employees in the Embassy. We learned what this job is like and what qualifications and features are important to do the job of a diplomat.

In the end, we took photos with Mrs Grahovac who enabled us this visit and thanked her for a warm reception. Of course, all the conversation was made in English, although some of the hosts were very courageous and spoke in some Croatian, which was positively accepted by our group.

We are all very grateful to Mrs Grahovac for such a nice visit and especially for small gifts we received as a token of her affection. We will all kindly remember this visit.

MARTINA MATIJAŠEVIĆ, PROF. I DORA ANDROIĆ

ORCHESTRA OF ST. PETER'S COLLEGE, NEW ZEALAND IN CROATIA

AS A PART OF THEIR EUROPEAN TOUR, BOYS ORCHESTRA FROM AURCKLAND, NEW ZEALAND ARRIVED IN CROATIA. THE ORGANIZER OF THIS MUSICAL JOURNEY IS A CONDUCTOR ANTUN POLJANIĆ FROM DUBROVNIK WHO LIVES AND WORKS IN NEW ZEALAND. TOGETHER, THE SCHOOLS HAD CONCERTS IN ZAGREB ON APRIL 11, IN MEDUGORJE APRIL 12 AND ON APRIL 13 STUDENTS HAD THREE PERFORMANCES IN DUBROVNIK. IN CLASSICAL HIGH SCHOOL RUĐER BOŠKOVIĆ - DUBROVNIK, THEY SAW A WITTY PLAY IN ENGLISH ABOUT THE SCIENTIST RUĐER BOŠKOVIĆ. AFTER, AT NOON ON THE SCALES ST. THEY'VE ATTRACTED HUNDREDS OF TOURISTS TO THEIR SINGING AND PLAYING, AND IN THE EVENING THEY'VE HELD A CONCERT IN THE CHURCH OF IGNATIUS IN DUBROVNIK. EACH STUDENT EXPLAINS THEIR EXPERIENCE AS EXTREMELY RICH MUSICAL AND FRIENDLY.

HOW DID YOU LIKE ZAGREB?

I enjoyed the atmosphere and culture. The people were very hospitable and my host family was very caring and generous. The performances there were also some of the most enjoyable I experienced during my time in Europe –it was truly heart-warming to see the audience respond to “Tvoja Zemja” in such a way! Overall it was a very pleasurable experience and I'd love to return soon.

WAS IT DIFFICULT FOR YOU TO LEARN “TVOJA ZEMLJA”?

Hahaha no it wasn't! I was told we were performing it about 3 days before we left so I had a limited amount of time to learn it. However, this proved to be a slight limitation as the melody was easy to pick up, and languages come easy to me. Mr Poljanich helped with the pronunciation as well. Through a similar experience I learned the Chinese national anthem in 48 hours.

IMPRESSIVE! YOU PRETTY MUCH ANSWERED ALL THE QUESTIONS I HAD PREPARED SO FAR IN THESE TWO MESSAGES, CAN YOU TELL ME ABOUT THE REST OF YOUR TRIP IN CROATIA?

Yes! Ummh, so following our departure from Zagreb, we were accompanied by the girls' choir from your school and made our way to Dubrovnik- the performances there were also a pleasure and some of us senior students were also able to experience the night life- which was fun all around!

HOW DID YOU LIKE PERFORMING WITH THE GIRLS?

They were cool! Such fun and bubbly personalities, I know the boys enjoyed their company. They also have a wonderful, colourful sound as a choir and did our NZ maori songs proud!

LEA BIANKINI | MAGDALENA LUGARIĆ, 3. B

TOPIC

ESSAY

SOME PEOPLE SAY THAT GLOBAL WARMING IS ONE OF THE MOST SERIOUS THREATS PEOPLE FACE TODAY.

Global warming has been a topic of debate for quite some time. Some people think that it's a serious issue and that we should immediately start with the reduction of our carbon footprint and saving our planet, while others disagree by saying it's all just a political tactic to scare people so they'll become vulnerable and easier to manipulate.

Global warming is one of the most serious threats people face today because it's happening quickly. Greenhouse gasses like carbon dioxide are gradually heating up the Earth and due to that the ice caps are melting. Many researchers who travelled to the Arctic and Antarctica were shocked to find out that there are literally hundreds of waterfalls coming down from icebergs, which shows how fast the ice is melting. Some think that countries like the Netherlands or Italy or some areas of Asia might soon be underwater, which will force both people and animals to move inwards. Another important issue of global warming is the destruction. Global warming is causing great climate changes and natural catastrophes. We often hear about devastating floods, earthquakes, tsunamis and disasters due to which many homes are lost and people are killed. The amount of money needed for countries like Haiti to get back on their feet is always huge and consequences can be felt for quite some time. To sum up, the reason why global warming is one of the most serious threats

people face today is the fact that it's happening very quickly and its consequences are disastrous.

On the other hand, there are those who disagree. Some people believe that global warming doesn't exist, that it's all just a scam and is caused by people themselves. Many conspiracy theorists believe that big corporations and politicians are making up the whole concept of global warming just to scare people. They think it just spreads panic amongst people and therefore makes them more vulnerable and easier to manipulate. Another reason why global warming isn't such a serious threat is because we have plenty of time to stop it. Some believe the global warming has only just begun and that it hasn't progressed so much that we should panic. To sum up, some people think that it's all just a big lie and that there is plenty of time so we have nothing to worry about.

In conclusion, global warming is happening very fast and it's extremely destructive, but it's also fair to believe that we're all being manipulated because of the corrupt world we live in. Personally, I do believe global warming is a serious threat and is definitely happening, but it's not all black and white. As an avid conspiracy theories fan, a part of me does believe it's all a bit blown out of proportions.

MATEA MILUN, 4. B

TOPIC

GOVERNMENTS AND POLITICIANS ARE TO BLAME FOR THE PROBLEMS CAUSED BY GLOBAL WARMING, SOME SAY.

Today's society has reached the period of evolution when it has to face the problem of global warming. However, not all the people see themselves as the ones who caused it, but they decide to blame the government that runs their country. The real question is whether the governments and politicians are actually the ones to blame.

Two things governments do not use to aid nature's conservation are the possibility of law-making and their power of influence. Politicians' opponents might point out that the very fact that they can pass laws should have been used earlier, in order to limit reliance on fossil fuels. It is also important to mention that politicians should be role-models and the first ones to show how to limit pollution. Overall, governments, with the influence they have, should set an example to people and pass new laws to help the environment.

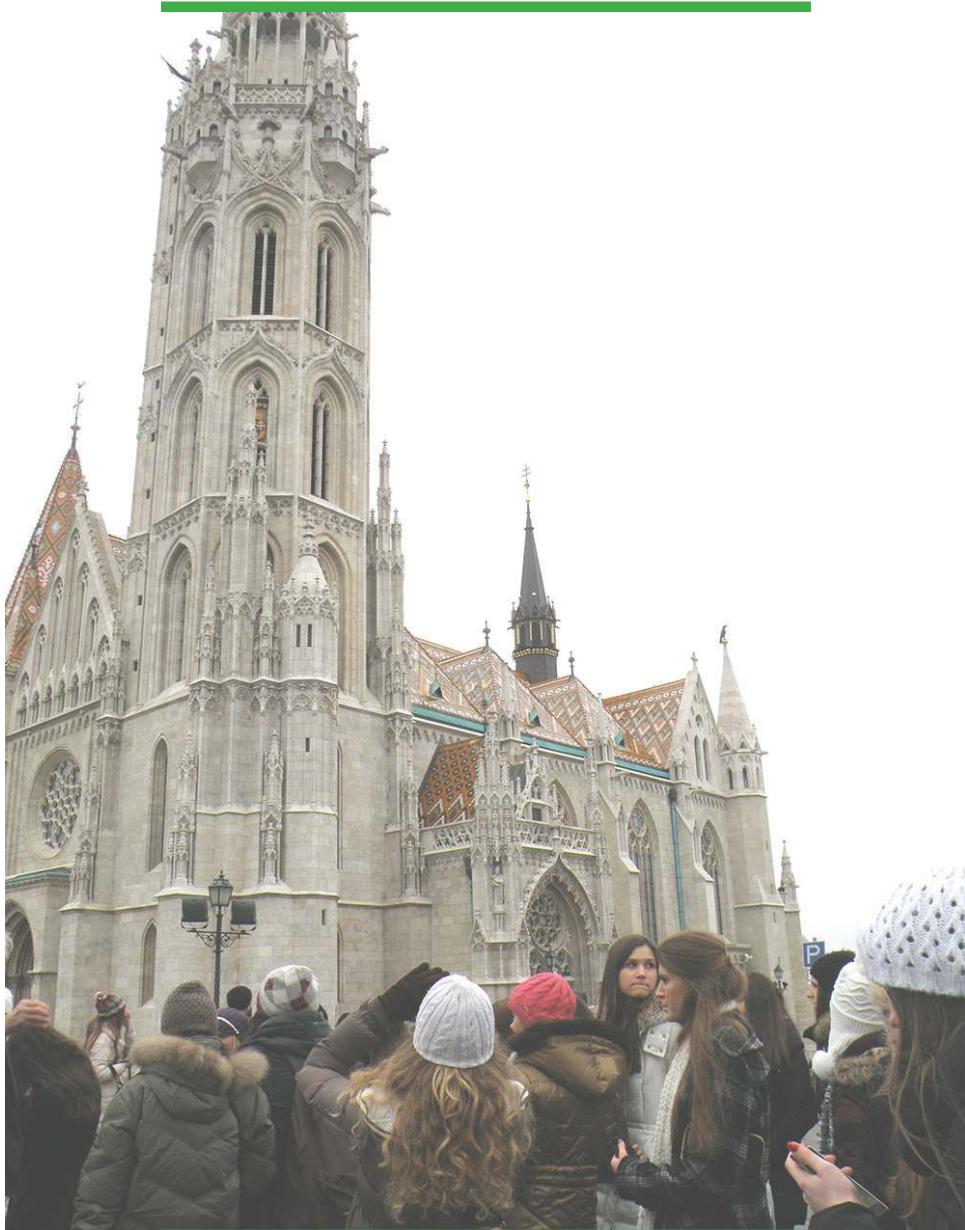
On the other hand, some people are assured that governments aren't to blame for global warming. Whether they have great influence or not, it's unacceptable to blame a small number of people for the problem an individual can personally contend with, they may argue. Politicians indeed are the ones who propose laws, but the people are the ones who support them. To sum up, level of consciousness (regarding the conservation of the environment) differs between all the people and therefore each individual is responsible for global warming themselves.

All in all, governments should have passed laws in order to prevent pollution and people shouldn't blame them when they are able to solve the problem on a personal level. I reckon that the problem of global warming is entirely dependant on the consciousness of the individual and that governments, in my opinion, cannot actually solve it without the public awareness of the problem.

KRISTINA LONČAR, 4. A

(N.) A SHORT LITERARY COMPOSITION ON A PARTICULAR THEME OR SUBJECT, USUALLY IN PROSE AND GENERALLY ANALYTIC, SPECULATIVE, OR INTERPRETATIVE

ADVENTSKA PUTOVANJA

AKO STE MISLILI DA SU TRI SLOJA ODJEĆE DOVOLJNA ZA ZIMSKU ŠETNJU BUDIMPEŠTOM ILI DA JE U BEČU LAKO PRONAĆI OSOBU KOJA GOVORI ENGLESKI VARATE SE!

2012. godine, na adventskom putovanju u Budimpeštu zima nam je zaista pokazala zube. Svi smo s veseljem dočekali slobodno vrijeme, a zahvaljujući velikodušnjoj ravnateljici njega smo imali zaista napretak. Nakon što smo prošle sve butike i trgovine u blizini (nismo se previše udaljavale da se ne bismo izgubile) i nakon što smo ručale, shvatile smo da je osam sati slobodnog vremena i više nego dovoljno. Lutajući po obližnjim ulicama okičenim božićnim urasima naletjeli smo na ponudu besplatnog šminkanja poznatim kvalitetnim markama kozmetičke industrije. Ovakvu priliku nije nam bilo ni na kraj pameti propustiti pa smo se uputile prema kozmetičkom salonu. Kada smo stigle na zacrtanu destinaciju, uzbudjene i željno iščekujući kozmetički tretman, saznale smo da ponuda nije tako bajna i savršena te da kako bismo dobili šminkanje prvo moramo kupiti jedan proizvod. Razočaranju, koje nas je obuzelo, nismo dopustile da nam oduzme zadovoljstva daljnog istraživanja i lutanja gradom. Sat vremena prije nego što smo se trebali sastati na dogovorenom mjestu, gdje će nas autobus pokupiti i gdje ćemo započeti putovanje prema Zagrebu, počele smo osjećati dosadu. Uputile smo se prema odredištu i ubrzo shvatile da to baš i nije bila dobra ideja. Kiša je počela padati, a naša je odjeća hladnoću propuštala sve više i više. Kada je napokon došlo vrijeme za polazak, naš se autobus nije pojavljivao. Zahvaljujući zimi, kasnio je punih 45 minuta. Usprkos zimnim zubima, mi smo uživale u stranom gradu, vidjele smo izlazak sunca, „neki dvorac ili nešto“ prema rečima jedne učenice, most i rijeku Dunav,

ulice i ulične ukrase mađarskoga naroda, a naravno i trgovine kojih nema u Hrvatskoj.

Godinu dana kasnije, na sljedećem adventskom putovanju, ovaj put u Beč, zima nam se smilovala i nije bila tako oštra, a mi smo bile hrabrije i odlučile smo poučiti grad izvan granica gradskog centra. Prošle smo ulice

i uličice koje su bile u duhu božićnog sajma, koji se odvijao u samom centru grada. Odlučile smo krenuti u potragu za jednim muzičkim

dučanom jer smo mislile da ćemo ga vrlo jednostavno pronaći. Najprije smo otišle do kafića na piće, neki na topli napitak, neki na hladni shake te smo pokušale na internetu pronaći upute kako doći do dućana. Mislile smo da je to najlakši način, no gadno smo se prevarile. Zašto bi laci i jednostavni načini nama ikad polazili od ruke? Kada smo se pokušale spojiti na wi-fi, nismo uspjеле te smo nakon nekoliko pokušaja i odustale. Shvativši da nam internet neće biti od pomoći, odlučile smo izići van i pitati prolaznike zna li itko kako doći do tog dućana. Iskreno, mislile smo da neće biti toliko teško, ali nismo predvidjele da skoro nitko koga smo pitale neće znati engleski, a mi k'o za peh ne znamo ni zucnuti njemački. I tako smo šetale bećkim uličicama u potrazi za dučanom i nekime tko zna engleski. Nekoliko smo puta sreli osobe koje su znale nešto malo reći na engleskome, ali nisu znale gdje se nalazi traženi dučan. Kako je vrijeme prolazilo, a mi nismo bile ništa bliže otkrivanju lokacije željenog dućana, počele smo gubititi nadu i planirale smo krenuti natrag kada smo odlučile probati još jednom, upitati samo još jednu osobu. Nismo gajile velike nade da će nam ta osoba moći pomoći, ali ugodno smo se iznenadile kada, ne samo da je znao govoriti engleski, nego su nam on i njegovi prijatelji čak pokazali kako doći do dućana. Na kraju smo uspjele doći do svojega cilja pomoći ustrajanosti i međusobnog ohrabruvanja, tako da je pouka ove priče ako već ideš u avanturu povedi svog najboljeg prijatelja jer je on i vlastita vjera u uspjeh sve što ti zaista treba da postigneš što zeliš i pritom se ludo zabaviš.

LEA BIANKINI I MAGDALENA LUGARIĆ, 3. B

PUTEM PAŠKOG SIRA I RAPSKIH ZVONIKA

Dragi čitatelju, vjerujem da si i ti nekoć išao u školu. Možda još uvijek ideš, tko zna. Postavljam ti pitanje: Je li te ikad koji profesor odveo na more, na gotovo 3 dana, u svoju privatnu vikendicu, do onđe te dovezao svojim privatnim automobilom i još za to nije tražio nekoliko tisuća kuna? Čitatelju, jesи li razmislio? Razmislio si...i nisi vjerujem pronašao potvrđnog odgovora. Odgovor je ne, zar ne? E pa onda ti želim pokazati da takve terenske nastave ipak postoje. A gdje drugdje, nego u ŽOG-u, naravno.

Budući da smo prave vrijedne žogice, kao i naše profesorice, toga smo se 14. rujna 2012. g. ranog jutra uputile prema našem ŽOG-u. I sad sigurno mislite kako smo odmah krenule na more. Ne biste vjerovali, ali nismo. Prvo smo odradile naših 6 školskih sati nastave, pa si onda priuštile malo odmora. Naša voditeljica ovog totalno originalnog i neponovljivog puta bila je naša profesorica latinskog i grčkog jezika, prof. Irena Marija Vojvodić. S nama su se u našu malu avanturu odlučile upustiti i prof. Andrea Katalenić i naravno, naša sestra Elizabeta, ta tko bi drugi svojim fotoaparatom uspio tako dobro popratiti sve što smo vidjeli. Nas je djevojaka bilo 12. I tako smo se eto, mogle upustiti u malo istraživanje „kamenog otoka“ Paga. Putem nas je pratilo kišno i oblačno vrijeme, što nam i nije davalo preveliki entuzijazam za istraživanje „antičkog kamenja“. Isto

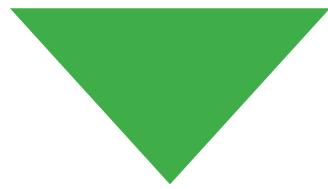
tako je bilo najavljeni i orkansko puhanje bure. Vjerujte nam, gotovo svi roditelji su rekli da će nas vjerojatno bura „odnijeti“, no mi se nismo dale omesti. Naše odredište je bila maleno mještašće Metajna, koje je dobilo takav naziv zato što se smatra da upravo na tom mjestu na cijelom otoku nekako najjače puše bura. Nakon kratkog druženja tijekom šetnje uvalom u koju se smjestila Metajna, odlučile smo što prije poći na počinak.

Sljedećeg dana na dnevnom rasporedu bilo je razgledavanje otoka Paga. Obilazak Novalje: razgled malene crkvice s ostacima mozaika, tek nedavno otkrivenog; tamošnjeg gradskog muzeja, gdje nas je dočekalo nadasve „toplo i ugodno“ vodstvo njihove kustosice, no u muzeju smo uspjele vidjeti početak rimskog vodovoda, koji je prohodan ostao do danas, te razne druge predmete iz tog razdoblja; zatim smo s uputile prema Kolanu, poznatom po tradicionalnom paškom siru, gdje smo uspjele svoja nepca i počastiti tim istim sirom, koji se smatra jednim od najcjenjenijih hrvatskih sirova. Posjetile smo i močvarno područje otoka. No, sve ovo vrijeme mogle smo se diviti svim prirodnim ljepotama otoka, tradicionalnim kamenim zidovima, građenima bez ikakvog vezivnog materijala i prekrasnom sunčanom vremenu, za koje je sestra Elizabeta tvrdila da je to ona osobno izmolila kod Boga, ali da nam nije htjela reći da će ipak biti lijepo vrijeme, da

bi nas iznenadila. Bili smo i na plažama: Zrće te Caska, na kojoj je u moru namjerno ostavljen, kao turistička atrakcija, antički grad.

Sljedećeg smo jutra krenule na otok Rab. Bile smo već poprilično umorne, no nismo odustajale. Malenom smo brodicom prešle iz Luna do samog grada Raba. Ondje smo obišle četiri crkve, ostatke trobrodne bazilike te na kraju prisustvovali euharistijskom slavlju u tamоšnjoj katedrali. Nakon zajedničkog ručka u Lunu, pogledale smo lunjske maslinike, za koje se smatra da su starosti i preko tisuću godina. Otišle smo i do grada Paga, gdje smo dobine slobodnog vremena za kupanje. Nakon toga, prošetale smo gradom, čule nešto o tradicionalnoj paškoj čipki, koja je pod zaštitom UNESCO-a te vidjele pašku katedralu. Nakon ova prekrasna tri zajednička dana koja smo provele na otoku Pagu, mogu samo poželjeti da ovakvo nešto ponovimo još koji put, samo na nekom drugom mjestu. Zaista, puno smo toga naučile i vidjele na licu mjesata. Ovo je stvarno meni osobno bila jedna od najboljih terenskih nastava ikad organiziranih u ŽOG-u.

Hvala i našim profesoricama koje su nas trpele i čuvali tijekom terenske. Nadam se da sada shvaćaš koliko nam je, usprkos svemu, zapravo lijepo u ŽOG-u.

DNEVNIK JEDNOG RATA

Dana 29.10. krenule smo u kino Tuškanac s namjerom da pogledamo dokumentirani ratni film Dnevnik jednog rata – Vinkovci, redateljice Nade Prkačin. Film prati ratne događaje u Vinkovcima od prvog granatiranja grada 19. srpnja 1991. U filmu je detaljno i stvarno opisano te predviđeno tadašnje ratno stanje iz perspektive branitelja naše domovine. Bilo je prikazano par potresnih scena kako bi se što bolje ukazalo na pravo lice rata te koliko ljudi pogiba u ratu. Mnogi branitelji su progovarali o tome kako je sve što su ikada željeli bio mir te koliko bi Hrvati trebali biti zahvalni braniteljima naše domovine Hrvatske na svemu što su učinili kako bismo mi danas živjeli u tom, tada tako

željenom miru. Posebno nas se dojmio jedan od branitelja koji kaže: „Zajedništvo koje smo stekli bilo je neprocjenjivo, nepoznato, nikada nećemo zaboraviti!“ Za tu rečenicu bismo mogli reći kako ona opisuje „dobru“ stranu rata. No, najljepši trenutak cijelog filma je bio kada su govorili o tome koliku su snagu pronašli u

Bogu. Svaki od branitelja imao je krunicu kraj sebe u najtežim trenutcima te su svi govorili kako se uz Boga nisu bojali ni smrti ni boli. Ovaj film je definitivno jedan od onih koje bi svatko trebao pogledati jer ukazuje na stvari koje mnogi ne znaju ili o njima ne žele govoriti, a moraju biti rečene, ne samo zbog nas, nego i za buduće potomke ove naše prekrasne domovine.

ENAJERKOVIĆ, ANTONELA STOJAK I VERONIKA KUŠEVIĆ, 4. B

GRČKA

10. TRAVNJA 2014. GODINE U 19 SATI NAŠLI SMO SE ISPREĐ MIMARE GDJE JE ZAPOČEO PUT U, MENI JEDNU OD NAJLJEPŠIH DRŽAVA EUROPE, GRČKU.

Dugačku vožnju autobusom skratili smo glazbom, druženjem, spavanjem na podu autobusa i pričanjem viceva. Vozili smo se kroz Srbiju do Makedonije. Nakon noćne vožnje stigli smo u Makedoniju, u Ohrid. Padala je kiša i bilo je hladno. Prošetali smo Ohridom i pogledali najvažnije znamenitosti kao što je crkva svete Sofije i naravno Ohridsko jezero. Sva sreća, u Grčkoj je bilo lijepo vrijeme. Kada smo napokon stigli u Grčku, prvo što smo otisli vidjeti bili su Meteori u gradu Kalambaka. Na samom području grada mogu se vidjeti uzdignute stijene na kojima se nalaze samostani iz XIV. stoljeća koji su pod zaštitom UNESCO-a. Neki od tih samostana i danas su naseljeni. U samostane nismo smjele ući u hlačama, nego samo u dugim sukњama koje su dijelili na ulazu. Prvi dan posjetili smo i Delfe, Apolonovo svetište i najpoznatije antičko prorocište. Nakon razgledavanja uputili smo se u jedan od najpoznatijih gradova svijeta Atenu.

U ATENI SMO POSJETILI NAJVVIŠI DIO GRADA – AKROPOLU, HADRIJANOV SLAVOLUK I OSTALE ZNAMENITOSTI ATENE.

Najljepše slike s putovanja nastale su upravo tamo. Navečer smo izlazile van i šetale uz more. Nakon odlaska iz Atene, krenuli smo na upoznavanje najznačajnijih znamenitosti Peleponeza. Na putu smo stali kod Korintskog kanala. Korintski kanal je kanal koji povezuje Jonsko i Egejsko more. Vidjele smo kako manji tegljač za sobom vuče tanker kroz kanal. Posjetili smo i Mikenu o kojoj smo dosta učili na satu povijesti. U Mikeni smo vidjeli Lavljia vrata, kiklopske zidine, Agamemnonovu grobniču... Sljedeća destinacija bila nam je kazalište u Epidauru koje je najveće grčko kazalište i također je pod UNESCO-vom zaštitom. Tamo smo imali priliku sjesti i pogledati kratku i vrlo zanimljivu točku naših učenica viših razreda. lako dosta umorne, uživale smo u večernjem slobodnom vremenu, šetnji, pregledavanju slika i izmjenjivanju dojmova.

NAJBOLJNIJI, ALI UJEDNO I NAJLJEPŠI DIO PUTOVANJA BIO JE U TOLU.

Tamo smo imali priliku kupati se u Egejskom moru, što nam je odlično poslužilo kao odmor od dugog puta i mnogih razgledavanja. Kupa-

jući se i igrajući picigin odlično smo se zabavile na pješčanoj plaži. No, Tolo će većina pamtitи po tome što sam ja tamо slomila nogu. Budući da nisam mogla hodati, propustila sam razgledavanje Olimpije.

U OLIMPIJI SU SE ODRŽAVALE OLIMPIJSKE IGRE STAROG DOBRA.

Naše su djevojke, naravno, isprobale stazu za trčanje. Sin naše profesorice latinskoga jezika imao je zadatak nositi me sve do broda gdje su mi dali kolica pa su djevojke preuzele njegovu ulogu i vozile me. Brodom smo došli u Anconu, u Italiju i to nam je bilo posljednje odredište prije Zagreba.

16. TRAVNJA 2014. VRATILI SMO SE S NEZABRANOG PUTOVANJA.

Za mene to je bio najljepši tjedan u životu. I danas se vrlo rado sjetimo događaja iz Grčke, pa uz smijeh i radost u očima krenemo prepričavati doživljaje i sjećanja. Svatko tko je bio na putovanju Grčkom sigurno dijeli moje mišljenje da je posjet Grčkoj nešto nezaboravno, a onima koji nisu bili preporučam da odu, iako ne moraju lomiti noge kako bi im ostale uspomene za cijeli život. Vjerujem da će se uvijek sjećati ljepota Grčke i zabave sa svojim priateljima.

Nika Kakarigi, 3. A

KRAPINA – VARAŽDIN

TERENSKA NASTAVA 2. RAZREDA

POSJETILI SMO JEDAN OD NAJMODERNIJIH I NAJSOFISTICIRANIJIH MUZEJA U HRVATSKOJ, GDJE SMO PREŠLE PREKO LEDA KOJI KRCKA I IZ NJEGA NAVIRE VODA. ZATIM, VARAŽDINSKO GROBLJE, MUZEJ, STARI GRAD VARAŽDIN, I NARAVNO, SLOBODNO VRIJEME.

OD NEANDERTALACA DO ASTRONAUTA

Pune entuzijazma i želje da naučimo nešto novo, zaputile smo se na terensku nastavu Krapina – Varaždin. Prvo smo posjetili Muzej krapinskih neandertalaca koji slovi kao jedan od najmodernijih i najsofisticiranih muzeja svijeta. Nakon što smo pogledali zanimljiv film o životu prvih ljudskih zajednica, krenuli smo u razgledavanje muzeja. Uživali smo u rekonstrukciji kozmičke evolucije, od velikog praska, postanka Zemlje, prvih organizama pa sve do ljudi. Posebno su zanimljive bile izuzetno realistične skulpture neandertalaca, bilo je čak i onih u bolesničkom krevetu koje posjetitelji mogu istraživati, djela renomirane francuske umjetnice Elisabeth Daynes. Jedan od najatraktivnijih dijelova muzeja je prijelaz preko leda, smješten u dijelu koji govori o duhovnom životu neandertalaca, koji krcka i iz njega navire voda kada posjetitelji prođu preko njega. Bilo je kao da smo na trenutak izašli iz moderne stvarnosti i uključili se u život ondašnjih ljudi, a na kraju, uz prizor astronau-

ta, uživali u kulturnom i tehnološkom razvoju ljudskog roda. U muzeju je također prikazana ondašnja Krapina s gradonačelnikom Vilibaldom i slugom koji je Dragutina Gorjanovića Krambergera, koji je pronašao kosti neandertalaca, odveo na lokalitet te apoteka u kojoj su zaštićeni prvi nalazi.

PROVELE SMO DIVNE ZAJEDNIČKE TRENUTKE I BILE ZADOVOLJNE ŠTO SMO GRADIVO KOJE UCIMO U ŠKOLI MOGLE PRIMIJENITI I PROUČAVATI U MUZEJIMA, CRKVAMA, GROBLJIMA I GRADOVIMA, A U TOME I JEST PREDNOST TERENSKIH NASTAVA.

GRAD S JEDNIM OD NAJLJEPŠIH GROBLJA EUROPE

Nakon nevjerojatnog iskustva u muzeju, zaputili smo se prema Varaždinu. Prvo smo posjetili varaždinsko groblje, koje je osim toga

i svojevrsni park, spomenik arhitekture i umjetnosti te jedno od najljepših groblja Europe. Groblje ima oko 7000 čempresa, javora, magnolija, jasena, breza, crvene bukve i šimšira. Jedan od najvažnijih spomenika na varaždinskom groblju je „Anđeo smrti“ Roberta Frangeša Mihanovića. Također smo posjetili grobnicu, spomenik Vatroslavu Jagiću koji je svakodnevno ukrašen svježim cvijećem. Nakon posjeta groblju, razgledali smo dio varaždinskog muzeja, Stari grad Varaždin, i naravno, dobili slobodno vrijeme koje smo iskoristili za dodatno razgledavanje grada, ručak i fotografiranje. Kada je došlo vrijeme za povratak kući, bile smo iscrpljene, ali pune novih saznanja i predivnih iskustava. Provele smo divne zajedničke trenutke i bile zadovoljne što smo gradivo koje učimo u školi mogli primijeniti i proučavati u muzejima, crkvama, grobljima i gradovima, a u tome i jest prednost terenskih nastava.

DORA LACKOVIĆ I BERNARD JURIĆ, 2. B

HODOČAŠĆE U RIM

SVI PUTOVI VODE U RIM

Ove godine naša škola se uputila u grad do kojeg vode svi putovi; Rim. Put do Rima bio je vrlo dug, ali ne i težak jer smo putovali noću. Naš put vodio nas je preko Trsta, Venecije, Padove i Bologne.

Prvi grad koji smo posjetili bio je Oriverto, mali etruščanski gradić na stijeni u kojem se nalazi jedna od najljepših katedrala u Italiji, posebna po zlatnom pročelju. Druga stanica bile su katakombe svetoga Kalista jedne od najvećih i najveličanstvenijih u Rimu, a koje dosežu dubinu od čak 20 metara. Tu se nalazi i kosturnica svete Cecilije, mlade mučenice, čije je tijelo tamo i pronađeno. Sveta Cecilija zaštitnica je pjevača jer se kaže da je pjevala dok je bila mučena. Sljedeća stanica bila je bazilika svetog Pavla koja je posebna po slikama svih papa - Petrovih nasljednika, a svjetlo obasjava sliku trenutnog pape. Legenda kaže da kada nestane mesta za slike papi tada dolazi „KRAJ SVIJETA“ (no to je samo legenda, a i

u crkvi ima još poprilično mesta, stoga nema razloga za paniku). Nakon bazilike sljedeća postaja bio je Rim i razgledavanje: Anđeoske tvrđave, Palače pravde, Trga Navona, Panteona, crkve sv. Ignacija, groba Bartola Kašića, fontane di Trevi, Španjolskog trga i hrvatske crkve i Zavoda sv. Jeronima u kojoj smo sudjelovali na misi na hrvatskom jeziku. Nakon toga slijedio je cijelodnevni razgled: Trga, bazilike i kupole sv. Petra u Vatikanu, sv. Ivana Lateranskog, najstarije crkve na svijetu, Krsionice i Svete stube po kojima je hodao Isus. Zatim smo posjetili Montecassino - mjesto gdje je sv. Benedikt osnovao najstariji red Katoličke Crkve-benediktince. Nakon razgledavanja, uputili smo se prema Pompejima, gradu koji je bio prekriven lavom iz vulkana Vezuva. Naravno, po povratku u Rim svratali smo i u kupovinu te potrošili po koji euro. Nakon toga, slijedilo je razgledavanje crkve sv. Petra u okovima u kojoj se nalaze okovi u kojima je bio apostol Petar, razgledavanje Flavijeva

amfiteatara (Koloseuma), Rimskog foruma, Konstantinovog slavoluka, Kapitolija, Oltara domovine, crkve sv. Marije, Trajanova stupa i Venecijanskog trga.

Vraćajući se u Hrvatsku navratili smo do Asisija predivnog umbrijskog gradića gdje je sv. Franjo Asiški osnovao franjevački red. Posjetili smo crkvu i grob sv. Franje i crkvu Gospe od anđela. Posebno je zanimljiva bila priča o ruži bez trnja koja je nastala jer je, kako kažu, sveti Franjo u nju upao te polomio trnje te od tada na tim ružama ne raste trnje. Mnogi su probali sjeme ove ruže posaditi izvan grada, no iz njega nikada nije uspjela izrasti ruža. Tako je ovom posljednjom stanicom završilo naše putovanje te smo se s pjesmom na usnama i puni dojmova vratili u našu domovinu obogaćeni i sretni.

MAGDALENA JERKOVIĆ, 2. C

TREĆI RAZREDI SPOJILI

ŠETNJA GORNJIM GRADOM

UGODNO S KORISNIM

Naši treći razredi svoje znanje stečeno u klupama proširili su posjetom Zavodu za povijest hrvatske književnosti, kazališta i glazbe HAZU. Žogice su tako ponešto naučile, ali i spoznale veličinu i ljepotu naše povijesti. Profesor dr. sc. Ivica Matičević ljubazno nas je proveo palačom Narodnog doma i ispričao nam ponešto o njoj. Saznale smo tako da je palaču Narodnog doma dao sagraditi grof Karlo Drašković, a gradio ju je Bartol Felbinger, jedan od najznačajnijih hrvatskih graditelja u prvoj polovici 19. stoljeća. Grof Drašković i njegova žena, vrlo su kratko živjeli u palači. Naime, nakon što se balkon urušio, grofica više nije htjela živjeti u palači te na njen zahtjev sele, a palaču prodaju ilircima za vrlo malo novca. Nakon prodaje, zgrada je dobila

ime Narodni dom ili Dvorana. U samoj palači nalazi se Preporodna dvorana, građena u bečkom stilu, kojim su učenice bile napose oduševljene. Ukršena je mnoštvom detalja i ukrasa od kojih su najljepši pozlaćene artičoke i žirevi na stropu, ali i nezaobilazni simbol ilirskog pokreta, polumjesec i zvijezda Danica koja simbolizira dolazak novog dana; buđenje te predstavlja vjeru i nadu u bolju budućnost i buđenje uspavane nacionalne svijesti.

ZNAČAJNO JE DA JE U PREPORODNOJ DVORANI 1848. GODINE IVAN KUKULJEVIĆ SAKCINSKI IZNIO „ZAHTIJEVANJE NARODA“.

U zgradi se čuva preko 200 originalnih rukopisa naših značajnih pisaca, a profesor

Matičević nam je izdvojio neke od njih pa smo tako imali priliku vidjeti rukopise nekih pisaca s kojima smo se već upoznali tijekom školovanja. Vidjeli smo građu za romane „Zlatarovo zlato“ i „Kletva“ Augusta Šenoe, svjedodžbu Ivana Gorana Kovačića i brojne osobne stvari Tina Ujevića, kao i njihova rukopisna djela.

Iskoristili smo ovu jedinstvenu priliku i upoznali djelić naše povijesti, arhitekture i književne povijesti i tako proširili znanje opće kulture. Ovakav oblik nastave kako nam se svidio i nadamo se da će ovo biti poticaj i drugim profesorima za ovakav tip učenja izvan školskih klupa.

IVONA KUNIĆ i ROBERTA STRILIĆ, 3. A

RAZNOLIKOSTI I ZANIMLJIVOSTI U PARKU PRIRODE LONJSKO POLJE

POSJETILI SMO JEDAN OD NAJ-MODERNIJIH I NAJSOFISTICIRANI-JIH MUZEJA U HRVATSKOJ, GDJE SMO PREŠLE PREKO LEDA KOJI KRCKA I IZ NJEGA NAVIRE VODA. ZATIM, VARAŽDINSKO GROBLJE, MUZEJ, STARI GRAD VARAŽDIN, I NARAVNO, SLOBODNO VRIJEME.

LONJSKO POLJE, KOJE JE 6. OŽUJKA 1990. GODINE PROGLAŠENO PARKOM PRIRODE, JEDNO JE OD NAJUGROŽENIJIH PODRUČJA U CIJELOJ EUROPPI.

Naša mala grupa učenica koje pohađaju Zoologiju i ekologiju otišla je u posjet tom području, koje je 25. lipnja 1991. godine Ramsarskom konvencijom o močvarama dobilo i međunarodno značenje i koje je priznato kao područje puno prirodnog i kulturnog blaga.

PARK PRIRODE LONJSKO POLJE NAJVEĆE JE MOČVARNO PODRUČJE U CIJELOM DUNAVSKOM PORJEČJU.

Na tom području susreću se rijeke Sava, Una, Kupa, Lonja i Strug. Zbog njihove složene dinamike, česte su jake i nepredvidljive poplave na koje se mora računati u svaku dobu godine. Proces dotjecanja i otjecanja vode stvara specifičan reljef, ali i ima važnu ulogu u raspodjeli biljnih i životinjskih vrsta. Poplavne šume prekrivaju nešto više od polovice površine Lonjskog polja. Obiluje mnogim i različitim vrstama ptica, sisavaca, vodozemaca, insekata i riba zbog toga što je Lonjsko polje puno različitih staništa i dobro očuvanoga okoliša. Na tom području obitava preko 230 vrsta ptica, od kojih se 150 tamo i gnezdi. Ekosustav je očuvan kroz pažljivo krčenje i pošumljavanjem tih

prostora na kojem su opet izrasle nove šume. Najznačajnije vrste flore koje se nalaze na tom području su hrast lužnjak, poljski jasen, raznorotka, kockavica i vodoljub. Zbog toga što je hrast lužnjak često bio djelomično u vodi, vrlo je čvrst i voda mu ne škodi. Kao najpoznatije životinske vrste toga područja trebali bismo izdvojiti posavskog konja i turopoljsku svinju.

UZ PRIRODNO BOGATSTVO, LONJSKO POLJE OBILUJE I KULTURNIM BOGATSTVOM KOJE SE VEĆINOM OČITUJE U ARHITEKTURI TOG PODRUČJA.

Naime, zbog čestih poplava, stanovnici su tijekom stoljeća izumili i usavršili gradnju kuća. Kako bi tijekom većeg dijela godine mogli živjeti na suhom, prostorije u kojima se živjelo nalazile su se na katu, koji je bio dovoljno visok da izbjegne opasnost od poplave. Kada bi postojala opasnost od većih poplava, kuća bi se jednostavno mogla rastaviti i malo dalje, na uzvišenju, gdje poplava nije mogla naškoditi kući, opet sastaviti. Tako se jedna obitelj u dva dana mogla potpuno preseliti, što je za naše poimanje gotovo nemoguće. Poplava je i razlog zbog čega su vrata mala i pragovi vrlo visoki. Razni povijesni događaji razlozi su dajnjim specifičnostima na kućama.

NA PRIMJER, NI JEDNA KUĆA NEMA DIMNJAK ZBOG TOGA ŠTO JE MARIJA TEREZIJA TIJEKOM SVOJE VLADAVINE ZATRAŽILA POREZ NA DIMNJAKE.

Budući da mještani zbog toga nisu gradili na kućama dimnjake, puštali su dim na tavan gdje su držali šunke i kobasice. Ako se situacija bolje promatra, vidi se kako im je taj porez olakšao puno stvari. Kada su dim puštali na tavan, sve životinje koje su mogle naštetići drvetu, pobegle su, a uz to je dim impregnirao drvo. Zato što životinje nisu nagrizle drvo, te kuće i danas stoje i najvjerojatnije će stajati na istom mjestu idućih 100 godina.

IZLET U LONJSKO POLJE BIO JE VRLO POUČAN (ŠTO JE NAJAVAŽNIJE!) I VRLO LIJEP.

Neke od nas bile su umorne i bilo je vruće, ali unatoč tome sve smo bile vesele i uzbudjene što nakon gradske vreve napokon imamo priliku udahnuti svjež zrak koji nije ispunjen smogom. Sreća je bila na našoj strani jer nije padala kiša koja bi nam otežala šetnju po već djelomično poplavljrenom i blatnjavom tlu. Kolicićna informacija koju smo dobili vrlo je velika, ali je bila prezentirana na jedan toliko pristupačan i interesantan način da smo većinu stvari, ili barem ono najvažnije, zapamtile.

HELENA ANDRAŠIĆ, 4. B

NAJLJEPŠI POČETAK ČETVRTOG RAZREDA

SAMO ŽOG OMOGUĆUJE PRELIJEPI SPOJ VJERE, ZABAVE, SMIJEHA I DOBROG DRUŠTVA NA NAJZNAČAJNIM MIESTIMA EUROPE.

MATURALAC

Kako započeti priču o najljepšem putovanju sa svojim razredom? Možda da vam kažem koliko smo sve željno iščekivale dan polaska? E pa radovali smo se maturalcu kao ni jednom putovanju do sada i svako iščekivanje bilo je i opravdano. Došlo je i to jutro pa onda ono poznato nalazište pred muzejom Mimara, borba za najbolja mjesta u autobusu i eto ga, na najljepši način smo započele četvrti razred.

GARDALAND – MJESTO GDJE SMO SVI NEUSTRAŠIVA DJECA

Naravno, najljepši je bio zato jer je naše prvo odredište bio nezamjenjivi i nezabovni Gardaland! To je mjesto gdje svi postanemo malena djeca, a ujedno i neustrašivi poput njih te spremni na razne vratolomije. Onaj trenutak kad te Blue Tornado doveze na najvišu točku, pa ona sekunda iza toga kad shvatiš da sad ideš naglavačke dolje – e to je nešto što se pamti zauvijek! Koliko smo se tamo smijale, to se ne može opisati. Jednostavno, treba to iskusiti. Nakon napornog dana, slijedila je i noćna vožnja do Francuske.

UVUČENE U NEKE DAVNE GODINE I STOLJEĆA TRUBADURA, BAJNIH DJEVA, KOČIJA I KONJA U SVAKOJ ULICI

Druge odredište – papinski grad Avignon, mjesto gdje je Petrarca upoznao svoju Laru. A od ljeta pamtit će se taj grad i po još nečemu – ŽOGICE su bile tu. Nažalost, nismo imale puno vremena razgledati sve ljepote jer smo morale krenuti dalje prema Carcassoneu, malom srednjovjekovnom gradiću koji kao da vas poput vremeplova uvuče u neke davne godine i stoljeća trubadura, bajnih djeva, kočija i konja u svakoj ulici. Nakon toga, nažalost praćene kišom, ali nasmijane, krenule smo prema Lurd. Molitva u spilji ukazanja, procesija i misa na raznim jezicima u zajedništvu s mnoštvom vjernika iz cijelog svijeta predragocjena su iskustva. Bile smo na mjestu

gdje bolesni ozdravljaju, gdje ljudi dobivaju vjeru i snagu, a ta se prilika ne ukaže svakome u životu. Mi smo zahvalne i presretne što je Lurd dio našeg maturalca. To je nešto što samo ŽOG omogućuje – prelijepi spoj vjere, zabave, smijeha i dobrog društva na najznačajnijim mjestima Europe.

KAKO SE IGRA PICIGIN NA ATLANTIKU

A onda, kad smo skupile svu snagu u Lurd, bilo je vrijeme da posjetimo i Španjolsku i vidimo kako se igra picigin na Atlantiku. I odmah je bilo jasno, kad srce kaže ljeto, kaže Hrvatska. Iako je kupanje u oceanu

prekrasan osjećaj zbog snage svih valova, pijeska i očaravajućeg pogleda na predivni San Sebastian, naše more je naše more i s razlogom nam svi dolaze. Nakon hvatanja boje, kupanja i zabavljanja na plaži, jer sunce je brzo zašlo, krenule smo u potragu za hranom i u razgledavanje grada. A San Sebastian je zasigurno mjesto koje treba posjetiti, to je grad s predivnim crkvama, uskim ulicama i najljepšim građevinama, a kad padne mrak postaje čaroban. Tada se treba sputati do parka i plaže i vidjeti beskraj oceani pod svjetlima grada i predivan osvijetljeni spomenik Isusa na vrhu brda na

kraju zaljeva – poput malog Ria de Janeirea.

BUĐENJE U TIHOJ I IDILIČNOJ FRANCUSKOJ PROVINCIJI

Nakon toga, krenule smo noćnom vožnjom prema Francuskoj i dvorcima rijeke Loire. Mi smo bile umorne, kiša je padača i duga je cesta čekala na nas. Probudile smo se u tihoj i idiličnoj francuskoj provinciji i tako su se pred nama, jedan za drugim otvarali pogledi na predivne dvorce, kule i njihove vrtove. Posebno smo posjetile Chenonnceau, dvorac u kojem su boravile samo žene, s predivnim vrtom, napola ležeći nad rijekom i fascinantni Chamboard, koji smo nažalost mogle vidjeti samo izvana jer je trebalo krenuti prema glavnom odredištu našeg putovanja – željno iščekivanom Parizu!

„ENO GA! ENO GA!“

Uskoro se u autobusu čulo samo „Eno ga! Eno ga!“ – tako smo oduševljeno kliktale svaki put kad bi prošle pored poznatog Eiffela. Prvi pravi pogled na Pariz i Champ du Mars bacile smo s Trocadera i krenule prema našem hotelu. Idući dani u jednoj od najljepših i svima najdražih europskih metropola bili su nezaboravni! Muzej Louvre, večernja vožnja Sienom i poznati Montmartre predivna su iskustva. A tek slobodna popodneva

koja smo provele u šetnji po prostranim pariškim parkovima i alejama, smijeh koji su nam priuštili simpatični prodavači suvenira i ono najvažnije – pogled na cijeli grad s najviše etaže Eiffelovog tornja! Shopping na Champs Élysées i beskrajno fotografiranje,

pokušaji učenja francuskog i pokoji susret s drugim Hrvatima koji su tamo došli na svoj izlet samo su dio svega što smo doživjele.

PO ARHITEKTURI SMO MOGLE PRIMIJETITI DA SE PРИБЛИЖАВАМО NJЕМАЧКОЈ

No, jednog je jutra došlo vrijeme da napustimo Pariz i tako smo krenule prema Reimsu i Strassbourgu gdje smo po arhitekturi mogle primijetiti da se približavamo Njemačkoj. Nakon spavanja u Strassbourgu svanuo je zadnji dan našeg maturalca koji smo trebale provesti u Münchenu pa smo tamo i krenule. Nažalost, dočekalo nas je hladno vrijeme i kiša, ali ipak smo se odlično osjećale, pogotovo na putu, pjevajući i smijući se.

NA KRAJU SVEGA, KAD SMO KRENULE PREMA HRVATSKOJ OSJEĆALE SMO TUGU ŠTO NAŠE PUTOVANJE PRESTAJE, ALI I SREĆU ZBOG SVEGA ŠTO SMO VIDJELE I ISKUSILE. Mislim da je svaka od nas mogla zaključiti kako mi, u našoj zemlji, imamo sve čime se možemo dičiti i da sve one ljepote koje smo vidjele po Francuskoj i Španjolskoj u većini slučajeva nisu ni mjerljive s onim što ima Lijepa Naša i trebamo stoga biti ponosni, ali i odgovorni za sva blaga koja su nam dana.

ANA PAIĆ, 4. A

4.A

RAZREDNIK: LJILJANA JAREB, VESNA ŠIŠKO

LUCIJA AZINoviĆ, ANA BARABA,
MATEA BARIŠiĆ, ANJA BiRUŠ,
LUCIA CAPUT, VALENTINA ČANADIJA,
JOZEFINA DOLIBAŠiĆ, KRISTINA JURIĆ,
LARA JURIŠiĆ, KRISTINA KATiĆ,
IVANA KOLAK, NIVES KuŠTERA,
MONIKA MASLAČ, TEA MiHALINA,
ANA PAiĆ, MARINA RAJKOVAČA,
MARIJA RožiĆ, DOROTEJA SKOČiĆ,
TEA ŠARIĆ, MIA ŠETKA, ZRINKA ŠUTALO

4.B

RAZREDNIK: MARINA COLARIĆ, s.
AGNEZIJA

ANDREJA BRliĆ, BERNARDa CENKOVčAN,
MATEA CiPRIĆ, ANDELA ČOViĆ,
IVANA IDŽANOViĆ, IVANA JELAČiĆ,
ANDREA JOVANOViĆ, MARTINA KOTNIK,
IVONA KOLEDIĆ, KATARINA KRALJ,
ANA MATOŠEViĆ, MARIJA MILKOViĆ,
JELENA PAVKOViĆ, KARMEN PENiĆ,
MARTINA PiŠČEViĆ, IVA PLEiĆ,
REBEKA PLEiĆ, MiHAELA SOLOMUN,
ANITA STOJAK, ANTONELA VERiGA,
JUSTINA ZEFiĆ, KATARINA ZELENiKA

4.C

RAZREDNIK: IVANA GAGiĆ KiČiNBAčI,
IVA BARIČEViĆ

PETRA BAŠiĆ, RAHELA BILIĆ, NIKA ČOLiĆ,
MARIJA ĐURIĆ, JOSIPA FOTAK,
MARTINA GELO, MARTINA GRBES,
TEA HRESTAK, PETRA IvEC, JANJA KEŠKIĆ,
ANA MAJPRUZ, MARIA MiHALiĆ,
MAJA MiLKoViĆ, JOSIPA NiKOliĆ,
MATEJA PAVLOViĆ SENčiĆ,
ANDREA PiSMAROViĆ, LUCIJA PiVAC,
DOROTEA PLEčKO, IVA PUŠKAR,
ANITA SAKAĆ, MiHAELA TRČAK,
LUCIJA TRPUTEC, ANA VURAIĆ

4.A

RAZREDNIK: MONIKA STIPANOVIĆ

DONATELA ARALICA, IVONA BILANDŽIJA, VALENTINA BOROŠAK, VERONIKA BOROŠAK, MATEA CRNOJA TOPIĆ, ANA DUIĆ,
JOSIPA ĐEREK, NIKOLINA FRANJIĆ,
MARIJA GALE, SANJA GUDELJ,
KATARINA JAMBROŠIĆ, ELA KACUN,
IVANA KOLAR, HANA KRKANIĆ,
DARIJA MARTINOVĆ, KLARA MATIĆ,
MARIJA MILAS, PETRA OMRČEN,
MATEJA PAVIĆ, ANA PEHAR,
GABRIJELA POŽGAJ, ANTONIJA PREŽIGALO,
ANA RADELIĆ, KARLA ŠIMUNIĆ,
KRISTINA ŠPARAVEC, MIHAELA TRIVIĆ,
ANTONELA ZAGOREC

4.B

RAZREDNIK: JASMINKA GLIBANSKI

HELENA ANDRAŠIĆ, MARINA BAKOVIĆ,
PETRA BAŠIĆ, DORA ČULJAK,
MARTA FACKOVIĆ, JELENA GALIĆ,
MARTA HORVAT, KATARINA ILIĆ,
KRISTINA ILIČIĆ, EMILIE KOKIĆ,
NIKA KOSTIĆ, HELENA LIPOVAC,
MARGARITA MARIĆ, MORENA MARTAN,
IVA RADIĆ-TUNJIĆ, DIVINA PAVIĆIĆ,
MONIKA PETANJAK, NIVES PLEŠKO,
DARIA POPOVIĆ, MARTA RADANOVIĆ,
ANA-MARIJA RADIĆ, DORA SESAR,
MARINA IVA RENEÉ STUDER,
MONIKA SUKNAIĆ, HELENA ŠIMUNEC,
ANTONIJA TOPIĆ, DORA VALTER,
VICENCA VIGNJEVIĆ, MARTA VODOPIJA

4.C

RAZREDNIK:IRENA MARIJA VOJVODIĆ, PROF. LATINSKOG JEZIKA

MAJA BARIĆ, NIKOLINA BLAŽEVIĆ,
DANIELA BOŠNJAK, PETRA CIMERMAN,
LUCIJA ĆURIĆ, KRISTINA DERONJA,
KATARINA DRAGIĆ, IVA DUTKOVIC,
KLARA DUVNJAK, MARIJA GAZILJ,
PAULA GRABOVAC, MANUELLA JAMBREČEC,
IVA JUG, TERESA KOTNIK, HELENA LACIĆ,
ANAMARIA MALEŠEVIĆ,
ADRIANA MATEA MARIĆ,
MARIJA MARTINOVĆ, TARRA MOMČILOVIĆ,
ANĐELA PENIĆ, IVA PERKOVIĆ,
NENSI ROJKOVIC, JELENA ŠANDRK,
MAGDALENA ŠIMUNEC, Maja TOLIĆ,
KATARINA VLADIĆ, NIKOLINA VLADIĆ,
NIKA VRPOLJAC, LANA ZUBIĆ

4.A

RAZREDNICA: LJUBICA BORČIĆ

IVANA BARTOLOVIĆ, ANA BAŠIĆ,
VERONIKA BOKŠIĆ, TONKA BRČINA,
ANTONELA ČAČIĆ, MATEA ČEMPUH, KAR-
MELA HRSTO, ANDREJA HRVAČIĆ,
VERONIKA KAIĆ, TENA KELAVA,
MIA KOŽIĆ, ANTONELA KUTLEŠA,
NIKOLINA MAJDAK,
ZRINKA MARINKOVIĆ, MATEA MIKUŠ,
LUCIJA ANTONIJA MILOŠEVIĆ,
PETRA PERIĆ, SARA PETARIĆ,
SARAH PILJEK, MARIJA RAIĆ,
VALENTINA RAŠIĆ, SARA RAZUM,
JELENA ŠPOLJARIĆ, MARINA VOREL

4.B

RAZREDNICA: MAJA JUGOVIĆ

MATEJA BARIĆ, ANA BLJAJIĆ,
PETRA BUDEK, MAGDALENA ČORLUKA,
ANAMARIJA GLASNOMIĆ, IVANA GRUBEC,
LUCIJA HREN, RUŽICA JELIĆ,
BERNARDA JURIĆ, ZORICA KARAČIĆ,
PAULA KOTTEK, VALENTINA KRALJ,
MARTA KUŠEVIĆ, DORA LACKOVIĆ,
IRENA LUŠO, MAJA MARIĆ,
ANAMARIJA MILOŠ,
VALENTINA MILOVANOVIĆ,
MARJA NIKOLIĆ, STELA PEPELKO,
VALENTINA PIJETLOVIĆ, SANJA RADMAN,
HELENA RADOŠ, JOSIPA ŠEGOTA,
JULIJANA VUJICA, VALENTINA ZADRavec

4.C

RAZREDNICA: VESNA DINJAR, s. DANIJELA

LUCIJA AJHON, DOROTEA BALEN,
MONIKA BARIĆ, MAGDALENA BRAIM,
ANA DEVČIĆ, NINA JELIĆ,
KATARINA JONJIĆ, IVANA JURIĆ,
ANTONIA KAJIĆ, MARTA KOVAČEVIĆ,
MIHAELA MADJER,
DORA MARKOVIĆ, VANNA MEDVED,
LUCIJA MEŠTROVIĆ,
KATARINA MIHALJEVIĆ, MATEA MIKOTIĆ,
MARTA NOVAKOVIĆ, PETRA PALIĆ,
ANA PLAVEC, ANAMARIA PURGAR,
KLARA RADELJAK, IVONA RAJIĆ,
IVANKA RAŠIĆ, DOMINIKA ROJKOVIĆ,
PAULA VARGA, PETRA VARGA,
MATEA VUJEVIĆ, LUCIJA ZUBAC

OVAKO SU IZGLEDALE NAŠE ŽOGICE KADA SU IŠLE NA IZLET.

2
0
0
0

NA SLICI, OSIM OSMIJEHA NA NJIHOVIM LICIMA, PRIMJEĆUJEMO I RAZLIČITE STILOVE OBLAČENJA.

2
0
0
5

1995

1
9
9
5

ZA RAZLIKU OD DANAŠNJIH ŽOGICA, NAŠE PRVE ŽOGICE, JOŠ IZ DAVNE 1995. GODINE, NISU SE TOLIKO ŠMINKALE KAO DANAŠNJE DJEVOJKE, A ŠTO SE TIČE MODE, NA SLIKAMA MOŽEMO VIDJETI DA SU ŽOGICE OBLAČILE ONO ŠTO DANAS SMATRAMO STAROMODNIM. POGLEDAJMO ŠTO SU NAŠE PRVE ŽOG-ICE VOLJELE NOSITI.

KROZ VRIJEME

2
0
1
0

NAŠE ŽOGICE NA TERENSKOJ NASTAVI U PRIRODI, NASMIJANE I LIJEPE SVAKA NA SVOJ NAČIN.

2015

OVAKO IZGLEDAJU ŽOGICE DANAS. NEKE SU JEDNOSTAVNE, A NEKE SE IPAK VOLE MALO VIŠE DOTJERATI, ALI ŠTO JE NAJBITNIJE, ONE SU UVIJEK VESELE I NASMIJANE.

2
0
1
5

NAIL ART

ROBERTA ŠTRIJIĆ, 3. A

Kao što i samo ime govori, nail art je vrsta umjetnosti koja nastaje oslikavanjem noktiju. Postoji mnoštvo različitih motiva i mogućnosti koji se mogu dizajnirati. Većina takvih motiva svodi se na kombinaciju točkica i crta različitog oblika, boje i duljine koje u konačnici čine neki prepoznatljivi predmet. Teme takvog dizajniranja često su likovi iz crtića i filmova, poznate građevine pojedinih gradova, ali najčešće se radi o apstraktnom dizajniranju, pa dolazi do kombinacija raznih boja koje se mogu prelijevati jedna iz druge ili postepeno prelaziti jedna u drugu (tzv. ombrè). Dakako, za uspješno dizajniranje potrebna su i neka pomagala koja se mogu nabaviti u

gotovo svim trgovinama kozmetikom. Kada skupite sav potreban materijal, možete se baciti na posao.

U sedmom razredu prvi sam put vidjela slike nail arta i odmah sam poželjela isprobatu svoje sposobnosti. Ispriča su dizajnirani oblici bili jednostavniji. U svakom dizajnu bitno je da se radi vrlo brzo, prije nego što se lak počne sušiti jer u protivnom dizajn izgleda neuredno. Ukoliko i sami odlučite isprobati svoje umijeće uređivanja noktiju, a nemate inspiracije, preporučam vam da posjetite YouTube kanale na tu temu i sigurno ćete pronaći nešto za sebe. Sretno!

GRAD NOĆU

Za ovaj dizajn bit će vam potrebna čačkalica ili neki drugi šiljasti predmet. Za ovaj dizajn prvo napravite ombre u dvije različite nijanse plave boje. Zatim crnim lakom iscrtajte razne oblike pravokutnika i kvadrata (ili neke druge oblike po želji) koji će se dodavanjem bijelih točkica pretvoriti u zgrade i građevine noću. Također dodajte mjesec i zvijezde da upotpunite dizajn.

LEOPARD UZORAK

Ovo je jedan od jednostavnijih motiva koji ne zahtijevaju puno vremena i muke, a izgledaju vrlo zanimljivo. Obično se radi samo na jednom ili dva nokta. Može se napraviti u mnogo različitih boja. Na naljekirane i osušene nokte čačkalicom nanosimo malene nepravilne kružice ili oblačice koje na kraju obrubimo crnim isprekidanim linijama. Dajte mašti na volju, kombinirajte različite oblike, boje i veličine i dobit ćete zadirujuće rezultate.

FRANCUSKA MANIKURA

Francusku se manikuru može napraviti na mnogo raznih načina, ali sve se svodi na prekrivanje dolnjeg dijela nokta, dok ostatak ostaje proziran. Kako bi manikura izgledala uredno, potrebno je imati mirnu ruku. Za početak možete raditi s gotovim šablonama, tj. nail-jepnicama koje se mogu kupiti u trgovinama kozmetikom, a kasnije će vam postati lakše pa ćete moći raditi samo s lakom. Obično se koristi bijeli lak, ali kao što vidimo može se napraviti i s bilo kojim drugim lakom.

OMBRE

Za ovaj dizajn bit će vam potrebna spužva. Odaberite dvije boje koje želite koristiti i s jednom od njih nalakirajte nokte i pričekajte da se lak dobro osuši. Zatim na komadić spužve nanesite lak druge boje i lagano tapkajte do polovice nokta. Bitno je da pri dnu nanesete više laka, a prema sredini sve manje, kako bi se boje postupno preljevale jedna iz druge. Kada završite sa nanošenjem laka druge boje, sve prelakirajte prozirnim lakom, a po želji možete dodati i ukrase kao što su šljokice, cirkoni i dr.

A MOŽETE ISPROBATI I OVO:

Za ovaj ispit su vam potrebiti olovka i papir. Čim pročitate pitanje zapišite odgovor pod odgovarajućim rednim brojem. Odgovorite na svih deset pitanja prije nego pogledate odgovore!

Pročitajte sljedeća pitanja, zamišljajući scene u svom umu i zapišite prvu stvar koja vam padne na pamet. Nemojte pretjerano razmišljati o pitanjima.
KRENIMO!

UPOZNAJTE SE BOLJE:

PSIHONALIZIRAJTE
SE POMOĆU OVOG
ZABAVNOG TESTA!

DESET PITANJA ZA PSIHONALIZU:

1. Niste sami. Hodate kroz šumu. Tko hoda uz vas?
2. Hodate kroz šumu. Vidite životinju. Koja je to životinja?
3. Kakva se interakcija odvija između vas i životinje?
4. Ulazite još dublje u šumu. Dolazite do čistine u kojoj se nalazi vaša kuća iz snova. Opišite njenu veličinu.
5. Je li vaša kuća iz snova okružena ogradom?
6. Ulazite u kuću. Dolazite do blagovaonice u kojoj se nalazi stol za blagovanje. Opišite što vidite na stolu i oko njega.
7. Izlazite iz kuće kroz stražnja vrata. Na travi se nalazi šalica. Od kojeg je materijala izrađena?
8. Što radite sa šalicom?
9. Prošetali ste se do ruba imanja dok niste došli do vodene površine. Koja je to vodena površina?
10. Kako ćete prijeći vodu?

Ovo je bio test koji govori o vašim odnosima. Odgovori na pitanja su pokazali da imaju važnost u vrijednostima i idealima koje držite u svojim osobnim životima.

AUTOR: (A. Vr.)

SLEDEĆI ANALIZA VAŠIH ODGOVORA:

1. Osoba s kojom hodate najvažnija je osoba u vašem životu.
2. Veličina životinje prikazuje vaše shvaćanje veličine vaših problema.
3. Jačina interakcije između vas i životinja prikazuje kako se nosite sa svojim problemima. (pasivno ili agresivno)
4. Veličina vaše kuće iz snova prikazuje veličinu vaše ambicije da rješavate svoje probleme.
5. Ako ograda ne postoji to znači da imate otvorenu osobnost. Ljudi su dobrodošli u svakom trenutku. Prisutnost ograde ukazuje na zatvorenu osobnost. Više biste voljeli da vam ljudi ne dolaze nenajavljeni.
6. Ako vaš odgovor ne uključju hranu, ljude ili cvijeće, onda ste vjerojatno općenito nezadovoljni.
7. Trajnost materijala od kojeg je izrađena šalica prikazuje percipiranu trajnost vašeg odnosa s osobom pod brojem 1. Primjerice, ako je šalica napravljena od plastike ili papira oni su viši za jednokratnu upotrebu. Staklo i keramika nisu previše izdržljivi, ali su dovoljno čvrsti za dugogodišnju uporabu, dok su metal i plastika izdržljivi.
8. Vaše odnošenje prema šalici ukazuje na vaš stav prema osobi pod brojem 1.
9. Veličina vodene površine ukazuje na veličinu vaše potrebe za romansom.
10. Ovisno o tome koliko se smočite dok prelazite vodenu površinu ukazuje na to koliko ste duboko spremni ući vaš odnos, piše aura.ba.

I, ŠTO MISLIŠ?

PRIREDILA: LUCIJA VRANČIĆ, 4. B

- Pozdrav! Здравствуйте! (ZDRAVSTVUJTE!)
Привет! (PRIVET!)
- Doviđenja! До свидания! (DO SVIDANIJA!)
- Izvinite! (IZVINITE!)
Опростите! (OPROSTITE!)
- Hvala! Спасибо! (SPASIBO!)
Како си? Как дела? (KAK DELA?)
Как ваши дела? (KAK VASI DELA?)
- Ja sam dobro, a ti? У меня всё хорошо, а вы?
JA SAM LOŠE, A TI? У меня все плохо, а ты?
JA Mjenja' kso horosho', a ti?
(JA MJENJA PLOHA, A TI?)
(JA MJENJA PLOHA, A TI?)
(JA MJENJA PLOHA, A TI?)
- Kako se zovete? Как вас зовут? (KAK VAS ZOVUT?)
Kako se zoveš? Как тебя зовут? (KAK TEB'A ZOVUT?)
Mene zovu... / Ja Меня зовут... (Men'a zovut ...)
sam... (Ja iz khorvatskogo.)
- Otkuda ste? Откуда вы? (OTKUDA VY?)
Otkuda si? Откуда ты? (OTKUDA TY?)
Ja sam iz Hrvatske. Я из хорватского. (Ja iz khorvatskogo.)
- Dobro jutro! Доброе утро! (DOBROE UTRO!)
- DOBAR DAN! Добрый день! (DOBRYJ DEN')
- DOBRA VEČER! Добрый вечер! (DOBRYJ VEČER!)
- LAKU NOĆ! Спокойной ночи! (SPOKOJNOJ NOĆ!)
- Volim te. Я тебя люблю! (JA TEBA LJUBLJU!)

KAKO UČITI, A ŠTO MANJE SE MUČITI?

OVAJ NAČIN UČENJA USTANOVIO AMERIČKI PROFESOR JOHN R. HAYES JOŠ 1989. GODINE.

PRIREDLA: LUCIJA VRANČIĆ, 4. B

MOOD RASPOLOŽENJE

Za početak je najvažnija atmosfera. Dovoljno je da si stvorite pozitivno okruženje za učenje. Radna okolina bez nekih ometanja, tišina i dovoljno svjetla jedni su od bitnih preduvjeta prije početka učenja. Uz to bitno je biti naspavan (ukoliko vam to obaveze dopuštaju), te imati volje da naučite i zapamtite novo gradivo.

UNDERSTAND RAZUMIJEVANJE

Ništa bez razumijevanja. Nema smisla učiti nešto ukoliko se tome ne posvetite maksimalno na način da se zaista koncentrirate na gradivo koje pokušavate naučiti. Učenje s razumijevanjem najbolji je način, a ukoliko je riječ o gradivu koje morate znati napamet, poslužite se jednom od brojnih mnemotehnika.

RECALL PODSJEĆANJE

U 'Recall' koraku se podsjetite svega. Mnogi u želji da što prije prođu kroz neku literaturu nemaju volje ponoviti to što su pročitali. Ovaj korak često zna biti ključan jer umjesto da 'srljate' kroz gradivo, probajte skoncentrirano i laički prepričati ono što se učili zadnjih nekoliko sati. Samo na taj način, kad sami sebi pričate što ste pročitali, ćete znati gdje još imate prostora za napredak.

DIGEST PODJELA

Od velike količine gradiva napravite više malih dijelova. Ukoliko imate veliku stručnu knjigu ili pak više njih, pokušajte sve to podijeliti na više cjelina kroz manja poglavљa. Tako ćete i sami biti zadovoljni kad shvatite da ste prošli neke dijelove umjesto da pokušavate 'prugutati' odjednom previše podataka.

EXPAND PROŠIRIVANJE

'Expand' metoda najbolja za društvene predmete. Ukoliko vam je gradivo neobično ili ne razumijete što se događa, uvijek možete prosurfati internetom i potražiti podatke o autoru, događaju, tehnicici ili nekoj drugoj pojavi o kojoj učite. Kroz aktivno istraživanje materijala za učenje u kraćem ćete roku zapamtiti tu literaturu.

REVIEW PONAVLJANJE

Ponavljanje je majka znanja. Nakon što prođete sve ove korake, za završetak metode potrebno je napraviti ponavljanje kroz ispitivanje samoga sebe. Sve što ste naučili zasigurno je negdje ostalo, a samo preispitivanjem ćete otkriti koji dio gradiva vam ide slabije i gdje je zapravo potreban još jedan krug učenja kroz ovu metodu.

TIPIČAN PONEDJELJAK JEDNE ŽOGICE...

